

Giới thiệu Vật Hy Sinh Nữ Phụ Nuôi Con Hằng Ngày

Editor: Gái già thích ngôn tình

Thể loại: Ngôn tình, nguyên sang, hiện đại, xuyên sách, tình cảm, HE, 1v1.

Là diễn viên ai cũng mong mình nhận được giải thưởng cao quý khi sự nghiệp diễn xuất của Lạc Kim Vũ đang phát triển vượt trội đặc biệt cô còn mới vừa nhận được giải thưởng ảnh hậu Kim Sur. Cô đang vô cùng cảm thấy hạnh phúc thì đã xuyên vào một quyển tiểu thuyết ngôn tình hào môn trạch đấu đầy máu chó.

Trở thành mẹ ruột của vật hy sinh nam phụ.

May mắn chính là cô xuyên qua còn kịp lúc, mẹ ruột nam chủ còn chưa lên đài

Quyết chí rời khỏi cái nơi đầy thị phi này, nhưng mà.....

"Mommy đừng khổ sở, chụt chụt"

"Mommy, mẹ cười lên thật là đẹp!"

"Mommy, con thật sự rất yêu mẹ đó nha!"

Thôi thôi, con trai cũng mang theo đi!

Cảnh Tư Hàn bị lãng quên ở xó góc:.....

Vợ yêu ơi! Người lớn cũng mang theo được không?

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Nuôi Con Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Xuyên qua

Lạc Kim Vũ là một trong số ít tiểu hoa đán có kỹ thuật diễn tại giới giải trí, dựa vào chính mình nỗ lực đi từng bước một mới đoạt được giải thưởng ảnh hậu Kim Sur, có được trong tay kịch bản hay, có danh có tiếng, đỉnh cao cuộc đời gần trong gang tấc, ngủ dậy lại phát hiện bản thân xuyên vào một quyển ngôn tình cầu huyết vừa mắng chửi vào đêm hôm trước.

*Kim Sur: Sur tử vàng

*Cầu huyết: máu chó

Trở thành người trùng tên trùng họ với cô trong tiểu thuyết, mẹ ruột cận kề của vật hy sinh nam phụ.

Lạc Kim Vũ còn nhớ rõ, trước khi đi ngủ trong lòng còn nghĩ một câu.

"Tác giả sợ là người ghét mình đi? Mới có thể viết ra loại tiểu thuyết ngôn tình xúc động ngốc nghếch này. Hy sinh con trai, chỉ số thông minh dưới 0, là nữ phụ số N, còn cùng tên cùng họ với mình... Thật tức chết mà! Nếu đổi thành mình, kịch bản pháo hôi giống như vậy mình sẽ làm nhân vật từ vật hy sinh trở thành vai chính!"

Giờ thì tốt rồi, cơ hội chứng minh đã tới.

Lạc Kim Vũ đề đề thái dương đang đau nhức, nằm ở trên giường yên lặng tiêu hóa thông tin về nguyên chủ trong tiểu thuyết.

Nguyên chủ là con gái riêng, dưới sự dạy dỗ của người mẹ thuộc hàng cực phẩm, ước mơ lớn nhất từ nhỏ chính là gả cho kẻ có tiền, cũng may cha ruột cũng có chút tiền.

Đáng tiếc, cô vắt hết đầu óc dùng kế bòn lên trên giường bá đạo tổng giám đốc Cảnh Tư Hàn nhưng kết quả lại không được như ý nguyện. Cuối cùng dựa vào đứa bé trong bụng mới được Cảnh gia tiếp vào cửa. Nhưng lại bị Cảnh Tư Hàn mãnh liệt phản đối, thành một người không danh không phận giả phu nhân của Cảnh gia.

Nguyên chủ làm giả phu nhân làm cả đời, thăng đến chết cũng không có chuyển chính thức.

Sống giống như một vị phi tần bị biếm lãnh cung, nhưng cô vẫn còn chưa từ bỏ ý định, khuyến khích con trai làm điều ác, ý đồ đá xuống nam chủ, đoạt lấy quyền thừa kế, làm Hoàng Thái Hậu, kết quả, không có gì bất ngờ, đem chính mình tìm đường chết.

Ai kêu cô chỉ là mẹ của vật hy sinh nam phụ trong tiểu thuyết kia chứ?

May mắn tuyến thời gian còn sớm. Vợ tương lai của Cảnh Tư Hàn còn chưa về nước, nam chủ còn chưa sinh ra, hiện tại cô có thể rời khỏi nơi này, ở trong sách tiếp tục con đường giới nghệ sĩ, đi lên đỉnh cao cuộc đời, lấy ảnh hậu làm mục tiêu. Cô có tin tưởng, bằng kỹ thuật diễn của cô, một lần nữa leo lên đỉnh cao chẳng qua là vấn đề thời gian mà thôi.

Không xong! Mặt!

Suy nghĩ nửa ngày, ngay cả chính mình hiện tại trông như thế nào cũng không biết! Chắc là diện mạo không đẹp cho nên Cảnh Tư Hàn mới nhìn nguyên chủ chường mặt như vậy.

Vọt vào phòng tắm, nhìn gương, Lạc Kim Vũ trầm mặc.....

Ha ha, tác giả của quyển sách này quả nhiên là người ghét cô.

Rốt cuộc có bao nhiêu sâu oán niệm, mới có thể sáng tác ra một vai phụ thê thảm như vậy, ngay cả một nốt ruồi son dưới khóe mắt đều giống y như cô.

Lạc Kim Vũ không biết nói gì, chống ở trên bồn rửa mặt, tốt xấu xem như thở dài nhẹ nhõm một hơi, cô nhắm mắt lại bắt đầu tự hỏi, bước tiếp sau khi rời khỏi Cảnh gia phải làm gì?

Khi cô đang chìm trong ảo tưởng bản thân một lần nữa đứng ở trên đài cao nhận giải thưởng Kim Sư nữ diễn viên xuất sắc nhất, bình tĩnh lớn tiếng nói lên cảm nghĩ đoạt giải, đột nhiên cảm giác được bên đùi phải có cái gì đang giật giật vậy, Lạc Kim Vũ cau mày cúi đầu nhìn xuống.

Đậu má! Quên mất con trai!

"Mommy! Hôm nay ba ba sẽ đến thăm chúng ta sao?"

Thằng bé không cao bao nhiêu so với đầu gối của cô, ngưỡng đầu nhìn cô, giọng nói ngọng nghịu đặt câu hỏi.

Lạc Kim Vũ nỗ lực nhớ lại, nhớ tới hôm nay là chủ nhật.

Dưới sự yêu cầu của cha mẹ Cảnh Tư Hàn, mỗi cuối tuần đều phải tận lực trở về nhà ăn cơm, thuận tiện tiếp xúc với con trai. Nhưng anh ta chỉ vì bị cha mẹ hối thúc liên tục, thấy phiền mới ngẫu nhiên trở về ứng phó cho có lệ. Nên Cảnh Gia Dịch mới hỏi như vậy.

Ở thế giới cũ Lạc Kim Vũ trầm mê sự nghiệp, không có thời gian yêu đương, đừng nói có con, trong suy nghĩ của cô, con cái là chướng ngại vật trên con đường sự nghiệp.

Mà khi cô nhìn thằng bé có khuôn mặt nhỏ tròn tròn, đôi mắt đen lay lay không chớp mắt nhìn chính mình, nghĩ thầm: Nhóc con! Di thật không phải mẹ của con, chờ Di đi rồi, kết cục của con có khả năng sẽ tốt một chút.

Cô mới vừa nghĩ như vậy, trái tim nhanh chóng nhẹ nhàng co rút đau đớn.

Lạc Kim Vũ ngồi xồm xuống, nhìn thẳng Cảnh Gia Dịch, trả lời: "Sẽ trở về, có lẽ còn sẽ mang theo quà cho con nữa nha!"

Bởi vì tối hôm qua cô nghe mẹ Cảnh gọi điện thoại nhắc đến, tuần trước Cảnh Tư Hàn không trở về, lần này trở về mang theo quà tặng khả năng tính ra rất lớn.

Cảnh Gia Dịch vừa nghe, mắt đen lập tức sáng lên, bé dùng bàn tay nhỏ mũm mĩm của mình bắt lấy tay Lạc Kim Vũ, bộ dáng có chút không thể tin được: "Thật, thật sự sao?"

Trong lòng Lạc Kim Vũ bỗng dưng mềm nhũn, cười nói: "Thật sự nha!"

Cảnh Gia Dịch nhấp cái miệng nhỏ vui vẻ cười, nhưng chỉ chớp lát sau, bé lại trộm nhìn Lạc Kim Vũ, cẩn thận hỏi: "Vậy ba ba cũng sẽ có quà cho mommy sao?"

Lạc Kim Vũ không thêm đề ý trả lời: "Chắc không có đâu"

Cảnh Gia Dịch vừa nghe, nâng lên tay nhỏ đi phía trước một bước ôm lấy cô, khuôn mặt nhỏ dính sát vào cổ, thấp giọng nói: "Không sao, nếu ba ba tặng quà cho con, con sẽ đem tặng lại cho mommy, như vậy mommy cũng có được quà ba ba tặng nha."

Lạc Kim Vũ nghe vậy chấn động, lập tức nhớ lại khoảng thời gian từ khi bé bắt đầu biết nói, nguyên chủ đối với bé vô cùng nghiêm khắc, muốn bé nghe lời hiểu chuyện, phải làm người nhà họ Cảnh vui vẻ, còn luôn khóc lóc kể lể bản thân vì bé mà bị bao nhiêu ủy khuất, làm bé trưởng thành nhất định không thể quên, bla bla bla....

Lúc này, thằng bé mới hơn hai tuổi, đã thật sự nghe hiểu được, rõ ràng bản thân vô cùng chờ mong quà tặng từ ba ba, lại nguyện ý đưa ra vì an ủi cô.

Lạc Kim Vũ mũi hơi hơi lên men, lại có chút muốn khóc, cô vươn tay ôm lấy cậu bé trước mặt, ngửi hương vị sữa trên người bé, không thể hiểu rõ được mà cảm thấy an tâm.

Đây là huyết mạch tương liên cảm giác sao? Lạc Kim Vũ nghĩ thầm.

*Huyết mạch tương liên: có mối quan hệ ràng buộc huyết thống.

"Mommy đừng khóc." Cảnh Gia Dịch từ trong lòng ngực của cô ngẩng đầu, âm cuối run run, như thật muốn khóc.

Lạc Kim Vũ vội vàng nhìn bé tươi cười, đôi mắt xinh đẹp lập tức trở nên cong cong, cả người bao trùm hơi thở dịu dàng chính cô còn không biết: "Mommy không khóc, mommy đang rất hạnh phúc"

Cảnh Gia Dịch ngơ ngác nhìn cô, lẩm bẩm nói: "Mommy, hôm nay mommy cười lên cũng thật đẹp nha!"

Lạc Kim Vũ nghe xong không khỏi cười ha ha, đều nói đồng ngôn vô kỵ, loại khích lệ này quả nhiên làm người thấy thoải mái.

*Đồng ngôn vô kỵ: Lời trẻ con nói không có kỵ

Cô dùng lực cánh tay đem thằng bé ôm lên, Cảnh Gia Dịch giật mình phát ra một tiếng nhỏ, theo sau phát hiện, mommy xưa nay nghiêm khắc giờ đây lại muốn chơi với mình, không thể không cất tiếng cười giòn tan.

Tiếng cười yêu kiều đầy dịu dàng quyến rũ của người con gái cùng với tiếng cười trong sáng thanh khiết như tiếng chuông của trẻ con trọng điệp xem lẫn vào nhau, xuyên thấu qua cửa sổ đang rộng mở, theo gió đầu thu truyền ra xa, truyền đi ra ngoài.

Cảnh Tư Hàn mới vừa bước vào trong sân thì đã nghe được động tĩnh từ lầu hai, anh ta ngẩng đầu lên, nhìn đến làn gió nhẹ thổi bay bức màn màu trắng hơi mỏng phía cửa sổ, một đoạn cánh tay ngọc thoáng qua, lưu lại một bóng dáng mỏng lung đầy yêu kiều.

Trong hoa viên, người làm vườn đang tưới nước, nhìn thấy Cảnh Tư Hàn, cười nói: "Thiếu gia, ngài đã về rồi, khó trách hôm nay phu..... Lạc tiểu thư cùng thiếu gia tâm tình tốt như vậy"

Lạc Kim Vũ yêu cầu người hầu trong nhà kêu cô bằng phu nhân, nhưng tất cả mọi người đều là người làm lâu đời của Cảnh gia, hiểu biết rõ ràng mọi chuyện, làm trò trước mặt Cảnh Tư Hàn kêu chẳng khác nào đeo đen đuôi trên vai.

Cảnh Tư Hàn quả nhiên nhú nhú mày, nhưng cũng chưa nói cái gì, gật gật đầu, cầm món đồ chơi trong tay đi vào cửa lớn.

Ba Cảnh - Cảnh Sùng Sơn đang ngồi ở sofa xem báo chí, nhìn đến con trai về vẫn mang vẻ mặt nghiêm túc: "Đã trở lại."

Cảnh Tư Hàn chào một tiếng "Ba", thấy mẹ Cảnh - Mai Uyển cẩn thận ôm một bình hoa mới vừa cắm xong từ bên cạnh đi ra, thấy món đồ chơi trong tay con trai mình, cười nói: "Mua thì tốt rồi, mau đem tặng cho Gia Dịch đi, thằng bé khẳng định hạnh phúc đến phát điên luôn! Thuận tiện kêu Kim Vũ rời giường xuống ăn cơm sáng"

Cảnh Tư Hàn về mặt không kiên nhẫn: "Đã mấy giờ rồi, còn phải làm người đi mời?"

"Không phải" Cảnh mẹ Mai Uyển lắc đầu, giải thích: "Tuần trước Gia Dịch bị bệnh, Kim Vũ chăm sóc mấy ngày, kết quả thằng bé thì hết bệnh, ngược lại đến phiên con bé bị bệnh, còn chưa có khỏe đâu"

Cảnh Tư Hàn vừa định vẫy tay kêu người hầu, Cảnh Sùng Sơn như mọc một đôi mắt từ phía sau, ngẩng đầu, háng giọng nói: "Con trai của mày, mày không lo chăm sóc, ngoại trừ mẹ thằng bé ra, chẳng lẽ mày còn muốn hai cái thân già này thức suốt đêm chăm sóc sao?"

Cảnh Tư Hàn môi mòng khép chặt, cuối cùng vẫn cất bước đi lên lầu hai.

Đi tới cửa, Cảnh Tư Hàn giơ tay nhẹ nhàng gõ gõ cửa, tiếng cười "Khách khách" trong phòng lập tức đột nhiên im bặt.

Cô gái đứng ở mép giường ngẩng đầu, bên miệng tươi cười còn chưa kịp giấu đi, đuôi lông mày khóe mắt còn mang theo một tia phong tình động lòng người.

Cô chỉ mặc một cái váy ngủ màu trắng tơ tằm, bên trong không mặc áo ngực. Bởi vì khom lưng trêu đùa cùng con trai, động tác quá mạnh lộ ra hơn nửa bầu ngực tuyết trắng, thậm chí mơ hồ xem tới được đỉnh phần hồng.

Có lẽ là bởi vì nghịch sáng, toàn thân bao trùm một tầng vàng sáng nhạt màu vàng, lại vô cùng dịu dàng tốt đẹp.....

Cảnh Tư Hàn không khỏi ngưng thở trong chốc lát, ngay sau đó lập tức nhú mày dò đi tầm mắt: "Mặc giống cái gì!"

Lạc Kim Vũ lúc này mới phát hiện bản thân mặc thật sự rất mỏng, cô la nhỏ một tiếng, nhanh chóng giơ tay che lại trước ngực, không vui chất vấn: "Anh không biết có câu phi lễ chó nhìn sao?"

Cảnh Tư Hàn sững sốt, theo sau cười lạnh một tiếng: "Làm ra về."

Lạc Kim Vũ không còn gì để nói, làm một người cho không đưa tới cửa, nói những lời này với Cảnh Tư Hàn giống như khá đối trá, cô không khỏi âm thầm "Hừ" một tiếng, từ trên ghế cầm lấy một cái áo khoác bao bọc lấy chính mình, khổ không nói nên lời.

Cảnh Gia Dịch thật ra không chú ý đến chuyện này, từ trên giường bò xuống dưới, vui sướng bước từng bước chân ngắn nhỏ chạy tới Cảnh Tư Hàn, rồi lại ở nửa đường ngừng lại, có chút thấp thòm nhẹ giọng gọi một câu: "Ba ba"

Cảnh Tư Hàn hí hóp mắt, rốt cuộc nhìn bé, vươn tay: "Lại đây."

Cảnh Gia Dịch lập tức lao tới, chặt chẽ nắm lấy tay ba ba.

Cảnh Tư Hàn xoay người, đi ra một bước lại dừng lại, không có quay đầu, dùng âm thanh lạnh lùng nói: "Thay quần áo xong lập tức đi xuống"

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Nuôi Con Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Món đồ Chơi

Lạc Kim Vũ đóng cửa lại, mở ra tủ quần áo, phát hiện gu thời trang của nguyên chủ thật sự không giống người bình thường, từ màu sắc đến kiểu dáng đều không hợp gu thẩm mỹ của cô. Biểu tình ghét bỏ chọn lựa một hồi, thật vất vả phát hiện ra một cái áo sơ mi màu trắng, phối hợp với quần kaki cao eo ống rộng.

Lạc Kim Vũ đứng ở trước gương to, cởi bỏ 3 nút đầu nút áo sơ mi, dùng tay đè cho bằng tạo thành hình chữ V, nháy mắt hiện ra chiếc cổ mảnh khảnh cùng xương quai xanh xinh đẹp quyến rũ duyên dáng, dưới xương quai xanh còn lộ ra một chút da thịt tuyết trắng, một chút cũng không tục khí, ngược lại mang mang hơi thờ trí thức, cảm giác khá gọi cảm.

Cô cột cao mái tóc dài màu nâu, hơi cuốn đuôi tóc rủ ở sau đầu, đơn giản nhẹ nhàng, theo dáng đi còn sẽ lắc lư qua lại, làm cô có một chút nghịch ngợm của tuổi trẻ.

Thang lầu vang lên đến tiếng bước chân nhẹ nhàng, tiếng động vang lên càng rõ ràng trong phòng khách an tĩnh, làm người nhìn không được nương theo tiếng vang nhìn theo hướng phát ra tiếng động. Cảnh Tư Hàn nhìn lướt qua, nhìn Lạc Kim Vũ nắm tay vịn cầu thang chậm rãi đi xuống, ánh mắt hơi lóe.

Hôm nay cô ta rốt cuộc không mặc thành cây thông Noel?

Lạc Kim Vũ thân thể thon dài, quần eo cao càng tôn lên một đôi chân dài miên mang, áo sơ mi màu trắng, cổ tay áo tùy ý cuốn lên, lộ ra một đoạn cổ tay trắng nõn. Nước da như ngọc, mày liễu thon dài, một đôi mắt hạnh chiếu sáng lảnh lnh, môi anh đào không điểm mà hồng, hai má còn lộ ra làn da khỏe mạnh màu hồng nhạt.

Quần kaki cùng áo sơ mi màu trắng phối hợp rất đẹp, vừa giản dị lại đầy sức sống, không chỉ có vẻ trí thức, còn phù hợp thời tiết hiện tại.

"Mommy thật là đẹp" Cảnh Gia Dịch đang ngồi ở trên thảm mềm mở hộp đồ chơi, nhìn thấy Lạc Kim Vũ, nhanh miệng khen, âm thanh giòn tan nói một câu.

Lạc Kim Vũ lập tức cười, cả gương mặt linh động hẳn lên, ngay cả nốt ruồi son dưới khóe mắt đều làm người cảm thấy loá mắt: "Quả nhiên, con trai của mẹ thật tinh mắt"

"Ừm, hôm nay Kim Vũ ăn mặc trang điểm không tồi." Mai Uyển hiềm hơi khen một câu.

Ánh mắt thẩm mỹ của Lạc Kim Vũ phải nói....

Cảnh mẹ cười nhìn cô vẫy tay: "Thân thể cảm giác khỏe lên chút nào chưa? Mẹ kêu Trương mụ nấu cháo cho con, còn nóng đó, hiện tại lấy trước một chén ra cho con ăn, để còn nhanh chóng khỏe lại"

Lạc Kim Vũ cảm kích cười, che miệng ho nhẹ một tiếng, cười gât gât đầu: "Cảm ơn mẹ, đã khá hơn nhiều"

Nguyên chủ không quyến rũ được Cảnh Tư Hàn, chỉ có thể dựa vào hiếu thuận cha mẹ Cảnh tới thu hoạch lòng người, hy vọng thông qua áp lực của cha mẹ Cảnh bức Cảnh Tư Hàn đồng ý cưới nguyên chủ.

Chính là cô không biết, Cảnh Tư Hàn không chỉ trong lòng chúm chím cô, mà sâu trong tận đáy lòng anh ta còn có một bóng hình, được gọi là bạch nguyệt quang.

*Bạch nguyệt quang: mối tình đầu.

Đội thêm một năm rưỡi nữa, bạch nguyệt quang trở về, nào còn có chỗ cho cô đứng chân?

Nguyên chủ không biết, Lạc Kim Vũ đọc tiểu thuyết lại biết. Tuy rằng tiểu thuyết ít miêu tả tuyến tình cảm của cha mẹ nam chủ, chỉ có một chi tiết, trong một lần họp mặt gia đình tác giả có nhắc đến một câu, cha mẹ nam chủ là mối tình đầu của nhau.

Mối tình đầu, đó chính là hoa hồng đỏ, bạch nguyệt quang.

Nguyên chủ mang mục đích tham danh lợi muốn gả nam chủ, làm sao nam chủ chịu chấp nhận. Nhưng điều này đối với Lạc Kim Vũ tới nói lại không thể tốt hơn, lý do chính đáng làm cô rời khỏi Cảnh gia.

Tuy rằng nguyên chủ đối xử tử tế với cha mẹ Cảnh vì mục đích riêng, nhưng cũng còn tính có tình cảm, nhìn thấy tình cảm của hai người rất tốt, nhìn lại tình cảnh của mẹ cô cùng thân thể của bản thân, thời gian lâu dài cũng thiết tình thực lòng muốn hiểu thuận bọn họ.

Bởi vậy cha mẹ Cảnh đối với nguyên chủ cũng không tồi, thậm chí thường xuyên khuyên Cảnh Tư Hàn đối xử tử tế với cô. Chỉ là do con trai của hai người quá quá cố chấp thôi.

Tuy rằng nguyên chủ không thể cùng Cảnh Tư Hàn lãnh chứng, nhưng vẫn gọi cảnh cha Cảnh mẹ là "Ba mẹ".

Lạc Kim Vũ khác không nói, còn nhập diễn thì vô cùng nhanh, cô nhanh chóng thích ứng phương thức ở chung với cha mẹ Cảnh, làm lơ ánh mắt rét lạnh của Cảnh Tư Hàn, ngồi vào bên cạnh Cảnh mẹ, rót cho bà một ly trà nóng.

Mai Uyển vỗ vỗ mu bàn tay của cô, nói: "Không vội, con nhìn xem, hôm nay mẹ cắm bình hoa này thế nào?"

Theo lý, ngày thường Mai Uyển khẳng định sẽ không hỏi Lạc Kim Vũ, có lẽ hôm nay nhìn thấy cách cô ăn mặc rất thuận mắt, thuận miệng hỏi một câu.

Hỏi xong nhớ Lạc Kim Vũ không hiểu nghệ thuật cắm hoa, nghĩ thầm cô có giống như phía trước, thường khen vài câu không đầu không đuôi, lại thấy Lạc Kim Vũ hơi hơi trầm ngâm, chỉ vào cảnh toàn lá không có hoa kia, mở miệng nói:

"Từ trước đến nay mẹ cắm hoa đều rất đẹp, hôm nay giống như có chút chật chội, mẹ thử lấy cành lá này ra, nhìn thử xem có thể hay không càng đẹp một chút?"

Mai Uyển xê dịch qua lại, như ở suy xét tác phẩm, Lạc Kim Vũ rút tay về, cười nói: "Mẹ, con chỉ tùy tiện nói, mẹ biết con đối với môn nghệ thuật này không hiểu biết"

Mai Uyển lại duỗi tay đem cành lá Lạc Kim Vũ vừa mới chỉ rút ra, lại nhích bình xa xa một chút nhìn nhìn, khen: "Quả nhiên đẹp hơn một chút, Kim Vũ ánh mắt không tồi!"

Lạc Kim Vũ cười nhạt lắc đầu, nói: "Không đâu ạ. Chỉ vì ngày thường nhìn thấy mẹ cắm hoa, nhìn nhiều lần cũng mơ mơ hồ hồ hiểu được một chút thôi."

Lời này làm Mai Uyển cười càng thoải mái.

Lúc này, Trương mụ bụng khây thức ăn đến, bên trong chứa một chén cháo gà nắm hương cùng mấy đĩa điểm tâm sáng. Mai Uyển thúc giục: "Nhân lúc còn nóng mau ăn một chút đi, nếu không dạ dày lại đau"

Lạc Kim Vũ cười nghe theo, nhìn Trương mụ nói cảm ơn, Trương mụ kinh ngạc nhìn cô, đôi tay xoa xoa ở trên tạp dề, hiền lành cười cười. Phải biết rằng, vị "Phu nhân" này bình thường ở cha mẹ Cảnh trước mặt dịu ngoan, nhưng ở trước mặt đám người hầu bọn họ lại rất làm giả.

Lạc Kim Vũ cúi đầu, mở miệng nhỏ uống cháo, Cảnh Gia Dịch ôm một cái máy bay điều khiển từ xa bằng kim loại so với đầu bé còn lớn, thất tha thất thểu đi tới, nhìn trọng lượng không nhẹ. Bé vui sướng nói với Lạc Kim Vũ: "Mommy xem, đây là máy bay ba ba tặng cho con. Ba ba nói nó thật sự có thể bay lên trời"

Lạc Kim Vũ nhìn thân máy, cánh quạt phản quang trên đỉnh chớp, vội vàng buông chén cháo trong tay xuống, cẩn thận đem máy bay tránh xa bé ra, nói không lớn nhưng lại có thể làm mấy người ở đây nghe rõ.

"Cẩn thận một chút, mommy giúp con đem món đồ chơi này cất vào tủ trước được không? Dương Dương tuổi còn quá nhỏ, chơi cái này sẽ có nguy hiểm. Con xem, cái này kêu là cánh quạt, nhìn nó có giống cái mái chèo không, nó được làm bằng kim loại, lỡ như nó làm con bị thương thì làm sao bây giờ?"

Dương Dương là nhũ danh của Cảnh Gia Dịch, sau khi cháu đích tôn sinh ra, Cảnh mẹ tìm đại sư tính bát tự, nói thiếu thủy, cho nên đặt cho bé nhũ danh như vậy.

*Nhũ danh: nickname, tên lóng, tên trong, biệt danh.

Cảnh Sùng Sơn nghe xong, đem báo chí quăng sang một bên, lấy vỏ hộp đồ chơi nằm ở dưới chân, nhìn dòng hướng dẫn sử dụng được in bằng tiếng Anh, nhíu mày, ném vào ngực Cảnh Tư Hàn, trách mắng:

"Thích hợp cho trẻ em 8 tuổi trở lên, này mua đồ chơi không biết đọc hướng dẫn, còn không biết hỏi người bán?"

Cảnh Tư Hàn sao có thể nói đồ chơi là ngày hôm qua anh ta chợt nhớ tới mới kêu trợ lý đi mua. Lúc đó đang vội đi mở họp, cũng chưa nói thẳng bé mấy tuổi, ở văn phòng nhìn đến món đồ chơi, cảm thấy thẳng bé có thể chơi, cũng không nghĩ đến có thích hợp hay không, đã mang về.

Lạc Kim Vũ mày liễu nhíu lại, nhìn về phía Cảnh Tư Hàn, trong mắt hiện lên một chút khiêu khích, lướt qua trong giây lát. Cô đem máy bay đặt sang một bên, khuyên nhủ:

"Ba, ngài cũng đừng trách Tư Hàn, ngày thường anh ấy bận việc trong công ty, bận đến mức cũng không có thời gian trở về ăn cơm, ngẫu nhiên không chú ý đến Dương Dương tội cũng không đáng trách"

Cảnh Tư Hàn nhíu mày, cô ta là ngu xuẩn hay là giả ngu? Lúc này còn nói những lời đó, chẳng phải lừa cháy đồ thêm dầu?

Quả nhiên, Cảnh Sùng Sơn trừng mắt trầm giọng nói:

"Con đừng thế nó nói chuyện! Công ty đã sớm đi vào quỹ đạo, nó có thể bận cái gì? Nhớ năm đó, thời điểm công ty vừa mới khởi bước, cha đều có thể rút ra thời gian dành cho mẹ con nó, đến phiên nó thì không được? Cha xem nó chính là lãnh tâm lãnh phổi, ai đều không bỏ trong lòng. Thật không biết khi nào đường thành tính tình xấu như vậy"

Lạc Kim Vũ giống như thuận theo rũ xuống đôi mắt, che khuất trong ánh mắt ý cười, đem Cảnh Gia Dịch kéo vào trong lòng ngực, nhỏ giọng nói với bé:

"Không quan hệ, món đồ chơi này có thể giữ đến lúc Dương Dương lớn lên một chút lại chơi, một lát nữa mommy dẫn con đi mua đồ chơi khác được không?"

Cảnh Sùng Sơn vừa nghe, lại mắng Cảnh Tư Hàn một hồi lâu, lệnh cường chế anh ta cuối tuần này mua một món khác đem về.

Lạc Kim Vũ khoé mắt liếc thấy hình ảnh Cảnh Tư Hàn mặt lạnh ghen khuất, cười thầm, thầm nghĩ: Ngượng ngùng, Cảnh tiên sinh, bốn tiên nữ cái gì đều ăn, nhưng chính là không thích có hại!

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Nuôi Con Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Mommy vẫn là mommy

Cảnh Tư Hàn thường ở lại tới buổi chiều mới rời khỏi, còn sẽ ở chơi với Cảnh Gia Dịch trong chốc lát. Hôm nay bị Cảnh cha răn dạy một trận, ăn cơm trưa xong nói công ty còn có việc rời đi ngay.

Cảnh Gia Dịch mờ to mắt nhìn bóng dáng của Cảnh Tư Hàn, cái miệng nhỏ giật giật, như muốn kêu "Ba ba", cuối cùng vẫn rũ đầu nhỏ xuống, chỉ dùng tay nhỏ mím mím nhẹ nhàng ấn ấn quả bóng tròn.

Lạc Kim Vũ nhói lòng nhìn thấy bộ dáng đó của bé, Cảnh Gia Dịch không phải một đứa bé được cha ruột mong muốn sinh ra trên đời này, ngay cả mẹ ruột của bé sinh bé ra cũng có mục đích riêng.

"Dương Dương"

Lạc Kim Vũ đi đến gần bé, ngồi đối diện xếp bằng hai chân.

Ai ngờ Cảnh Gia Dịch nghe được giọng nói của cô lại cảm lòng không được phát run lên, theo sau thật cẩn thận ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ tràn ngập khẩn trương, run rẩy nhỏ giọng nói:

"Xin... xin lỗi mommy."

Lạc Kim Vũ giật mình, nghi hoặc hỏi: "Tại sao lại nói xin lỗi?"

Cảnh Gia Dịch tay nhỏ vô ý thức xoa xoa chính mình vạt áo, ngập ngừng nói: "Con không phải cố ý không tìm ba ba chơi, con chỉ là..... Có chút sợ hãi....."

Nguyên chủ ký ức hiện lên trong đầu Lạc Kim Vũ, cô lập tức biết nguyên nhân tại sao Cảnh Gia Dịch lại nói lời xin lỗi.

Trừ bỏ cha mẹ Cảnh cùng con trai, nguyên chủ căn bản tìm không được cơ hội tới gần Cảnh Tư Hàn, mỗi lần Cảnh Tư Hàn trở về, nguyên chủ sẽ yêu cầu Cảnh Gia Dịch đi lấy lòng anh ta, cô cho rằng cha con liền tâm.

Chỉ cần hai người bọn họ cảm tình tốt, một ngày nào đó Cảnh Tư Hàn sẽ có cái nhìn khác về nguyên chủ, cô ta sẽ có cơ hội trở thành chân chính Cảnh phu nhân.

Nào biết Cảnh Tư Hàn bởi vì chán ghét cô, liên quan cũng không thích Cảnh Gia Dịch.

Động vật còn có thể cảm nhận được ai thích nó, ai không thích nó, huống chi một đứa trẻ? Thấy Cảnh Tư Hàn mãi luôn lạnh nhạt với bé, Cảnh Gia Dịch hẳn cảm nhận ra, hình như ba ba không thích mình.

Cảnh Gia Dịch một bên chờ mong phụ thân quan tâm yêu thích, một bên lại thấp thỏm lo âu, luôn co rúm người lại mỗi khi mắc sai sai. Những lúc gặp Cảnh Tư Hàn, bé nhìn không được muồn lại gần hân, nhưng lo lắng sẽ làm ba ba chán ghét bé.

Mà mỗi lần Cảnh Gia Dịch không thể hoàn thành nhiệm vụ, nguyên chủ sẽ đem oán khí ném ở trên người bé, trách mắng bé không đủ thông minh, không đủ đáng yêu, chuyện gì cũng làm không tốt.

Tuy rằng không đến mức bạo hành, nhưng những lời nói oán trách cùng trách cứ cũng đã để lại ấn ký trong lòng bé.

Lạc Kim Vũ nhìn thân hình nhỏ nhắn đứng trước mặt, trong lòng ngăn không được ần ần chua xót. Rõ ràng bản thân bị ủy khuất, rõ ràng bản thân đau lòng lại bị thương, lại vẫn muốn cùng cô nói lời xin lỗi, chỉ bởi vì bé không thể lấy hết can đảm nói muốn chơi cùng ba ba.

"Không cần xin lỗi"

Lạc Kim Vũ vươn đôi tay, đem Cảnh Gia Dịch ôm lên đùi, một bàn tay đỡ lấy phía sau lưng bé, một cái tay khác nhẹ nhàng xoa xoa tóc của bé, nói tiếp: "Dương Dương không có làm sai chuyện gì hết, tại sao phải xin lỗi?"

Cảnh Gia Dịch kinh ngạc ngẩng đầu, đôi mắt to đen như quả nho mở tròn xoe, bé lắp bắp nói: "Nhưng... là lỗi tại con, con không thể giữ ba ba ở lại....."

Lạc Kim Vũ cũng nhìn thẳng đôi mắt của bé, từng câu từng chữ nói: "Đó là bởi vì ba ba bận, không có thời gian chơi cùng Dương Dương, rõ ràng là ba ba sai nha"

"Dạ..... phải không?" Cảnh Gia Dịch vẫn giữ bộ dáng không thể tin được.

Lạc Kim Vũ trịnh trọng gật đầu, nói: "Đương nhiên, con không nhớ rõ sao, hôm nay ông nội còn mắng ba ba nữa đó?"

"Nhưng là....." Cảnh Gia Dịch vô cùng hoang mang, trước kia mommy không phải nói như vậy.

"Không có nhưng là! Dương Dương chỉ cần nhớ kỹ, đây là lỗi của ba ba. Bởi vì ba ba không có lợi hại giống như ông nội, không thể vừa làm tốt công tác đồng thời chăm sóc tốt cho gia đình"

Lạc Kim Vũ nhìn đôi mắt trong sáng của bé, thật sự không đành lòng nói cho bé, kỳ thật Cảnh Tư Hàn chỉ là không thích bé thôi.

"Vậy..... vậy chờ Dương Dương trưởng thành, sẽ giúp ba ba, như vậy con có thể lợi hại giống như ông nội" Cảnh Gia Dịch hai mắt bừng sáng, vì bản thân nghĩ đến phương pháp này mà vui vẻ.

Lạc Kim Vũ trong lòng thở dài một tiếng, con trai ngốc ơi! Con muốn giúp người ta, người ta còn không muốn làm con giúp đâu! Cảnh thị tương lai là thiên hạ của nam chủ, người ta mới là Cảnh Tư Hàn chân chính chờ mong người thừa kế.

Nhưng cô nói không nên lời, chỉ qua loa nói: "Dương Dương thật thông minh! Chờ sau khi Dương Dương lớn lên lại nói"

Nhìn Cảnh Gia Dịch lại lần nữa vui vẻ, Lạc Kim Vũ không biết để bé ở lại Cảnh gia đúng hay sai? Từ đầu cô nghĩ chỉ cần cô rời khỏi, không ai ở một bên khuyến khích bé làm điều sai trái, lại dựa vào nhân phẩm của cha mẹ Cảnh, tương lai bé sẽ không đi trật hướng như trong sách.

Nhưng cha mẹ Cảnh tuổi càng ngày càng cao, chờ cô vừa rời khỏi mấy năm sau Cảnh Tư Hàn cưới vợ, sinh con, Cảnh Gia Dịch một thân một người ở Cảnh gia, tình cảnh sao có thể tốt cho được.

Chạng vạng trời đột nhiên đổ mưa, Mai Uyển đứng ở mép giường nhìn lên trời mây đen dày đặc, còn cảm thán một câu: "Nhìn mây đen như vậy, chắc trong khoảng thời gian ngắn trời không thể tạnh mưa được rồi!"

Quả nhiên, trận mưa này không chỉ không dừng, mà càng lúc càng lớn. Chờ tới bảy tám giờ, ngoài trời sấm sét ầm ầm, ầm ầm ầm tiếng sấm hơi có chút dọa người.

Cho đến khi Cảnh Gia Dịch mềm như bông hỏi Lạc Kim Vũ, hôm nay có thể hay không cùng cô ngủ chung, cô đồng ý không chút do dự.

Cảnh Gia Dịch thật vui vẻ, đã thật lâu bé không có ngủ cùng mommy. Bởi vì mommy nói, con trai muốn sớm độc lập mới làm người khác thích, từ lúc bắt đầu hai tuổi, bé vẫn luôn ngủ một mình.

Lạc Kim Vũ mang Cảnh Gia Dịch đi rửa mặt, phát hiện bé thật sự rất thông minh lại hiểu chuyện, chính mình leo lên ghế nhỏ bò lên trên, vô cùng nghiêm túc đánh răng, đánh xong còn sẽ hé miệng cho cô kiểm tra, rửa mặt không khóc không nháo.

Lạc Kim Vũ lần đầu rửa mặt cho trẻ con, nhất thời không chú ý kỹ lực tay, cho đến khi Cảnh Gia Dịch chịu không nổi mới nhỏ nhỏ giọng hô một câu "Đau", Lạc Kim Vũ nhìn gương mặt xinh đẹp nhỏ nhắn kia bị cô xoa đỏ bừng, tự trách bản thân.

Lạc Kim Vũ cho bé thay một bộ đồ ngủ gà con màu vàng, đem bé ôm lên trên giường của mình.

Ngày thường đúng chín giờ tối bé đã đi ngủ, nhưng bởi vì hôm nay bé rất hưng phấn nên ngủ không được, bé nằm ở trong chăn lăn một khắp giường, thân thể nho nhỏ gắt gao dựa gần Lạc Kim Vũ, một đôi mắt lấp lánh tỏa sáng, không hề có chút buồn ngủ nào.

Lạc Kim Vũ giờ tay, ở trên trán bé nhẹ gõ, cười nói: "Còn không ngủ?"

Cánh Gia Dịch dùng đầu ở trên người cô cọ cọ, một lần nữa ngẩng đầu, nói: "Vẫn là hương vị của mommy!"

Lạc Kim Vũ không biết tại sao bé lại đột nhiên nói như thế, nghiêng cơ thể, nhìn bé: "Con nói cái gì?"

"Hôm nay, mommy không giống như ngày thường" Cánh Gia Dịch dùng cái mũi nhỏ hít hít, mãi lo ngửi hương vị của cô, sau đó giống một con sâu lông, bò bò xê dịch, xúc vào trong lòng ngực cô.

Lạc Kim Vũ trong lòng lộp bộp một tiếng, thầm nghĩ thằng nhóc này thật đúng là mẫn cảm.

Cô duỗi tay ra, một chút, một chút vỗ về lưng của bé, nhẹ giọng hỏi: "Chỗ nào không giống nhau?"

Cánh Gia Dịch nghiêng đầu nghĩ nghĩ, nghĩ không ra, cuối cùng nói: "Lúc cười không giống nhau"

Lạc Kim Vũ nghe xong không khỏi buồn cười, Cánh Gia Dịch dùng giọng nói ngọng nghịu của trẻ con nói: "Mommy cười, đẹp!"

Lạc Kim Vũ nhìn không được cúi đầu ở trên má bé bẹp một cái, nói: "Vậy sau này mommy thường xuyên cười được không?"

"Được!" Cánh Gia Dịch gật đầu, lại bò lại gần hơn, tay ngắn nhỏ nhéo vấy ngủ của cô, Lạc Kim Vũ khi có, khi không vỗ lưng của bé, chỉ chốc lát sau đã nhìn đến mí mắt của bé dần dần nặng trĩu.

"Mommy..... Thật tốt....."

Lạc Kim Vũ nghe được một câu nói mới trước khi ngủ của bé, bỗng dưng đáy lòng tràn ngập mềm mại.....

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Nuôi Con Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Đây là mẹ ruột???

Lạc Kim Vũ nghe tiếng hít thở của Cánh Gia Dịch dần dần vững vàng, tay chân nhẹ nhàng xê dịch gương mặt bé, để tránh hô hấp không thuận.

Cánh Gia Dịch trong lúc ngủ mơ cũng cảm nhận được thân thể di động, lông mày nhỏ hơi hơi nhăn lại, lẩm bẩm hô một câu "Mommy!"

Lạc Kim Vũ không dám tiếp tục động tác, nhẹ nhàng vỗ vỗ ngực nhỏ của bé, thấy mày nhỏ dần buông lỏng ra. Lúc này mới nhấc tay phải lấy gối, nằm nghiêng cẩn thận quan sát bé.

Đời trước, cô chưa từng nghĩ tới những đứa con trong tương lai của mình sẽ có hình dáng như thế nào, sẽ giống ba ba vẫn là giống mommy? Hiện tại, xem ra là giống cô nhiều chút.

Cái trán no đủ, lông mi đen cong vút, miệng nho nhỏ, thậm chí ngay cả hai cái xoáy trên đỉnh đầu đều giống y như cô. Mi cùng đôi mắt lại giống ba ba, lúc nhú mày càng giống. Chỉ có cái mũi nhỏ giống như có chút thấp, không biết lớn lên có cao lên chút nào hay không?

Lạc Kim Vũ nhìn nhìn, không biết chính mình đến tột cùng là bị nguyên chủ ảnh hưởng, vẫn là trước kia chưa từng mở ra chế độ tình mẫu tử, nhờ xuyên vào quyền tiểu thuyết này mà tỏa sáng, nhìn không được cúi đầu hôn một cái trên trán bé.

Cô phải rời khỏi Cảnh gia, thay đổi nguyên chủ vận mệnh, nhưng còn thằng nhóc này thì sao? Nếu bé tiếp tục ở lại Cảnh gia, có thể hay không vẫn thoát không khỏi số phận trở thành đá kê chân trên con đường phát triển tình cảm của nam nữ chủ?

Nếu cô đã chiếm cứ thân thể của nguyên chủ, vậy thằng nhóc này cũng thành trách nhiệm của cô. Đi một vẫn là đi, đi hai không phải cũng là đi sao?

Dù sao Cảnh Tư Hàn cũng không thích bé, không chừng còn hận không thể làm cô chạy nhanh mang rắc rối nhỏ này rời khỏi cuộc sống của anh ta? Chính là..... Cảnh cha Cảnh mẹ..... khả năng có chút phiền toái.

Hơn nữa, điều quan trọng nhất..... Hiện tại cô không có tiền nha!

Tâm nguyện suốt đời của nguyên chủ là gả vào hào môn làm con dâu nhà giàu, không có năng lực ra ngoài làm việc. Thời điểm cô mang thai Cảnh Gia

Dịch còn đang học đại học, chưa có tốt nghiệp. Vì sinh hải từ học đến năm tư đã nghỉ học, sau khi sinh trực tiếp dọn vào Cảnh gia bắt đầu thẳng chức thành mẹ.

Mai Uyển đối với cô rất hào phóng, mỗi tháng cho cũng không ít tiền tiêu vặt, nhưng nguyên chủ còn nuôi mẹ ruột, bản thân lại yêu thích mua quần áo trang sức, tiền gửi ngân hàng một đồng cũng không có, mỗi tháng nợ thẻ tín dụng còn phải để Cảnh gia trả.

Nếu cô rời khỏi Cảnh gia, với hiện trạng trước mắt là không được. Một không phòng ở, hai không công tác, ba không có tiền, còn mang theo một đứa trẻ, thực sự quá khó khăn.

Suy nghĩ nửa ngày, Lạc Kim Vũ quyết định ngày hôm sau hẹn gặp mặt nguyên chủ mẹ đẻ Vân Tú Mẫn, nguyên chủ đối xử với mẹ ruột rất chân thành, thăm nghĩ thời điểm khó khăn có thể giúp sẽ đỡ cô một chút. Nếu tương lai cô bận công tác, không có thời gian chăm sóc bé, để bé ở với bà ngoại cũng yên tâm.

Ý tưởng rất tốt, hiện thực lại hung hăng tát cho Lạc Kim Vũ một cái.

"Cái gì?! Mày phải rời khỏi Cảnh gia? Mơ tưởng? Tao không đồng ý!"

Lạc Kim Vũ nhìn quý phu nhân đang ngồi đối diện mình, vừa rời còn giữ thái độ thân mật, nháy mắt biến sắc, đột nhiên phát hiện mọi chuyện cũng không có đơn giản như bản thân nghĩ như vậy.

"Hiện tại mày ở Cảnh gia không phải còn tốt sao? Ba mẹ Cảnh Tư Hàn yêu thích Dương Dương, mày lại cố gắng thêm một chút bắt lấy trái tim Cảnh Tư Hàn thì cái vị trí Cảnh phu nhân này còn có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay mày sao?"

Vân Tú Mẫn cũng phát giác thái độ của mình vừa rời quá lố. Lúc này thái độ mềm mỏng lại, cầm tay Lạc Kim Vũ nhẹ nhàng vỗ vỗ, nói:

"Mấy năm qua hai mẹ con chúng ta ăn không ít khổ cực, con đều đã quên sao? Con sống tốt, mẹ mới yên tâm. Tương lai Cảnh Tư Hàn hoàn toàn tiếp quản Cảnh thị, tất cả mọi thứ ở Cảnh gia không phải đều là của con cùng Dương Dương hay sao? Đến lúc đó mẹ cũng sẽ đi theo con hưởng phúc, con hãy suy nghĩ cho thật kỹ"

"Kim Vũ, con gái ngoan của mẹ"

Lạc Kim Vũ nghe bà ta nói một hồi, chậm rãi rũ mắt che dấu cảm xúc.

Vân Tú Mẫn, người mẹ ruột này của nguyên chủ nhìn ra sao cũng không giống một người mẹ "Ngậm đắng nuốt cay, vì con gái suy nghĩ"?

Lạc Kim Vũ suy nghĩ thay đổi thật nhanh, lại ngẩng đầu lên, trong mắt đã chứa đầy nước mắt, nói thẳng không được, diễn khổ sở chắc có thể làm bà ta mềm lòng đi?

"Mẹ..... Con thật sự kiên trì không nổi nữa"

"Thời gian qua con ở Cảnh gia một chút đều không tốt, ngay cả đám người hầu đều phải cho con nhìn sắc mặt. Cảnh Tư Hàn lại là một người cao ngạo tự đại, nhìn đến Dương Dương thì nhớ tới lúc trước con thiết kế hạ được, anh ta căn bản không có khả năng thích con"

"Thậm chí ngay cả Dương Dương anh ta nhìn cũng đều không muốn nhìn một cái. Hơn nữa gần đây con còn nghe nói, mối tình đầu của Cảnh Tư Hàn sẽ trở về nước trong nay mai. Đến lúc đó, nếu bọn họ châm lại tình xưa, sinh một đứa trẻ, Cảnh gia nơi nào còn có chỗ cho con cùng Dương Dương đứng chân? Ô ô ô, hu hu hu....."

Lạc Kim Vũ một bên khóc lóc, một bên trộm nhìn sắc mặt của Vân Tú Mẫn, thấy bà ta nhăn mày, mở miệng lại không phải quan tâm con gái rốt cuộc bị cái gì ủy khuất, mà là hỏi: "Mối tình đầu? Bạn gái cũ? Chưa từng nghe nói Cảnh Tư Hàn có mối tình đầu hay bạn gái gì đó?"

"Cụ thể con cũng không biết, có thể do trước kia du học nước ngoài quen biết" Lạc Kim Vũ tiếp tục bịa chuyện.

Vân Tú Mẫn trông mất chuyển động, dùng sức cầm Lạc Kim Vũ tay, nói:

"Con không phải nói hai ông bà già ở Cảnh gia kia đối đãi con rất không tồi sao? Con lại sinh ra Dương Dương, nếu thật sự có thứ đồ bỏ mối tình đầu, bạn gái cũ, đến lúc đó bọn họ chắc sẽ vì con nói chuyện"

Tuyến nước mắt của Lạc Kim Vũ rơi xuống như mưa, nước mắt lưng tròng nhìn bà ta nói:

"Con ở Cảnh gia đều đã hai năm, nếu bọn họ thật sự có thể làm Cảnh Tư Hàn quan tâm con, con đã sớm là Cảnh phu nhân. Nói nữa, họ rất tốt với con thì thế nào, chẳng lẽ còn có thể so sánh với con trai của họ sao?"

Vân Tú Mẫn mím môi, cảm thấy có chút đạo lý, bà ta nhìn xung quanh, phát hiện những người khác trong quán cũng không có chú ý hai người bọn họ, hai tay chống ở trên mặt bàn thân thể khuyếch về phía trước, nhỏ giọng nói với Lạc Kim Vũ:

"Cho nên nói, vô luận thế nào, chỉ có ôm chặt nửa người dưới của đàn ông mới có lợi. Không phải Cảnh Tư Hàn mỗi tuần đều sẽ trở về sao? Sẽ có lúc ngủ lại đi? Con không biết làm chút cái gì sao?"

Lạc Kim Vũ sững sốt, hỏi lại: "Làm cái gì?"

Vân Tú Mẫn nhủ mi, nói: "Còn có thể làm cái gì? Giữa nam nữ còn không phải chuyện đó sao? Con chỉ cần có thể làm hẳn đối với con muốn ngừng mà không được, còn sợ cái gì mới tình đầu?"

Lạc Kim Vũ quả thực nghe đủ rồi, nghĩ lại tình huống lúc trước, hai mẹ con nguyên chủ chuẩn bị tính kế hạ được nam chủ rồi mang thai, lại cảm thấy ý nghĩ của Vân Tú Mẫn tuy khiến người khinh thường, nhưng cũng miễn cưỡng xem như tính cách phù hợp giả thiết trong sách.

Cô lắc đầu, nói: "Hạ được ở Cảnh gia khẳng định không thể thực hiện được, hiện tại ngay cả lời nói anh ta đều không muốn cùng con nói một câu, sao có thể cùng con..... Mẹ, con thật sự không thể làm được. Giờ con chỉ nghĩ mang theo Dương Dương rời khỏi nơi đó tự do sinh hoạt thôi"

Vân Tú Mẫn "chặc" một tiếng đánh gãy năng, trên mặt hiện ra một chút tùy tiện quý dị tươi cười:

"Con gái của mẹ, đàn ông sao, cái cây mọc phía dưới không có đầu óc. Chỉ cần con ở trên giường lẳng một chút, tao một chút, hẳn còn có thể thờ ơ sao? Nói đến cùng, đàn ông chỉ là động vật lý trí dùng nửa người dưới mà thôi!"

"Ai! Nay cũng trách mẹ trước kia không nghĩ tới, con lúc trước cùng Cảnh Tư Hàn ở bên nhau tuổi còn quá nhỏ, mấy năm nay cũng không cùng hẳn quan hệ thân mật, những tư thế đa dạng đó khẳng định là không biết, đợi có thời gian mẹ lại chỉ dạy cho con sau"

"Chính con phải biết khôn ra, chuyện đó giữa nam nữ rất đa dạng, nhiều tư thế..... Con chỉ cần học làm theo là được, phải học tập nhiều một chút"

Lạc Kim Vũ quả thực hoài nghi chính mình có phải hay không nghe lầm!

Người này mà là mẹ ruột sao, chẳng những không quan tâm tình cảnh con gái ở Cảnh gia, hiện tại còn chẳng biết xấu hổ kêu con gái mình "Tao một chút, lẳng một chút", còn phải học tập kỹ xảo trên giường, đi quyến rũ hầu hạ đàn ông? Người này chắc không phải mẹ ruột nguyên chủ rồi? Càng nhìn càng giống tú bà!

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Nuôi Con Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Kế hoạch rời khỏi Cảnh gia

Lạc Kim Vũ đột nhiên vô cùng thương hại nguyên chủ.

Người này ở trong lòng cô có địa vị rất quan trọng, nguyên chủ luôn luôn mù quáng tin nhiệm mẹ mình. Vậy mà người này từ trước cho tới nay không có đối đãi cô giống như người nhà.

Suy nghĩ ăn sâu bén rễ, cho rằng mẹ ruột vĩnh viễn sẽ không hại mình, làm tất cả mọi việc đều chỉ vì tốt cho cô. Hơn nữa, từ nhỏ nguyên chủ đã nhận được sự dạy dỗ lệch lạc của Vân Tú Mẫn, từ đó tạo thành bị kịch trong tương lai của cô cùng con trai.

Thậm chí từ trong trí nhớ nguyên chủ, Lạc Kim Vũ sưu tầm càng nhiều ký ức về Vân Tú Mẫn, lại phát hiện, điểm nhấn quan trọng nhất chính là trận hỏa hoạn vào năm nguyên chủ sáu tuổi.

Vân Tú Mẫn mạo hiểm tánh mạng, không màng nguy hiểm lao vào trong đám cháy cứu cô, bị tù đề trúng bỏng nặng phần lưng.

Bởi vì không có tiền, năm đó chỉ trị liệu sơ xài, đến nay trên lưng còn giữ vết sẹo lớn.

Sau, chuyện này lại luôn bị Vân Tú Mẫn nhắc tới, giống như tẩy não, ở trong đầu nguyên chủ đắp nặn một người mẹ vĩ đại có thể hy sinh mạng sống vì con gái.

Nhưng Lạc Kim Vũ không rõ chính là..... đến tột cùng là tại sao, lý do gì làm mẹ nguyên chủ không màng hàng xóm ngăn cản, dũng cảm lao vào đám cháy cứu cô, và tại sao bây giờ lại biến thành một người mẹ ghê tởm như vậy?

Chẳng lẽ tất cả chỉ là giả thiết do người tác giả anti fan kia nghĩ ra, chỉ vì làm vai ác có lý do hắc hóa tìm đường chết? Rốt cuộc con trai của nguyên chủ trong quyển tiểu thuyết này chỉ là một vật hy sinh, một vai phụ nhỏ nhoi mà thôi.

Thậm chí mẹ của nguyên chủ căn bản không hề được nhắc đến, có bug cũng khó tránh khỏi.

Lạc Kim Vũ ôm ấp cuối cùng một tia ảo tưởng, bắt lấy Vân Tú Mẫn tay, hai mắt chìm trong nước mắt nhìn bà ta, thống khổ nói:

"Mẹ, con không hy vọng nhìn Dương Dương lớn lên, hiểu chuyện, nghe người ta nói mẹ ruột của mình là một người phụ nữ vì gả vào hào môn không từ thủ đoạn. Con không muốn sau này lớn lên thành bé sẽ vì có một người mẹ như con mà cảm thấy hổ thẹn. Con tình nguyện vất vả một chút, một mình mang theo con trai sống cuộc sống bình thường qua ngày"

"Sống cuộc sống bình thường?"

Vân Tú Mẫn rút tay về, cười mĩa một tiếng, nói:

"Con gái của mẹ à! Con có biết hiện tại muốn nuôi lớn một đứa trẻ phải tốn bao nhiêu tiền không?"

"Tại sao con không thể thay Dương Dương suy nghĩ? Rõ ràng thằng bé có thể ở Cảnh gia sống cuộc sống giàu sang, làm tiểu thiếu gia, con lại cố tình muốn mang thằng bé ra ngoài chịu khổ"

"Tốt thôi! Cho dù giống như con nói, một mình nuôi thằng bé, nhưng đôi vai của con quá bé nhỏ không thể khiêng, tay không thể nâng thì lấy cái gì nuôi thằng bé?"

"Tiền! Tiền..... Tất cả đều là tiền, con hiểu không?"

"Con có thể đóng phim, con học trường sân khấu điện ảnh, có thể ra ngoài kiếm tiền" Lạc Kim Vũ đem kế hoạch của mình nói ra.

Kết quả Vân Tú Mẫn trực tiếp đánh gãy:

"Đóng phim? Đừng nói chuyện cười, con còn chưa tốt nghiệp, ai thuê? Lúc trước khi còn đi học, thành tích ra sao chính con cũng còn nhớ rõ ràng đi. Lại nói sang năm con đã 24, con cảm thấy còn có công ty nào nguyện ý ký hợp đồng với con?"

Lạc Kim Vũ giơ tay lau sạch nước mắt giả tạo trên mặt, cuối cùng hỏi: "Vậy mẹ có thể cho con mượn trước một trăm ngàn được không? Nửa năm sau con sẽ trả lại cho mẹ"

Vân Tú Mẫn vừa nghe mượn tiền lập tức bắt đầu khóc than, nói đầu tư buôn bán thất bại. Hôm nay ra tới chủ yếu muốn hỏi mượn tiền, không biết con gái có thể lại đào một chút tiền tình từ Cảnh gia ra cho mẹ hay không?

Lạc Kim Vũ xem như hoàn toàn vì người con gái trùng tên trùng họ vị nữ phụ này chưa xót. Cha ruột không nhận, mẹ ruột lại là quỷ hút máu, trên đời này người cô có thể dựa vào cũng chỉ có con trai bé bỏng của mình.

Bản thân nguyên chủ không có chính kiến, tính cách lại bướng bỉnh, có Vân Tú Mẫn "Người mẹ vĩ đại, lời nói cùng việc làm đều mẫu mực", khó trách có thể dạy dỗ Cảnh Gia Dịch từ hiện tại thông minh hiểu chuyện tương lai thành vật hy sinh chuyên tìm đường chết, còn dạy thành người có tính tình ích kỷ, xấu xa ghê tởm.

Nhưng Lạc Kim Vũ lại không giống, cha mẹ cô ở thế giới cũ đã sớm qua đời, sau khi tốt nghiệp THPT lo kiếm tiền chăm sóc bà nội, cách mấy năm bà cũng qua đời. Từ đây, cô có thể dựa vào cũng chỉ có chính mình.

Lúc đó cô có thể từ một nhân vật vô danh tiểu tốt hai bàn tay trắng, bơi lội trong giới giải trí xông ra một mảnh trời riêng, hiện giờ xuyên vào trong sách, tính cách cũng không thay đổi.

Không có chỗ dựa thì thế nào? Tự cô trở thành chỗ dựa cho bản thân không phải được rồi sao.

Giờ này phút này, Lạc Kim Vũ đã rõ ràng, Vân Tú Mẫn sẽ không vì cô làm ra bất luận điều gì trợ giúp, thậm chí khi biết cô muốn rời khỏi Cảnh gia, khả năng còn sẽ ngăn chân làm cô đi không được. Rốt cuộc bà ta còn muốn hút máu của con gái dài dài.

"Con đã hiểu! Con nghĩ quá ngây thơ rồi, con sẽ mang theo Dương Dương sống thật tốt ở Cảnh gia, tranh thủ gả cho Cảnh Tư Hàn càng sớm càng tốt" Lạc Kim Vũ rừ rừ nhẹ giọng nói.

"Con có thể suy nghĩ như vậy thì tốt rồi" Vân Tú Mẫn cười, tiếp theo lại xòe ra bàn tay, nói: "Tiền đầu tư lần này của mẹ....."

Lạc Kim Vũ ở trong lòng hung hăng phi nhỏ bà ta một lần, trên mặt lại vẫn mang bộ dáng khó xử hổ thẹn:

"Tháng trước con cho mẹ quá nhiều, thẻ tín dụng của con hết sạch rồi, gần đây Cảnh mẹ nhìn con gắt gao, con sợ..... Nếu con lại muốn tiền..... khả năng sẽ làm cho mẹ chồng phản cảm, về sau ngược lại....."

Nghe cô nói như vậy, Vân Tú Mẫn cũng không nói điều gì nữa: "Tạm thời như vậy đi, trước tiên con cứ yên tâm ở Cảnh gia đợi một thời gian, nhớ rõ ngoan ngoãn ngoan ngoãn chút, thế hệ trước đều thích như vậy"

Lạc Kim Vũ ngoan ngoãn nghe lời.

Hai mẹ con tạm biệt ở trước cửa quán cà phê, Lạc Kim Vũ nhìn Vân Tú Mẫn mở ra con BMW màu đỏ đô nghênh ngang đi, tức ứa gan.

Trước mắt, đối với cô mà nói đây là tin tức tốt duy nhất, khả năng nữ chủ là một tiểu hoa đán mười tám tuyến.

Vì làm nữ chủ cùng con trai tương lai của Cảnh Tư Hàn, cũng chính là nam chủ trong quyển sách này gặp mặt, tác giả sáng tạo ra một thành phố tên là Du Thành, tình bên cạnh, nơi được mệnh danh là phim trường lớn nhất cả nước - Phim trường Nam Du Thành.

*Du Thành: Tỉnh, thành phố tên là Du (chỉ có 1 từ)

*Nam Du Thành: phía nam tỉnh, thành phố Du

Trong khu vực phim trường, ngoại trừ diễn viên, còn có số đông người trong lòng mang theo ước mơ, hoặc đơn giản chỉ là nhân viên công tác kiếm ăn qua ngày, còn gọi là diễn viên quần chúng.

Trước kia Lạc Kim Vũ chưa diễn qua vai diễn viên quần chúng, khi cô còn ngồi ở trên ghế nhà trường thành tích khá giỏi, rất được lòng giáo viên, còn chưa tốt nghiệp đã được giới thiệu diễn vai nữ phụ số ba của một vị đạo diễn điện ảnh nổi tiếng. Tài hoa cùng phong cách biểu diễn với ngoại hình khá bắt mắt, đạt được không ít lời khen ngợi.

Nhưng hiện tại cô không có giấy giới thiệu từ nhà trường.

Chỉ nghĩ đến cái học viện điện ảnh đứng hạng chót trong cả nước nguyên chủ đã từng theo học mà còn chưa tốt nghiệp là cô đau đầu.

Cố lên! Diễn viên quần chúng thì diễn viên quần chúng vậy, cô cũng không tin, bằng thực lực ảnh hậu của mình boi lội trong một đồng diễn viên quần chúng chưa từng học chính quy còn không ngoi lên được!

Chỉ là, đến tốt cùng muốn như thế nào mới có thể nhanh chóng tìm công việc?

Trước tiên, cô phải điều tra kỹ tình huống hiện tại của giới nghệ sĩ trong thế giới này. Mặc dù phải làm diễn viên quần chúng, cũng không thể vai gì cũng nhận mà không chọn lựa kỹ càng.

Phim truyền hình khẳng định không nằm trong phạm vi suy xét, thời gian quay dài cũng không mang lại bao nhiêu danh tiếng bằng phim điện ảnh.

Hiện tại cô cần nhanh chóng kiếm được tiền, căn cứ thời gian tình tiết trong sách, mẹ ruột nam chủ sau khi vừa về nước đã hàn gắn tình cảm với Cảnh Tư Hân. Cô cần tiền để nhanh nhanh mang theo Cảnh Gia Dịch rời khỏi Cảnh gia.

Chỉ còn một năm rưỡi..... thời gian không đợi người.

Lạc Kim Vũ ngồi vào một chiếc xe con nhỏ do Cảnh gia cho cô mua trước đó, vừa suy nghĩ bước tiếp theo nên đi như thế nào, vừa chạy thẳng về Cảnh gia.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Nuôi Con Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Bức vẽ

Lạc Kim Vũ buông iPad, mắt trên hiện lên tin tức giải trí.

【 Hot New: 《 Trận động đất ở Ung Thành 》 của Trương Triệt chuẩn bị khai máy tại phim trường Nam Du Thành, bộ điện ảnh nói về trận động đất vào ngày 01 tháng 09, xé mở vết sẹo dân tộc vào 40 năm trước. Đạo diễn Trương vì tìm kiếm thông tin, tự mình dò hỏi những nhân vật còn sống sót trong trận động đất kinh khủng đó, đã viết đến 11 bản thảo.....】

Trương Triệt là một vị đạo diễn nổi tiếng trong thế giới này, bốn mươi tuổi, từng nhiều lần có mặt trong danh sách đề cử đạo diễn xuất sắc nhất của giải Kim Sư, Kim Mã, Kim Kê, nhưng mỗi lần đều tay không trở về.

Đây là chi tiết duy nhất Lạc Kim Vũ để ý khi đọc quyển ngôn tình máu chó kia.

Trương Triệt là người sẽ nổi tiếng khắp đất nước nhờ một bộ điện ảnh được quay tại phim trường Nam Du Thành, cô tìm kiếm tất cả thông tin liên quan đến Trương Triệt, mỗi tin đều nhìn một lần, cũng có một chút hiểu biết về tính cách đạo diễn Trương này.

Hiển nhiên, bộ điện ảnh mới ra lò miêu tả vụ thiên tai thế kỷ, Trương Triệt tất nhiên là muốn đoạt được giải thưởng

Đương nhiên, Lạc Kim Vũ không muốn đóng vai phụ. Nếu tin tức là thật, đạo diễn vì bộ điện ảnh này chuẩn bị lâu như vậy, tất nhiên vai chính lẫn vai phụ đã sớm tìm được người diễn.

Nhưng chỉ cần có thể tham gia vào bộ điện ảnh này sẽ rất có lợi đối với sự nghiệp trong tương lai của cô, nếu vận khí tốt, có thể đoạt được vai quần chúng có hai ba lời thoại còn có thể lộ mặt, vậy càng tốt!

Lạc Kim Vũ đóng trang web lại, quyết tâm cuối tuần đi phim trường Nam Du Thành thử vận may.

"Mommy nhìn con vẽ nè" Vẫn luôn ngồi ở trên ghế nhỏ ngoan ngoãn vẽ tranh, Cảnh Gia Dịch nhìn Lạc Kim Vũ buông iPad xuống, nhanh chân đem

quyển tập vẽ nhỏ lại.

Lạc Kim Vũ cầm lấy quyển vở nhỏ, mặt trên vẽ đủ màu sắc, hình thù kỳ quái, nhìn bộ tóc dài có thể nhìn ra tới hẳn là vẽ một cô gái, nhưng không có lông mày, mắt con lớn con nhỏ, cái miệng thật lớn, gần như kéo dài đến mang tai, thân thể trực tiếp biến thành que diêm, đáng người ti lệ..... thật không thể miêu tả, muốn bao nhiêu kỳ quái có bấy nhiêu kỳ quái.

"Đây là vẽ ai vậy?" Lạc Kim Vũ cười đem bé ôm vào lòng.

Cánh Gia Dịch thuận thế rúc vào trong lòng ngực của cô, nói: "Vẽ mommy nha"

Lạc Kim Vũ cười không nổi, con trai, ở trong nết con, mẹ con là đáng vẽ này sao?

"Mommy đứng ở trong vườn hoa, nơi này, nơi này, đều là bông hoa nho nhỏ, vốn dĩ chúng nó đều đã nở hoa, nhưng vừa thấy mommy, tất cả đều cúi đầu, bởi vì mommy quá đẹp! Chúng nó đều ngưng ngừng nở rộ nha"

Cánh Gia Dịch duỗi bàn tay mập mập chỉ chỉ bức vẽ của mình, dùng giọng nói đầy ngọng nghịu giải thích.

Lạc Kim Vũ nhìn ngón tay bé chỉ vào những màu sắc trên giấy, lòng hư vinh bị lấp đầy, vô cùng thỏa mãn.

Con trai! Đây là muốn khen mommy bé nguyệt tu hoa? Thiên tài! Thì ra con trai của cô là thiên tài tán gái.

*Bé nguyệt tu hoa: hình dung sắc đẹp đẹp đến nỗi khiến mặt trăng phải che lại, hoa phải hổ thẹn.

"Ủm! Vẽ đặc biệt tốt! Dương Dương của chúng ta thật giỏi quá"

Lạc Kim Vũ duỗi tay ôm bé ngồi trên đầu gối, đem quyển vở nhỏ lật từng tờ một, lấy đại một bút màu sáp nằm nghiêng ngả trên bàn, nhìn Cánh Gia Dịch nói:

"Nếu Dương Dương tặng mommy một bức vẽ, vậy mommy cũng tặng lại cho con một bức được không?"

"Được" Cánh Gia Dịch lập tức dùng âm thanh giòn tan trả lời cô, nắm lưng quần quần yếm, khẽ meo meo nhìn lên cô, ngưng ngưng nói: "Vậy... Vậy mommy có thể vẽ Dương Dương được không?"

Lạc Kim Vũ nhìn cánh tai mềm mại nhỏ nhắn của bé đỏ rục "Phụt" cười, cô giả vờ khó xử nói:

"Vẽ Dương Dương sao? Nhưng mommy lo lắng bản thân vẽ không đẹp, vẽ Dương Dương thành đứa trẻ xấu xí thì làm sao bây giờ?"

Cánh Gia Dịch lập tức ngẩng đầu, đôi mắt phát sáng nhìn cô: "Chỉ cần là mommy vẽ, Dương Dương khẳng định sẽ thích"

Lạc Kim Vũ: "Thật sự? Có khả năng vẽ rất xấu nha"

"Dạ! Thật mà! Siêu thích!" Cánh Gia Dịch gật đầu thật mạnh, sợ Lạc Kim Vũ không tin bé.

Lạc Kim Vũ không trêu bé nữa, ôm Cánh Gia Dịch, lật tìm mặt giấy trắng vẽ lên. Chỉ chốc lát sau, một đứa bé mặc quần yếm cao bồi xuất hiện trên giấy, trên đầu còn có hai cái sừng nhỏ nhỏ.

"Oa! Đây là Dương Dương! Quần áo giống nhau"

Cánh Gia Dịch nhìn đứa bé trên giấy hưng phấn kêu lên. Một lát sau, bé tò mò chỉ vào hai cái sừng nhỏ kia, sau đó nghi hoặc sờ sờ chính mình đầu tròn nhỏ, hỏi: "Ồ! đây là cái gì vậy? Dương Dương không có mọc hai cái này nha!"

Lạc Kim Vũ buông bút màu sáp, nghiêm trang nói: "Đây là sừng dê nhỏ của Dương Dương, bởi vì Dương Dương sinh năm Mùi, cho nên trên đầu mọc hai cái sừng dê nhỏ. Nhưng sừng dê nhỏ chỉ có một mình mommy có thể thấy"

"A! Mommy thật là lợi hại!" Cánh Gia Dịch mở to đôi mắt đen tròn như quả nho.

Lạc Kim Vũ cười nói: "Đương nhiên, ai kêu mommy là Dương Dương mommy đâu! Tới, hai mẹ con mình cùng đầu một cái!" Nói, Lạc Kim Vũ cúi đầu, dùng chính mình cái trán chống trán nhỏ của Cánh Gia Dịch, nhẹ nhàng cọ cọ bé.

Mai Uyển từ bên ngoài trở về, vừa vận nhìn thấy cảnh một lớn một nhỏ, mẹ con hai người ngồi ở trên sofa ôm nhau trên đùi chơi vô cùng vui vẻ.

"Nha, bảo bối Dương Dương của chúng ta hôm nay vui vẻ quá ta! Từ thật xa đã nghe thấy tiếng cười ha ha ha của con rồi"

Lạc Kim Vũ đứng dậy, sửa sang lại tóc, ngưng ngưng chào hỏi Cánh mẹ "Mẹ, con chỉ đùa giỡn với Dương Dương thôi mà"

Mai Uyển xưa nay chú trọng đáng vẽ, hiền lành cười cười: "Ở nhà thì không có việc gì, không cần cẩn thận như vậy"

"Bà nội"

Cảnh Gia Dịch quay đầu lại nhìn thấy Mai Uyển, từ trên sofa nhảy xuống, đem bức vẽ Lạc Kim Vũ về khoe ra: "Bà nội nhìn xem, đây là mommy vẽ Dương Dương đó nha, có phải rất giống hay không nha"

Mai Uyển khom lưng xem, phát hiện bức vẽ nhỏ này tuy rằng chỉ có vài nét bút, nhưng đường nét rõ ràng, khá giống Gia Dịch.

"Ừ, rất giống" Mai Uyển nắm Cảnh Gia Dịch tay nhỏ đi vào, ngồi xuống bên cạnh Lạc Kim Vũ, nói: "Trước kia không biết con còn biết vẽ tranh?"

Lạc Kim Vũ sắc mặt bình tĩnh, cười nói: "Chưa từng học qua, chỉ là có đôi khi không có việc gì làm, học theo video trên mạng tùy tiện vẽ cho vui"

Mai Uyển gật gù đầu: "Học cái mới cũng tốt, vẽ tranh, cắm hoa học nhiều một chút, không cần tính toán, rèn luyện tính tình cũng rất tốt."

Lạc Kim Vũ tự nhiên nghe lời, Mai Uyển lại nói: "Trước kia mẹ còn tưởng người trẻ tuổi các người bây giờ không còn thích những môn này đó. Sáng thứ sáu mỗi tuần mẹ đều sẽ ở thư phòng viết chữ, vẽ tranh, sau này nếu con không có việc gì thì tới học chung với mẹ."

Nguyên chủ sẽ không vẽ tranh, cũng không thích mấy thứ này, một lòng chỉ tôn thờ hàng hiệu, châu báu. Mai Uyển nhìn là biết, trước kia không nói đến những chuyện này.

Nhưng Lạc Kim Vũ sẽ, cha của cô là một họa sĩ, bắt đầu từ bốn tuổi cô đã đi theo cha học vẽ tranh, cho đến năm tám tuổi, cha mẹ ra ngoài đi dự tiệc bị tai nạn xe cộ qua đời.

Sau khi trưởng thành, điều kiện kinh tế có chút khá giả, cô lại lần nữa nhặt bút lên vẽ, thậm chí có một lần, bức tranh cô vẽ được đấu giá rất cao trong một buổi tiệc tối từ thiện.

"Dạ, cảm ơn mẹ" Lấy nguyên chủ tính cách tự nhiên không có khả năng cãi lời Mai Uyển, Lạc Kim Vũ cũng đành tươi cười đồng ý.

Mai Uyển hôn Cảnh Gia Dịch, đứng dậy tính toán lên lầu thay quần áo, đi đến bậc thang lầu lại ngừng lại, quay đầu nhìn Lạc Kim Vũ nói:

"Tối thứ năm này có một bữa tiệc, bạn của mẹ mở một buổi triển lãm tranh tư nhân, đến lúc đó con hãy mang theo Dương Dương cùng mẹ đi đến đó."

Lạc Kim Vũ ngẩn người, nghe được Mai Uyển "Hửm?" Một tiếng, lúc này mới vội vàng nói: "Dạ được, mẹ, con sẽ chuẩn bị"

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Nuôi Con Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Bữa tiệc tư nhân

Lạc Kim Vũ nhìn bóng dáng Mai Uyển biến mất ở chỗ ngoặt lầu hai, cảm thấy có chút thần kỳ, nguyên chủ ở Cảnh gia đã hơn hai năm, cũng chưa đòi lấy một cơ hội chính thức đi theo Cảnh mẹ ra ngoài dự tiệc. Cô tới mới hai ngày, lại được Mai Uyển ngỏ lời mời tham dự.

Mặc dù Cảnh mẹ cường điệu chỉ là một bữa tiệc tư nhân, nhưng dù là tư nhân, cũng đều thuộc giới hào môn quý tộc. Hiện giờ lại chủ động mang theo cô tham dự, tương đương coi trọng cùng khẳng định cô cũng là một phần tử trong Cảnh gia.

Lạc Kim Vũ kết hợp thái độ hai ngày này của Cảnh mẹ đối với cô, cẩn thận nghĩ nghĩ, lại cảm thấy cũng có thể giải thích được.

Cảnh gia tự nhiên xuất hiện một đứa cháu đích tôn, nhưng Cảnh Tư Hàn, người cầm quyền Cảnh thị hiện tại vẫn còn độc thân, điều này chứng minh đứa nhỏ này sinh ra danh không chính ngôn không thuận.

*Danh chính ngôn thuận: có danh tiếng đài hoàng, lời nói cũng dễ nghe.

Làm một đứa con riêng cũng không phải chuyện dễ dàng. Nếu như không phải nguyên chủ cùng mẹ ruột nguyên chủ cắn chết không đồng ý, Cảnh gia cha mẹ tính toán chỉ nhận cháu trai.

Từ khi nguyên chủ vào Cảnh gia, thái độ của Cảnh mẹ đối với cô vẫn luôn hiền hòa, nhưng điều này khả năng chỉ là xuất phát từ sự giáo dục từ nhỏ, không phải đại biểu cho việc chấp nhận.

Cẩn thận nhớ lại, Lạc Kim Vũ phát hiện thái độ thân mật của Cảnh mẹ đối với nguyên chủ bắt đầu từ đầu năm nay, đây là công lao của sự kiên trì bền bỉ hiếu thuận của nguyên chủ đối với Cảnh cha Cảnh mẹ, cũng như cố gắng chăm sóc Cảnh Gia Dịch.

Trước kia Cảnh mẹ không có mang nguyên chủ đi ra ngoài, khả năng thứ nhất là bà chưa có chân chính nhìn rõ phẩm tính của nguyên chủ, thứ hai Cảnh Gia Dịch tuổi quá nhỏ, thứ ba gu thẩm mỹ của nguyên chủ trước kia không thể gặp người.

*Phẩm tính: Phẩm chất + Tính cách, tính tình.

Lại nói tiếp, Cảnh mẹ là một vị trưởng bối hiền lành có phẩm tính cực tốt, bà cũng từng thử qua việc dạy dỗ nguyên chủ, chỉ tiếc nguyên chủ không quá thông minh, cũng không có hiểu cho sự khổ tâm của bà.

Cho nên mặc dù bà đối với phẩm tính của nguyên chủ có đổi mới, nhưng chưa bao giờ có ý giới thiệu cô với người bên ngoài.

Sự thay đổi khí chất của một người thật ra rất rõ ràng, ăn mặc, cách nói năng, ngay cả tinh thần đều sẽ có biến hóa. Cảnh mẹ sống hơn phân nửa đời, đôi mắt chưa từng nhìn lầm ai.

Bà khẳng định không thể tưởng được trên thế giới này còn có vụ "Hồn xuyên" như vậy, chỉ cảm thấy Lạc Kim Vũ nghĩ thông suốt, cũng nguyện ý cho cô một cơ hội.

Như vậy nghĩ lại, cô nhặt được tiện nghi rất lớn. Lạc Kim Vũ sờ sờ cằm, tuy rằng cô cũng không muốn chiếm cái tiện nghi này, Cảnh mẹ đối với cô càng tốt, chứng minh bà càng xem trọng Cảnh Gia Dịch, tương lai cô muốn mang con trai rời khỏi trở ngại cũng càng lớn.

Nhưng Lạc Kim Vũ cũng không tính toán buông tha cơ hội này, những người tham gia đều thuộc hào môn quý tộc.

Mặc dù chỉ là một buổi triển lãm tranh tư nhân, có thể tham dự tất nhiên cũng không phải là người thường. Nếu có thể kết giao một vài người trong đó, đối với tương lai của cô cũng sẽ rất có lợi.

Có lẽ Cảnh mẹ còn không đặc biệt yên tâm về tính tình của Lạc Kim Vũ, trước bữa tiệc diễn ra một ngày mang theo cô cùng đi mua lễ phục cao cấp, đi spa, làm tóc.

Tối thứ năm, Lạc Kim Vũ mang theo Cảnh Gia Dịch mặc một bộ lễ phục rất đẹp trai, đi theo Cảnh mẹ đến bữa tiệc tối.

Bữa tiệc được tổ chức tại một biệt thự rất to lớn rộng rãi nằm ở giữa lưng núi, Lạc Kim Vũ sửa sang lại lễ phục, ưu nhã xuống xe, cô nắm lấy tay nhỏ của Cảnh Gia Dịch, bảo trì khoảng cách nửa người đi theo phía sau Cảnh mẹ cùng nhau đi vào cửa lớn biệt thự.

Một vị phu nhân mặc sườn xám thủ công làm bằng tơ tằm tươi cười chào đón, thân thiết tiếp đón Cảnh mẹ xong, sau đó tựa hồ mới nhìn thấy Lạc Kim Vũ, hơi kinh ngạc, nói: "Nha, chị Uyên, hôm nay chị mang theo con gái nhà ai vậy? Lớn lên thật đẹp!"

"Đây là Lạc tiểu thư" Cảnh mẹ cười, hào phóng trả lời bà ta, kế tiếp vỗ vỗ cánh tay Lạc Kim Vũ, nói "Kim Vũ, kêu dì Lý"

Lạc Kim Vũ lập tức cười nhạt gọi một tiếng, lông mày Lý phu nhân hơi hơi giương lên, đáy mắt hiện lên trào phúng không thể thấy, bà ta gật đầu có lệ, vẫn chưa cùng cô nói chuyện, ngược lại cong lưng, sờ sờ Cảnh Gia Dịch đầu tóc, đứng dậy nhìn Cảnh mẹ nói:

"Đây là đứa trẻ kia đi? Lớn lên thật giống Tư Hân đúng là một cái khuôn mẫu in ra"

Bị làm lo, Lạc Kim Vũ không có biểu hiện ra sự bất mãn, cô yên lặng tươi cười, đứng ở phía sau Cảnh mẹ làm một cái phong nền xinh đẹp.

Mặc dù tất cả mọi người biết cô là mẹ ruột Cảnh Gia Dịch, nhưng một ngày không có gả vào Cảnh gia, thì một ngày cô được gọi bằng "Lạc tiểu thư". Cho dù Cảnh mẹ tự mình mang theo, thái độ thân mật, nhưng ở trong mắt người ngoài, cô vẫn là một người phụ nữ không danh không phận, chưa kết hôn đã có con.

Số lớn người sẽ xem ở Cảnh mẹ mặt mũi làm bộ không biết, chỉ xem cô là Lạc tiểu thư, mà có một số người, giống trước mặt vị Lý phu nhân này, sẽ trực tiếp thể hiện ra mặt sự khinh bỉ cô, bởi vì cô thuộc loại "Bất đồng giai tầng".

*Bất đồng giai tầng: Không cùng giai cấp, giàu - giàu, nghèo - nghèo.

Nhìn đáng vẻ, vị Lý phu nhân này không quan hệ thân mật với Cảnh mẹ giống hai từ "chị Uyên" kia.

Quả nhiên, Cảnh mẹ rũ mắt nhìn về phía Cảnh Gia Dịch, ôn thanh mở miệng nói: "Đương Dương, kêu bà Lý"

Lạc Kim Vũ vừa nghe, thiếu chút nữa cười ra tiếng. Ở trên xe, Cảnh mẹ đã từng nói cho cô biết một chút thông tin.

Hôm nay, Lý phu nhân tổ chức bữa tiệc ăn mừng trở thành vị phu nhân thứ ba của nhà họ Lý, nhỏ hơn chồng những 30 tuổi. Hiện giờ cũng chỉ mới ba mươi tuổi, hiện tại Cảnh mẹ kêu Cảnh Gia Dịch kêu cô ta thành "bà".

Tuy rằng bối phận không sai, nhưng sắc mặt Lý phu nhân so lúc trước Lạc Kim Vũ kêu cô ta thành "Dì" còn xanh xao hơn nhiều, nhưng cô ta vẫn là miễn cưỡng cười trả lời.

Mai Uyên vẫn duy trì ý cười đầy khéo léo, nói: "Không cần tiếp đón tôi, đêm nay nhiều khách như vậy, cô chắc bận lắm, tự chúng tôi đi vào là được"

Tạm biệt Lý phu nhân, Lạc Kim Vũ đi nhanh hai bước, đi đến bên cạnh Cảnh mẹ nhỏ giọng nói: "Cảm ơn mẹ"

Mai Uyên nhướng mày nhìn cô, cười nói: "Đột nhiên cảm ơn mẹ làm cái gì?"

Phía trước lại có người đi đến chào hỏi, Lạc Kim Vũ không nói nữa, chỉ là cong đôi mắt xinh đẹp nhìn Cảnh mẹ cười cười, lại an tĩnh lui ra phía sau.

Cảnh mẹ đứng im mà nhìn cô, ở trong lòng vừa lòng gật gật đầu.

Bữa tiệc tư nhân như vậy, không chỉ có lợi cho người lớn kết bạn giao lưu, cũng là nơi bọn nhỏ có thể yên tâm kết bạn mới. Đặc biệt là quan hệ mật thiết giữa những gia tộc, người lớn cũng hy vọng bọn nhỏ có tuyến tình cảm từ bé.

Cho nên bữa tiệc nào cũng đều thiết kế khu dành cho trẻ con, có người giữ trẻ chuyên nghiệp.

Lạc Kim Vũ nắm Cảnh Gia Dịch đi theo phía sau Cảnh mẹ cùng nhau chào hỏi mấy vị phu nhân dẫn theo con cháu, nghe Cảnh mẹ nói:

"Kim Vũ, con cùng Kiều Kiều đưa bọn nhỏ đến khu vui chơi, sau đó người trẻ tuổi mấy đứa tự chơi đi, không cần đi theo chúng ta"

Bàng Kiều Kiều là con dâu Chu gia, trong bữa tiệc này Lạc Kim Vũ phát hiện Cảnh mẹ quan hệ khá mật thiết với vị phu nhân đang đứng trước mắt này. Hiện tại lại kêu cô cùng con dâu Chu gia tự đi chơi, có thể thấy được quan hệ hai nhà rất tốt.

Còn có mấy người mang theo con nhỏ, lại không chào hỏi qua, nhìn dáng vẻ không thân quen, thậm chí khả năng có mâu thuẫn. Lạc Kim Vũ suy nghĩ cẩn thận điểm mấu chốt, yên lặng tặc trong lòng mấy người kia, nghĩ một chút nữa tận lực thiếu tiếp xúc.

Nhưng có đôi khi, người không tìm phiền toái, phiền toái lại càng muốn chính mình tìm tới cửa.

Lạc Kim Vũ đưa Cảnh Gia Dịch đến khu vui chơi, trấn an dặn dò một lần, kêu bé ngoan ngoãn đi theo chị Đan Đan chơi(con gái của Bàng Kiều Kiều), một lát sau cô sẽ đến đón bé.

Ngay từ đầu mọi chuyện đều vô cùng thuận lợi, Lạc Kim Vũ được Bàng Kiều Kiều giới thiệu nhận thức vài vị tiểu thư phu nhân tuổi xấp xỉ, nói chuyện với nhau khá tốt, còn chia sẻ thông tin liên hệ với nhau.

Giữa đường Bàng Kiều Kiều đi toilet, Lạc Kim Vũ một mình tham quan triển lãm tranh, cô bị một bộ tranh sơn dầu chân dung cô gái nhỏ hấp dẫn, đứng ở trước bức tranh thật lâu không nhúc nhích.

Bức tranh vẽ một cô bé người nước ngoài, đầu thắt hai bím tóc, tóc vàng mắt xanh, ngồi ở trên sàn nhà ôm một bảng vẽ pha màu cười đôi mắt cong như trăng rằm, trên người, trên tay thậm chí trên mặt đều có vàng sáng, bên cạnh còn nằm một con mèo lười biếng.

Cha của Lạc Kim Vũ cũng từng vì cô vẽ một bức tranh như vậy, Cô xem đến thất thần, hốc mắt hơi hơi ướt át.

"Tiểu thư?" Bên tai đột nhiên vang lên một câu tiếng Anh, Lạc Kim Vũ nghe tiếng nghiêng đầu, nhìn thấy một vị phu nhân bốn mươi tuổi mặc một bộ váy trắng, người nọ chỉ chỉ bức tranh sơn dầu trên tường, cười hỏi: "Bức tranh này đối với cô rất đặc biệt sao?"

Lạc Kim Vũ ngượng ngừng lau khóe mắt, tầm mắt một lần nữa dừng ở trên bức tranh sơn dầu, nhẹ giọng dùng tiếng Anh trả lời bà ta: "Đúng vậy, vẽ thật tốt. Tác giả khẳng định vô cùng vô cùng yêu quý cô bé trong bức tranh tranh"

"Chi tiết nào làm cô phát hiện ra?" Phu nhân nghe vậy cười, có chút tò mò hỏi cô.

Lạc Kim Vũ giờ tay chỉ chỉ vào đôi mắt của cô bé trong bức tranh sơn dầu, nói:

"Phu nhân nhìn xem hình ảnh ngược trong ánh mắt của cô bé, nếu không yêu quý, thì làm sao có thể vẽ hình ảnh mình vào trong đôi mắt ấy? Tôi nghĩ chính là bởi vì tác giả cũng muốn biểu đạt, trong mắt mình cũng chỉ có cô bé thôi!"

Vị phu nhân kia nghe được câu trả lời, khóe miệng ý cười càng sâu.

Bà đang muốn mở miệng nói chuyện, thì thấy một người phục vụ vội vã chạy tới, nhìn vị tiểu thư trẻ tuổi bên cạnh bà nhỏ giọng nói vài câu gì đó. Sắc mặt cô biến đổi, hơi hơi gật đầu với bà, nói một câu "Xin lỗi không tiếp được", không đợi bà trả lời đã nhanh chóng rời đi.

Giờ phút này, Lạc Kim Vũ xác thật không có tâm tình kết giao bạn bè, bởi vì người phục vụ vừa rồi nói với cô:

Cảnh Gia Dịch bị thương!

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Nuôi Con Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Con riêng

Đan Đan đã năm tuổi, Bàng kiều Kiều dặn con bé phải chăm sóc em trai, vì thế hai đứa nhỏ vẫn luôn ngồi chơi với nhau. Khu vui chơi có hai chiếc xe lắc, lúc hai bé đến không có ai chơi, dưới sự giúp đỡ của nhân viên giữ trẻ ngồi lên, hai đứa nhỏ chơi vui vẻ, tiếng cười giòn tan.

Ai ngờ hai đứa nhỏ còn không có chơi bao lâu, không biết từ chỗ nào xuất hiện tới ba thằng nhóc, vênh mặt hất hàm sai khiến, muốn hai bé nhường xe.

Trong nhà, Đan Đan là cô công chúa nhỏ, tính cách cũng ương bướng, đương nhiên không muốn, trả lời: “Chúng tôi vừa mới bắt đầu chơi, mời các người chờ một lát.” Sự dạy dỗ lễ nghi từ thuở bé làm cô bé không thể mắng người.

Ba đứa trẻ hư có một đứa có cơ thể cao lớn hơn bọn nhóc một chút, nhìn như đã sáu bảy tuổi, lớn lên béo lùn chắc nịch, mắt nhỏ đến mức nhìn không thấy đâu, tính tình rất lớn, nhìn Cảnh Gia Dịch tuổi còn nhỏ, trực tiếp ra tay đánh người.

Cũng may nhân viên giữ trẻ ngăn cản kịp thời mới không làm thằng nhóc đó thực hiện được, Cảnh Gia Dịch lần đầu tiên chứng kiến trường hợp như vậy, có chút sợ, ngồi ở trong xe, nhỏ giọng kêu: “Chị Đan Đan”

Tuy Đan Đan chỉ là một cô bé nhỏ, nhưng ý thức trách nhiệm lại rất cao, thấy đánh không lại ba con gấu đôi diện kia, tự mình xuống xe, nói: “Vậy mấy người chơi chiếc của tôi, tôi cùng Dương Dương chơi chiếc này”

Nhân viên giữ trẻ chỉ là người làm công ăn lương, nhìn thấy mấy đứa trẻ tranh đoạt xe cũng không dám lên tiếng giúp ai, lo lắng liên lụy chính mình, nghe thấy biện pháp này có thể giải quyết chuyện trước mắt, còn thờ dãi nhẹ nhõm một hơi.

Ai ngờ ba con gấu kia lại không đồng ý, muốn chơi cả hai chiếc, muốn hai bé đều phải nhường.

Đương nhiên tiểu Đan Đan không đồng ý, kết quả, không ngờ ba con gấu kia lại làm ra hành động vũ lực đoạt xe. Nhân viên giữ trẻ lo lắng xảy ra chuyện, chỉ phải ngừng xe, trước đem Cảnh Gia Dịch ôm ra ngoài, đồng thời ý muốn giảng đạo lý với bọn trẻ.

Nhưng nếu ba con gấu kia có thể nghe được đạo lý thì không gọi là trẻ hư, bọn họ dưới sự dẫn dắt của con gấu to nhất, không chỉ xô đẩy nhân viên giữ trẻ, còn ra tay đánh cả Đan Đan.

Đan Đan chỉ là một cô bé, sức lực không đủ, không bao lâu đã bị con gấu to nhất kia đẩy ngã trên mặt đất, “Oa oa” khóc.

Tuy rằng Cảnh Gia Dịch còn nhỏ, nhưng vừa thấy Đan Đan khóc, cũng không biết chỗ nào tới dừng khí, tức giận lao ra đẩy con gấu to đó, nói: “Không cho phép mày khi dễ chị Đan Đan”

Con gấu to không chú ý, bị sự bùng nổ đột nhiên của Cảnh Gia Dịch đẩy đặt mông ngồi ở trên mặt đất, đầu đập ở trên xe, phát ra một tiếng khá lớn. Con gấu to tức giận bò dậy nhào lên, nhân viên giữ trẻ giữ chặt con gấu to, lại không dám làm mạnh bạo, đành phải kêu đồng sự đi báo cho người nhà.

Nhưng một mình anh ta sao có thể đối phó với ba đứa trẻ hư với độ tuổi từ sáu đến bảy tuổi, chỉ chốc lát sau con gấu to đó tìm được cơ hội vọt qua.

Cảnh Gia Dịch bị con gấu to dùng sức lực thật mạnh đẩy ngã trên mặt đất, nhân viên giữ trẻ quay người muốn đến kéo bé lên, hai con gấu còn lại thấy được cơ hội trước mắt, vọt khỏi tay nhân viên giữ trẻ, nhào lên gia nhập đánh hội đồng.

Đan Đan không thể nhìn em trai nhỏ đáng yêu bị người khi dễ, vừa khóc vừa nhào lên gia nhập hỗn chiến. Trong lúc nhất thời, hiện trường vô cùng hỗn loạn, cho đến nhân viên quầy khu vực bên cạnh chạy tới, lúc này mới đem bọn trẻ kéo ra.

Lúc này có người phát hiện cánh tay của Cảnh Gia Dịch đã sưng lên, móng tay toàn máu bầm, nhân viên công tác hoảng sợ, lập tức đi kêu bác sĩ.

Mẹ của con gấu to nhất đến còn nhanh hơn bác sĩ, bà ta nhìn không thấy Đan Đan nhỏ yếu cùng Cảnh Gia Dịch, xông thẳng nhìn con trai mình rồi hỏi có sao không, con gấu to vừa thấy mẹ ruột tới biết có người chống lưng, miệng mở to khóc thét lên, nói đau đau.

Vì thế chờ bác sĩ vừa đến, cô ta chết sống muốn bác sĩ cấp kiểm tra cho con trai mình trước, bác sĩ xem sau nói không có vấn đề gì cũng không nghe, cường ngạnh muốn bác sĩ cho thuốc rồi xử thuốc linh tinh.

Bàng Kiều Kiều được thông báo nhanh chân kêu người chạy đi tìm Lạc Kim Vũ, cô ở gần nên đến cũng mau, vừa đến khu vui chơi đã nhìn đến cảnh tượng này, tức giận thiếu chút nữa đánh nhau cùng người phụ nữ kia.

Lạc Kim Vũ lòng nóng như lửa đốt chạy tới khu vui chơi, liếc mắt nhìn thấy Cảnh Gia Dịch được Bàng Kiều Kiều ôm vào trong ngực, duỗi tay nhỏ để bác sĩ xử lý miệng vết thương.

Cái miệng nhỏ gắt ngậm chặt, đôi mắt nai con tròn xoe chứa đầy nước mắt, lại kiên cường chịu đựng không có khóc ra tới, cả người trắng trẻo gọn gàng giờ quần áo dơ bẩn rách rưới, tay nhỏ mềm mại, ngón áp út cùng ngón giữa sưng đỏ, đầu ngón tay bên trong đã sinh ra máu bầm màu tím đen!

“Dương Dương!” Lạc Kim Vũ đau lòng hét to.

Cảnh Gia Dịch nghe được thanh âm nhìn qua, bé mở miệng thở dốc như là muốn kêu 1 tiếng mommy, nhưng không có phát ra âm thanh, nước mắt tràn ngập hốc mắt, rốt cuộc nhìn không được, “Bá” rớt xuống dưới.

Lạc Kim Vũ đột nhiên cảm thấy ngực như bị người đào đi một khối thịt, đôi mắt nháy mắt đỏ. Cô sao còn có thể lo lắng cái gì đáng về thực nữ phu nhân hào môn quý tộc, cầm váy chạy qua, một tay ôm Cảnh Gia Dịch vào trong lòng ngực.

Bàng Kiều Kiều hô một tiếng “Kim Vũ”, Lạc Kim Vũ lại phảng phất giống như không nghe thấy, duỗi tay nhẹ nhàng lau nước mắt trên gương mặt nhỏ

nhấn của Cảnh Gia Dịch, liên tục nói: “Dương Dương không đau, không đau ha! Mommy ở đây, mommy ở đây”

Khuôn mặt nhỏ của Cảnh Gia Dịch bởi vì nghẹn khóc nghẹn đến đỏ bừng, bé dùng bàn tay không bị thương xoa Lạc Kim Vũ mặt, mang theo tiếng khóc nức nở nói: “Dương Dương không đau, mommy đừng khóc.”

Lạc Kim Vũ nghe vậy sững sốt, lúc này mới phát giác bản thân cũng rơi nước mắt khi nào không biết. Thì ra cho dù cô chiếm cứ nguyên chủ thân thể, nhưng thân thể này có mối quan hệ huyết mạch tương liên ràng buộc với Dương Dương nên cũng yên lặng ảnh hưởng tới tâm tình của cô.

Nhìn Cảnh Gia Dịch cố nén đau đớn rồi rơi nước mắt, ngược lại còn làm như người lớn mà an ủi cô, Lạc Kim Vũ chua xót trong lòng cứ trưởng trưởng, đôi mắt càng cay. Cô dùng cái trán của mình chạm vào trán nhỏ của Cảnh Gia Dịch, nhẹ giọng trấn an, một bên nhìn bác sĩ xử lý, một bên hỏi Bằng Kiều Kiều, đến tốt cùng là chuyện như thế nào.

Trước khi bác sĩ tới, Bằng Kiều Kiều đã hỏi qua nhân viên ở đây cùng con gái của cô, biết được chân tướng mọi chuyện, lập tức đơn giản rõ ràng nói tóm tắt cho Lạc Kim Vũ hiểu, thuận tiện cũng nói thêm một thông tin là người phụ nữ kia là Tiêu Cẩm con dâu Tiền gia.

Lạc Kim Vũ trí nhớ tốt, liếc mắt một cái đã nhận ra, cô ta chính là người mà Cảnh mẹ không muốn giới thiệu cho cô.

“Là nó cố ý đâm Dương Dương! Con thấy được!” Đan Đan thở phì phì mà chỉ vào con gấu to nói.

Con gấu to đang chôn đầu ở trên người mẹ mình, vừa nghe nhanh chóng nâng đầu lên, trên mặt nửa giọt nước mắt cũng không thấy, hoá ra vừa rồi gào nửa ngày đều là giả dối “Mày nói dối! Là nó đẩy tao đụng vào đầu!”

“Mày! Mày nói dối! Hôn nữa rõ ràng là mày đẩy ngã tao trước, Dương Dương mới đẩy mày!” Đan Đan tức phát khóc.

Lạc Kim Vũ sờ sờ đầu Đan Đan, Bế Cảnh Gia Dịch lên, đang muốn mở miệng, lại nghe người kêu Tiêu Cẩm kia ác nhân trước cáo trạng:

“Con trai của cô đẩy ngã tiểu Minh nhà của chúng ta còn đụng vào đầu, ngày mai tôi lập tức dẫn con trai tôi đi bệnh viện kiểm tra, nếu xảy ra chuyện gì, xem cô như thế nào trả nổi!”

Lạc Kim Vũ kìm nén sự tức giận, lại một lần dò hỏi bác sĩ, được biết tiểu Minh không có việc gì, lại lần nữa nhìn về phía Tiêu Cẩm, không khí đột ngột thay đổi, lửa bốc lên, lạnh lùng nói:

“Tiền phu nhân, bác sĩ nói con trai của cô không có chuyện gì, cô nhìn con trai của tôi xem, bàn tay của con trai tôi bị con trai cô đâm thành như vậy”

“Tên đó mà là bác sĩ kiểu gì? Tên đó nói không có chuyện gì thì không có chuyện gì sao? Tôi muốn đi bệnh viện, chụp MRI, kiểm tra toàn thân, nếu não chấn động thì sao? Trả lời đi?”

Lạc Kim Vũ mày đẹp nhíu chặt, nói: “Ok! Chúng ta hiện tại đi bệnh viện! Nếu con trai của cô có vấn đề, tôi phụ trách toàn bộ! Nếu không có vấn đề.... bàn tay của Dương Dương.... cô xử lý ra sao?!”

“Xi! Con trai của cô có chuyện thì làm gì được tôi! Ngay cả cô còn không là cái thá gì, còn muốn tôi hạ thấp địa vị đi xin lỗi sao?”

Tiêu Cẩm không biết bị chọc tới cọng dây thần thần kinh nào, táo bạo lên:

“Một đứa con hoang, thằng con riêng, một con đàn bà bán thân thể còn leo lên không được vị trí Cảnh phu nhân, còn ở nơi này diễu võ dương oai? Nể tình kêu cô một tiếng Lạc tiểu thư, cô thật không biết bản thân mấy cân mấy lượng!”

Cảnh Gia Dịch đang nằm ngoan ngoãn dựa vào trong lòng ngực Lạc Kim Vũ, lúc này có chút nghi hoặc mà nhỏ giọng hỏi: “Mommy, Con hoang là cái gì?”

Lạc Kim Vũ cứng người lại, nhìn vào đôi mắt hồn nhiên của Cảnh Gia Dịch, nói không ra lời.,

Cô cắn chặt hàm răng, hận không thể nhào lên tát Tiêu Cẩm mấy cái, rồi lại lo lắng cô ta lại nói những lời khó nghe làm Cảnh Gia Dịch nghe được, trong khoảng thời gian ngắn có chút tiến thoái lưỡng nan.

Lúc này.....

“Chó mèo ở đâu tùy tiện đến đây sủa bậy, cũng dám buông lời khinh nhục người nhà họ Cảnh?”

Một giọng nam lạnh thấu xương vang lên từ phía sau lưng mọi người, giọng nói lại trầm lại trọng, rơi vào trong tai mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Nuôi Con Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Ra mặt

Cảnh Tư Hàn chuẩn bị đi ngủ thì nhận được cuộc gọi từ mẹ.

“Tur Hàn, Tối nay mẹ mang theo Kim Vũ cùng Dương Dương đến Lý trạch tham gia triển lãm tranh, vừa nhận được điện thoại nói ba của con ở nhà bạn già uống nhiều quá, hiện tại mẹ đang trên đường cùng tài xế đến đưa ba con về. Con ở gần Lý trạch, đi tiếp hai mẹ con về nhà đi”

Cảnh Tư Hàn vừa nghe đã nhúm mày: “Mẹ.....”

Cảnh mẹ trực tiếp đánh gãy anh ta, nói: “Mẹ biết con muốn nói cái gì, Dương Dương là trưởng tôn của Cảnh gia, cũng là cháu trai của mẹ, chẳng lẽ không thể nói cho người khác biết sao? Con cho rằng hiện tại còn có người nào không biết Cảnh Tư Hàn có một đứa con trai hai tuổi?”

Cảnh Tư Hàn trầm mặc.

Mai Uyển tiếp tục nói: “Mấy năm nay cho tới nay, mẹ quan sát con bé rất cẩn thận, Kim Vũ tuy từng làm không đúng, nhưng bản tính còn rất hiền lành, đối xử với mẹ cùng ba con cũng rất thật tình”

“Đúng vậy, con bé từng làm chuyện sai trái, có lẽ chuyện đó giữa hai đứa vĩnh viễn đều không có biện pháp xóa mờ, nhưng đứng ở lập trường của mẹ mà nói, mẹ hy vọng tương lai..... nếu con bé muốn rời khỏi Cảnh gia, cũng có mối giao tình có thể dựa vào”

“Hôm nay, con bé chỉ là ‘Lạc tiểu thư’..... Mẹ mặc kệ con có thừa nhận hay không, con bé đã là mẹ của con trai con”

Cuối cùng, Cảnh mẹ thở dài nói: “Tur Hàn, mẹ không phải muốn cưỡng bức con tiếp thu một cô gái con không thích, nhưng con không cảm thấy con đối với Dương Dương quá mức lạnh nhạt hay sao? Aiiii! Cái tính tình lạnh lùng này của con cũng không biết là duy truyền giống ai”

Cảnh Tư Hàn nhấp môi, nói: “Khi nào kết thúc? Con làm người đi đón bọn họ”

“Con phải tự mình đi!”

Mai Uyển tức thanh nói: “Mẹ đột nhiên rời khỏi, không biết có bao nhiêu đôi mắt nhìn chăm chăm mẹ con con bé, có một vài người sẽ nâng lên cao dầm xuống thấp, mẹ không muốn bọn họ chịu ủy khuất!”

“Người là mẹ tự mình mang đến, ai sẽ không có mắt như vậy” Cảnh Tư Hàn cảm thấy mẹ mình có chút buồn lo vô cớ.

Cảnh mẹ hừ nhẹ một tiếng, nói: “Vậy con thật đúng là xem trọng người nào đó đầu óc rồi”

Nghe giọng chắc là đã nghe qua một chút lời đồn đãi vớ vẩn rồi. Cảnh Tư Hàn không có biện pháp nào khác, chỉ đành phải đáp ứng thỏa hiệp.

Cắt đứt điện thoại, dọn dẹp tài liệu trên bàn ngay ngắn rồi ra cửa. Ai ngờ tới, vừa đặt chân đến mới phát hiện, mẹ mình nhất ngữ thành sấm.

Cho dù là người dân trong khu phố nhỏ, hay là những người gọi là giới thượng lưu, đều ham thích nghe ngóng chuyện nhà người ta.

Cảnh Tư Hàn đi vào Lý trạch đã có người quen biết chỉ đường đến khu vui chơi, dọc theo đường đi không ít người nhìn anh muốn nói lại thôi, trong lòng tràn ngập nghi ngờ, nhanh chân tới nơi, vừa vặn nghe được tiếng mắng đầy sắc nhọn của Tiêu Cẩm.

Tầm mắt dừng ở trên người con gái ngồi quỳ đối diện Tiêu Cẩm, cô gắt gao ôm con trai vào trong ngực, chỉ có thể thấy một cái sườn mặt.

Trên gương mặt lớn còn không bằng một bàn tay của anh mang theo chưa những giọt nước mắt còn chưa khô, biểu tình lại kiên nghị kèm theo oán giận.

Cho đến khi Cảnh Gia Dịch đột nhiên ngắt đầu nói một câu gì đó, cả người cô run lên, trong ánh mắt khổ sở cùng do dự giống thủy triều tràn ra tới. Rõ ràng một giọt nước mắt cũng chưa rơi, lại làm tất cả mọi người có thể cảm nhận được sự bị thương của cô.

Cảnh Tư Hàn môi mím chặt, trong lòng không biết từ đâu, đột nhiên dâng trào ra một chút cảm xúc khác thường, lại bị mãnh liệt phần nộ che dấu, không nói cả nước, nhưng ở Du Thành, Cảnh gia sao có thể làm người ngoài tùy ý giẫm đạp như thế?

“Chó mèo ở đâu chạy đến sủa bậy, cũng dám tùy tiện khinh nhục người nhà họ Cảnh?”

Lạc Kim Vũ nghe được thanh âm này, kinh dị quay đầu lại, nhìn đến Cảnh Tư Hàn đang vững bước đi tới gần cô.

Rốt cuộc Cảnh Gia Dịch chỉ là một đứa bé, tuy rằng ngày thường ở nhà cảm thấy ba ba thực hung dữ, nhưng giờ phút này lại giống như một chú chó con tìm chỗ dựa, ủy khuất cùng đau đớn nháy mắt bùng nổ, bao nước mắt chảy ra ào ào, nhìn ba ba vươn tay, khịt khịt hô một tiếng: “Ba ba.....”

Cảnh Tư Hàn nhìn đến vết thương trên tay bé, sắc mặt đã khó coi, lúc này chuyển thành đen giống như đáy nồi.

“Sao lại thế này?”

Anh vừa hỏi vừa đuổi tay muốn ôm Cảnh Gia Dịch, lại nhìn đến thân thể Lạc Kim Vũ xích ra phía sau một chút, biên độ rất nhỏ, nhỏ đến người khác

thậm chí nhìn không ra tới, nhưng Cảnh Tư Hàn đứng ở trước mặt cô, lập tức phát hiện động tác này của cô.

Cảnh Tư Hàn mày nháy dưng, một loại nói không rõ cảm xúc từ đáy lòng dâng lên, anh nói không nên lời cảm thụ cụ thể, nhưng trực giác nói cho anh biết, Lạc Kim Vũ không giống như trước kia.

Nếu Lạc Kim Vũ biết được suy nghĩ trong lòng anh, tất nhiên sẽ cười nhạo một tiếng: Nhìn thấy người phụ nữ trước kia hận không thể mỗi phút mỗi giây bám lấy anh đột nhiên từ thân đến trái tim lẫn tiềm thức cùng nhau kháng cự anh, cảm giác không vui sao? A, đàn ông.

Lạc Kim Vũ biết, giờ phút này chỉ có biểu hiện căng thẳng với Cảnh Tư Hàn, người ngoài mới càng không thể xem nhẹ Cảnh Gia Dịch. Hàng mi dài một rũ, buông tay đem Cảnh Gia Dịch đưa qua, thuận theo nhích lại gần bên cạnh anh, chọn trọng điểm đem mọi chuyện trải qua nói một lần với Cảnh Tư Hàn.

Cảnh Tư Hàn càng nghe sắc mặt càng trầm, chờ Lạc Kim Vũ nói xong, hẹp dài ánh mắt hơi hơi nhúu lại, từ trên liếc xuống tiêu Cẩm đang đứng ở đối diện, thần sắc xấu hổ, thanh âm lạnh như Bắc Cực:

“Sáng mai báo cáo giám định vết thương của Gia Dịch sẽ đưa đến Tiền gia, Tiền phu nhân trở về suy nghĩ thật kỹ làm sao để giải thích chuyện này với Tiền tổng đi!”

“Cảnh thiếu, tôi, tôi vừa rồi nói không lựa lời, tiểu thiếu gia bị thương, tôi phi thường xin lỗi, nhưng đây chỉ là trò đùa của lũ trẻ thôi, đều là ngoài ý muốn! Đâu cần thiết phải làm to chuyện như vậy? Bác sĩ vừa rồi cũng nói là vết thương nhỏ, không nghiêm trọng”

"Đúng không, bác sĩ?" Nói, tiêu Cẩm nhìn về phía bác sĩ.

Vị bác sĩ trung niên kia đỡ đỡ mắt kính, nhàn nhạt nói:

“Vị tiểu thiếu gia kia không bị thương, nhưng vị tiểu thiếu gia này của Cảnh gia thì khá. Tuy tôi đã khẩn cấp xử lý vết thương, nhưng xuất phát từ an toàn, vẫn nên đi bệnh viện làm kỹ càng tỉ mỉ kiểm tra. Nếu không may xương cốt bị tổn thương, cũng có thể mau chóng được trị liệu”

Tiêu Cẩm vừa nghe, lòng nóng như lửa đốt, cô ta đẩy con trai của mình, nhúu mày nói: “Sao con lại không cẩn thận làm em trai bị thương như vậy? Nhanh! Xin lỗi em đi”

Tiêu Minh không hiểu, mẹ vừa rồi còn che chở mình, đột nhiên thay đổi thành như vậy, trong lòng không tiếp thu được, nháo gào lên: “Con không làm! Nó đẩy con! Con đánh nó là đúng!”

Tiêu Cẩm tát một cái ở trên cánh tay Tiêu Minh, la lên: “Nhanh lên nhận sai!”

“Con không nhận, con không có lỗi”

Tiêu Minh thấy người mẹ thường ngày vẫn luôn yêu thương mình lại ở trước mặt mọi người vì một đứa trẻ khác trách cứ đánh chửi mình, lập tức khóc hét náo loạn lên.

Tiêu Cẩm nhìn con trai khóc mặt mày đỏ bừng cũng đau lòng, nhưng liếc đến vẻ mặt lạnh lùng của Cảnh Tư Hàn, chỉ đành phải nhẫn tâm đánh mấy bàn tay thật mạnh trên lưng con trai, đáng tiếc hoàn toàn ngược lại, thằng bé ngược lại càng khóc hét thảm hơn.

Cảnh Tư Hàn lười đến xem cô ta diễn trò, gờ tay nhẹ nhàng ôm Cảnh Gia Dịch nhìn có chút uể oải đang ghé vào trên vai anh, nhìn Bằng Kiều Kiều hơi gật đầu, nói một câu: “Xin lỗi không tiếp được”, quay sang nhìn Lạc Kim Vũ, ý bảo đuổi kịp chính mình: “Đi thôi.”

Lạc Kim Vũ cầm tay Bằng Kiều Kiều, trước khi đi lại lần nữa nhìn cô nói lời cảm ơn, dẫm lên giày cao gót đi đến bên cạnh Cảnh Tư Hàn, rời khỏi nơi này trong ánh mắt tò mò của mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Nuôi Con Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Con rất ngoan

“Mẹ đâu?”

Lạc Kim Vũ thấy Cảnh Tư Hàn lập tức đi đến cửa lớn, thất sắc hỏi.

“Ba tôi đi thăm bạn già, uống nhiều quá, mẹ đi đón, kêu tôi tới đưa hai người trở về. Không nói cho cô?” Cảnh Tư Hàn nhận chìa khóa xe từ tay bảo vệ, đi nhanh đến nơi đậu xe.

“Không, tôi với mẹ tách ra” Lạc Kim Vũ đang nói, giật mình lấy điện thoại từ trong bóp ra, thấy có hai cuộc gọi nhờ từ Cảnh mẹ “A, tôi không

nghe được tiếng chuông điện thoại.”

Trong lúc nói chuyện Cảnh Tư Hàn đã tới bên cạnh xe, anh xoay người đang muốn đem con trai giao cho Lạc Kim Vũ, lại phát hiện cô không theo kịp. Anh mở miệng muốn thúc giục, lại nghe cô gái đứng dưới ánh đèn đường mở miệng nói trước.

“Mẹ, con chuyển đi động sang chế độ yên lặng, để ở trong ví không nghe được..... Dạ, tới rồi, nhưng tại con muốn đến bệnh viện trước, tay Dương Dương bị thương..... Là Tiền gia.....”

Lạc Kim Vũ mặc một cái váy màu trắng đuôi cá, cổ cao tay áo ren, giày cao gót màu bạc, phối hợp cùng ví cầm tay màu trắng, tôn lên dáng người, đường cong pháp phồng quyến rũ, kẹp tóc cùng màu sắc với giày, đuôi tóc hơi hơi cuốn khúc uốn lượn, làm khuôn mặt nhỏ càng xinh đẹp hơn.

Giọng con gái nhỏ nhẹ dịu dàng êm tai, nói chuyện trật tự rõ ràng, vừa vặn đứng dưới ánh đèn đường, như đang tắm gội dưới ánh đèn màu vàng nhạt, nhìn vô cùng dịu dàng xinh đẹp, Cảnh Tư Hàn hơi hơi nhíu mày, lại nhớ không nổi hình dáng trước kia của cô ra sao?

Gu thẩm mỹ khác người? Nịnh bợ lấy lòng? Sợ hãi rụt rè? Vẫn là..... người hai mặt?

Anh đang suy nghĩ, Lạc Kim Vũ đã dùng từ ngữ đơn giản nói cho Cảnh mẹ biết tình huống hiện tại, cúp máy.

Cảnh Tư Hàn phục hồi tinh thần lại, phát hiện bản thân lại suy nghĩ về cô ta lâu như vậy, trong lòng có chút bức bối, lạnh lùng thúc giục nói: “Cô nhanh lên! Cọ tới cọ lui!”

Lạc Kim Vũ nghe được giọng điệu của anh ta, biết anh ta đã hết kiên nhẫn, âm thầm trợn trắng mắt, rũ đầu cắt đi động, lên tiếng: “Tới.”

Ai ngờ vận may không tốt, mới vừa đi ra hai bước không biết dẫm đến thứ gì, dưới chân loạng choạng, gót giày gãy ngang.

“Ầy da!!!” Lạc Kim Vũ hút không khí một hơi.

Cảnh Gia Dịch nghe được tiếng vang, lập tức từ đầu vai Cảnh Tư Hàn bật dậy, nôn nóng hô một tiếng: “Mommy!”

Lạc Kim Vũ hoạt động một chút mắt cá chân, phát hiện còn đi được, không đau, ngẩng đầu nhìn Cảnh Gia Dịch cười cười: “Mommy không có việc gì.”

Có lẽ vì chuyện đêm nay làm Cảnh Gia Dịch không có cảm giác an toàn, bé vẫn cố chấp vrun tay nhìn Lạc Kim Vũ, nửa cơ thể nhỏ nhắn uốn éo giữa không trung, làm như muốn nhào lên người cô.

Cảnh Tư Hàn “hừ” một tiếng, thấp giọng nói một câu: “Phiền toái”.

Đang muốn cất bước đi tới chỗ Lạc Kim Vũ, lại nhìn thấy người con gái đang cười dịu dàng kia đột ngột đứng dậy, động tác thô lỗ cời ra chiếc giày cao gót còn lại, đập thẳng xuống nền đường cho đến khi gót giày cũng gãy ngang.

Trước mặt mọi người, Lạc Kim Vũ cời giày ra, dùng sức kéo đứt gót giày dẫu lia ngó ý còn vrun tơ lòng, lập tức đứng thẳng người, dùng tư thế tiêu chuẩn ném rổ, ném vào thùng rác cách đó không xa.

Cảnh Tư Hàn giật mình nhướng mày, nhìn người con gái đang mang "giày đế bằng" đang bước từng bước vững chắc đi về phía mình: Dịu dàng? Không tồn tại, quả nhiên suy nghĩ nhiều.

Lạc Kim Vũ ô con trai vào lòng, trực tiếp mở ra cửa xe sau ôm Cảnh Gia Dịch vào xe, một lần nữa đứng dậy nhìn thoáng qua Cảnh Tư Hàn, thấy anh ta đã đặt một chân vào trong xe, giải thích một câu: “Xe của anh không có ghế dựa dành cho trẻ em, tôi ôm Dương Dương ngồi phía sau”

Ý chính là: Tôi cũng không phải có ý muốn coi anh như tài xế, anh đừng mang lòng dạ hẹp hòi trách móc tôi.

Cảnh Tư Hàn liếc ghế ngồi dây phía sau xe, cánh tay đang mở cửa xe đột nhiên khựng lại, không biết suy nghĩ cái gì, cuối cùng giọng điện không sao cả nói: “Tùy tiện.”

Lạc Kim Vũ nhìn anh ta mang theo gương mặt lạnh lùng khom lưng ngồi vào trong xe, không khỏi bĩu môi, thầm nghĩ: Không phải tôi kêu anh tới đón, còn nữa, thân làm cha mà ngay cả một cái ghế trẻ em cũng không chuẩn bị sẵn trên xe, xụ mặt cho ai xem?

“Mommy, con đau” Cảnh Gia Dịch hơi hơi nâng tay nhỏ bị thương kia, nhích lại gần Lạc Kim Vũ, thanh âm uể oải, mang theo khóc nức nở, nghe vô cùng ủy khuất.

Lạc Kim Vũ vội vàng ôm bé vào trong lòng ngực, nhẹ nhàng cầm lên tay nhỏ, khom lưng thối thối, an ủi nói: “Mommy thối thối dùm con, chúng ta sẽ đến bệnh viện nhanh thôi, rất nhanh sẽ không đau ha.....”

Cảnh Gia Dịch từ trong lòng ngực cô ngẩng đầu, có chút sợ hãi mở miệng hỏi:

“Mommy, hôm nay có phải Dương Dương không ngoan hay không?” Xong rồi không đợi Lạc Kim Vũ trả lời, lại lần nữa dựa vào trên người cô, nhẹ nhàng nói: “Có phải bởi vì con đẩy cái anh to lớn kia, mới làm mommy bị cái di hung dữ kia mắng hay không?”

Trẻ con không hiểu những từ mắng chửi dơ bẩn kia, nhưng sẽ phân biệt được hành động cảm xúc của người lớn.

“Đương Dương không phải cố ý, là anh trai to con kia đẩy chị Đan Đan trước” giọng nói của Cảnh Gia Dịch càng ngày càng nhỏ, thậm chí có chút nghẹn ngào, bé chôn mặt ở trong lòng ngực của Lạc Kim Vũ, trong xe vang lên tiếng khóc nho nhỏ của bé.

Chóp mũi của Lạc Kim Vũ đau đau, hai mắt dần chuyển đỏ.

Thời điểm đứa nhỏ này bị người ta khi dễ không khóc, khi thấy cô chạy tới nơi còn cố nén nước mắt an ủi cô. Giờ phút này lại bởi vì cảm thấy bản thân không ngoan, làm hại mommy bị người khác mắng trong lòng tự trách đến khóc thút thít.

Rõ ràng bé chỉ là một đứa trẻ còn chưa tới ba tuổi, sao lại hiểu chuyện đến mức làm người đau lòng như vậy?

Lạc Kim Vũ dùng tay nâng lên khuôn mặt nhỏ của bé, dịu dàng lau nước mắt, nhẹ nhàng hôn hai cái trên mặt bé, nói: “Đương nhiên không phải, Dương Dương không có không ngoan, ngược lại vô cùng dũng cảm, biết bảo vệ con gái, đặc biệt đặc biệt đặc biệt ngoan!”

“Thật, thật vậy chẳng?” Cảnh Gia Dịch chớp chớp mắt, khịt khịt mũi hỏi.

“Đương nhiên.” Lạc Kim Vũ lại hôn một cái ở trên trán bé, nhìn thẳng vào đôi mắt bé trịnh trọng nói: “Đương Dương có thể vì bảo vệ bạn bè, đánh nhau với những người còn to cao hơn mình, thật sự vô cùng dũng cảm nha!”

“Vậy..... Tại sao cái đi kia lại mắng mommy?” Cảnh Gia Dịch không hiểu, bản thân bé không có làm sai, lại vẫn bị người trách mắng.

Lạc Kim Vũ nghĩ nghĩ, kéo bé vào trong lòng ngực, lắc nhẹ qua lại, giải thích nói:

“Bởi vì trên thế giới này có người tốt, cũng có người không tốt. Có người biết bản thân đã làm sai, lo lắng bị người khác trách mắng, sẽ đem toàn bộ sai lầm đẩy đến trên người những người khác”

“Hoặc là dùng những chuyện khác công kích người khác, lấy chuyện này chuyện kia chạy thoát trách nhiệm của bản thân. Cho nên, chúng ta không thể làm như vậy, làm sai phải thừa nhận, sau đó sửa lại, biết lỗi sửa lỗi để lần sau không phạm phải.”

Cảnh Gia Dịch lắc đầu: “Đương Dương không hiểu”

Lạc Kim Vũ cười chính mình, vì sự hiểu chuyện của bé mà quên mất bé cũng chỉ mới hai tuổi, sao có thể hiểu đạo lý rắc rối như vậy, nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ của bé, nói:

“Không quan hệ, Dương Dương còn nhỏ, chờ con lớn lên một chút là có thể hiểu rõ. Dương Dương chỉ cần nhớ kỹ, hôm nay con làm rất tuyệt, là bé ngoan của mẹ!”

Cảnh Gia Dịch rút cuộc nín khóc, mỉm cười, ôm lấy Lạc Kim Vũ cọ cọ vào ngực cô như một chú cún con: “Vậy Dương Dương có được khen thưởng không?”

Lạc Kim Vũ cười hỏi: “Đương Dương nghĩ muốn cái gì khen thưởng? Ô tô nhỏ? Bóng cao su hay là gấu nhồi bông?”

Cảnh Gia Dịch lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Đương Dương muốn nghe mommy hát”

Mommy chưa từng hát cho bé nghe, trước kia mommy chỉ dạy bé làm sao để giữ ba ba ở lại. Hôm nay bản thân bé lại ngoan như vậy, chắc có thể nghe mommy ca hát đi? Cảnh Gia Dịch nằm ở trong lòng Lạc Kim Vũ nghĩ.

Lạc Kim Vũ cười: “Đương nhiên có thể nha!”

Nàng ôn nhu mà vỗ vỗ lưng bé, nhẹ nhàng hát:

“If you miss the train I'm on

you will know that I am gone

you can hear the whistle blow

a hundred miles

*Bài 500 miles hoặc Five hundred miles

Giọng nữ dịu dàng ấm áp vang lên ở trong xe, bởi vì vừa mới khóc, mang theo một chút giọng mũi buồn buồn, lại ngoài ý muốn mà dễ nghe, làm người nghe xong không tự chủ được bình tĩnh trở lại.

Cảnh Tư Hàn xuyên thấu qua kính chiếu hậu nhìn hai mẹ con ôm nhau, ánh mắt thật sâu, đột nhiên cảm thấy ngực có chút khó chịu.

Anh chợt nhớ tới tình huống lúc mình vừa mới tới, Cảnh Gia Dịch dùng ánh mắt chờ mong kêu một tiếng “Ba ba”, tay nhỏ gắt gao nắm chặt áo sơ mi của anh. Cho dù ngày thường anh đối xử lạnh nhạt với thằng bé, thời gian ở chung lại thiếu, nhưng vào thời điểm thằng bé bị thương cùng úy khuất, lại tin

nhệm anh đến như vậy.

Cảnh Tư Hàn có chút mờ mịt, anh cho rằng bản thân phần nộ là vì nhìn thấy Cảnh Gia Dịch bị thương, là bởi vì thanh danh của Cảnh gia, hoặc còn cách nói khác là bệnh vực người mình.

Rốt cuộc đó là quan hệ máu mủ, là con trai ruột của anh, đương nhiên không thể chấp nhận bị người ngoài khi dễ.

Như vậy hiện tại thì sao? Vì cái gì nhìn đến cảnh trước mắt này..... nhìn thấy thằng bé cuộn tròn người như một con thú nhỏ bị thương tìm kiếm sự an ủi, lồng ngực của anh cảm thấy nhói nhói, khó chịu như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Nuôi Con Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Khó chịu

Đến bệnh viện, Cảnh Gia Dịch đã ngủ ở trong lồng ngực Lạc Kim Vũ, có thể là chuyện ở bữa tiệc ảnh hưởng đến bé, trong lúc ngủ vẫn nhúu mày, ngủ không yên giấc, mắt đã nhắm nhưng tròng mắt vẫn chuyển động qua lại.

Cảnh Tư Hàn đi trước xuống xe, vòng qua xe đầu, nhìn Lạc Kim Vũ thật cẩn thận ôm thằng bé từ trong xe ôm ra, tay chân nhẹ nhàng đóng lại cửa xe, lúc này mới đi vào bệnh viện, tư thế đi đường có chút không thích hợp. Tầm mắt đi động xuống, nhìn thấy mặc cả chân bên chân phải của Lạc Kim Vũ hơi hơi sưng đỏ.

Cảnh Tư Hàn mỉm cười, cũng không biết bản thân làm sao, chủ động đi đến trước mặt Lạc Kim Vũ, vươn tay, nói: “Đỡ tôi”

“Không cần, tôi ôm được.” Lạc Kim Vũ nhắc lên mí mắt nhìn anh ta, giọng điệu nhàn nhạt, cô nghiêng người né tránh, giống như lúc ở Lý trạch, là một động tác tiêu chuẩn của sự kháng cự.

Không biết tốt xấu.

Cảnh Tư Hàn ấn đường nhúu lại, lập tức rút tay về, sắc mặt lạnh vài phần, không hề nói cái gì, dẫn đầu đi vào bệnh viện.

Đây là một bệnh viện tư nhân, Cảnh Tư Hàn ở trên đường đã gọi điện thoại, bọn họ một hàng ba người vừa đi tới cửa, lập tức có một nam bác sĩ tuổi chừng 40, 50 chạy ra nghênh đón:

“Ngài chắc là Cảnh thiếu gia? Viện trưởng Trương đã nói cho tôi biết tình huống, xin mời đi theo tôi sang bên này”

Lạc Kim Vũ nhìn lướt qua hoàn cảnh chung quanh cùng thái độ vô cùng tốt của bác sĩ, lại lần nữa cảm thán, có tiền thật tốt! Vẫn là nên nỗ lực kiếm tiền nha!

Bởi vì đã biết tình huống, bác sĩ chỉ đơn giản nhìn thoáng qua, nhanh chóng sắp xếp kiểm tra. Nếu không phải Lạc Kim Vũ không muốn tách ra, bọn họ hận không thể ôm thằng bé kiểm tra toàn thân thể.

Kết quả kiểm tra cho thấy không có vấn đề, vị nam bác sĩ tiếp đón bọn họ sai học sinh của mình đi lấy thuốc, bản thân thì ở lại văn phòng chiêu đãi ba vị nhà họ Cảnh này, đây là người mà viện trưởng đích thân gọi điện thoại tới dặn dò phải chăm sóc chu đáo.

Bởi vì ở trên xe ngủ qua một giấc nên lúc này Cảnh Gia Dịch rất có tinh thần, mới lạ nhìn chăm chăm một vật bài trí hình chữ nhật trên bàn làm việc của bác sĩ, gồm nhiều quả cầu kim loại cứ lắc lư qua lại tạo thành âm thanh "tách tách tách".

Lạc Kim Vũ bưng lên ly nước nhấp nhấp, phát hiện độ ấm thích hợp, hỏi Cảnh Gia Dịch muốn uống nước hay không, Cảnh Gia Dịch đã khóc một trận, lúc này cũng có chút khát, bé gật gật đầu.

Lạc Kim Vũ chậm rãi dứt bé nửa ly, xác định bé không muốn uống nữa, lúc này mới một hơi cạn sạch.

Cảnh Tư Hàn ngồi ở một bên, xuất thần nhìn cái ly không trên bàn, không biết suy nghĩ cái gì. Vị bác sĩ nam kia lúc nào cũng chú ý đến sắc mặt của anh, theo tầm mắt của anh nhìn thấy cái ly không, lập tức nhanh trí, nhìn Lạc Kim Vũ nói:

“Cảnh phu nhân, tôi rót cho cô một ly nước nữa được không?”

Lạc Kim Vũ dùng tay che lại cái ly, cười nhìn bác sĩ lắc đầu, nói: “Cảm ơn, không cần. Tôi họ Lạc, bác sĩ kêu tôi là Lạc tiểu thư là được.”

Vị bác sĩ nam giật mình, xấu hổ nhìn Cảnh Tư Hàn liếc mắt một cái, ông rõ ràng nghe được thằng bé bị thương này gọi hai người “Ba ba mommy”, vậy rốt cuộc tình huống cụ thể là như thế nào?

Thảm! Vô mộng ngựa vô đến trên đùi rồi!

Cảnh Tư Hàn nghe vậy, đôi mắt hơi híp lại nhỏ đến không thể phát hiện, biểu tình trên gương mặt vẫn như thường ngày, anh phảng phất không có nghe được Lạc Kim Vũ câu nói kia, chỉ giương mắt nhìn vị bác sĩ nam, âm thanh lạnh lùng nói:

“Phiền toái chủ nhiệm Vương nhìn xem mắt cá chân của cô ta”

Lần này ngược lại, đến lượt Lạc Kim Vũ kinh híp mắt, cô liếc nhìn Cảnh Tư Hàn, trong lòng cảm thấy kỳ quái, khi nào người này có lòng tốt quan tâm tới cô?

“Không cần phiền toái chủ nhiệm Vương, chỉ là trật khớp, tôi đã tự kiểm tra qua, không có vấn đề gì, trở về sức thuốc qua hai ngày thì tốt rồi.”

Chủ nhiệm Vương khước mắt nhìn thấy Cảnh Tư Hàn nhăn mày, tươi cười đứng lên nhìn Lạc Kim Vũ nói: “Trật khớp có rất nhiều loại, hay là để tôi kiểm tra cho Lạc tiểu thư, rất nhanh thôi, xin mời theo tôi sang bên này ngồi.”

Thấy bác sĩ đã đi đến mép giường, Lạc Kim Vũ không có biện pháp, đành phải ôm Cảnh Gia Dịch đi qua ngồi xuống.

Chủ nhiệm Vương nắm cổ chân cô kiểm tra, lại hỏi thêm mấy vấn đề, tươi cười nói: “Xác thật không có vấn đề gì lớn, sức chút thuốc tan máu bầm là được, không ngờ Lạc tiểu thư cũng biết chút kiến thức y học”

Lạc Kim Vũ mang giày vào, cười cười hàm hồ nói: “Không có, trước kia bị thương hỏi qua bác sĩ vài câu, nhớ kỹ mà thôi”

Kiếp trước, Lạc Kim Vũ là tiểu hoa đán liều mạng nhất giới giải trí, quay điện ảnh hiểm khi dùng thể thân, trừ phi thật sự không làm được, nếu không đều kiên trì tự mình lên sân khấu.

Bong gân, trật tay trật chân đều là chuyện thường ngày, có đôi khi hoàn cảnh quay phim kém, lại đuối tiến độ, vết thương nhỏ đều sẽ không đi bệnh viện, ngày qua ngày cũng có một ít kinh nghiệm.

Cảnh Gia Dịch gắt gao nhìn chằm chằm Lạc Kim Vũ chân, ngẩng đầu hỏi: “Mommy, đau không?”

Lạc Kim Vũ lắc đầu, cười nói: “Không đau.”

Nhưng Cảnh Gia Dịch lại vẫn cứ gắt gao nhăn mày nhỏ, giẫy giụa muốn từ trên người cô nhảy xuống, Lạc Kim Vũ lo lắng bé bị ngã, bé cố gắng vịn vẹo cơ thể nhỏ bé của mình, cô vỗ nhẹ vào hông bé, nói: “Làm cái gì?”

Cảnh Gia Dịch nhấp miệng, chỉ nói muốn đi xuống, Lạc Kim Vũ không còn cách nào, chỉ đành phải buông bé ra, kết quả thằng bé chân vừa chạm đất, lập tức ngồi xổm dưới chân Lạc Kim Vũ, đầu nhỏ nhìn về phía mắt cá chân của cô, thỏ "phù phù". Xong rồi, ngẩng đầu nhìn cô nói: “Đương Dương thôi thôi, mommy không đau.”

Lạc Kim Vũ ảm lòng, cô cúi người ôm bé vào trong lòng, cười dịu dàng nói: “Cảm ơn Dương Dương, quả nhiên mommy không đau nữa nha.”

Chủ nhiệm Vương đứng ở cạnh Cảnh Tư Hàn, có chút cảm khái nói: “Tình mẫu tử giữa Lạc tiểu thư cùng Cảnh tiểu thiếu gia cũng thật tốt”

Cảnh Tư Hàn lạnh lùng liếc mắt nhìn vị bác sĩ, không nói gì, dời đi tầm mắt không hề xem một lớn một nhỏ ôm nhau nhào nhào dính dính ở bên kia.

Chủ nhiệm Vương nhìn thấy ánh mắt của anh thì cứng người lại, cũng may lúc này học sinh đã lấy thuốc trở về, Chủ nhiệm Vương tự mình đưa ba người đến cửa bệnh viện, nhìn bóng dáng người đàn ông cao lớn giữa màn đêm, ông lau mồ hôi, thầm nghĩ: May mắn, mong ngọn núi băng này cùng ông đừng bao giờ gặp mặt lại.

Bốn mươi phút sau, Lạc Kim Vũ ôm bé lại một lần nữa ngủ say từ trên xe xuống, Cảnh mẹ còn chưa ngủ, vừa nghe đến động tĩnh từ trong nhà chạy vọt ra, bà đau lòng nhìn tay nhỏ bị thương của Cảnh Gia Dịch, nhẹ giọng gọi người hầu ôm bé đi ngủ.

Cảnh mẹ nhìn Cảnh Tư Hàn đang đứng ở bên cạnh xe, nói: “Vất vả cả đêm, nếu không đêm nay đừng về bên kia, ở lại đi”

Lạc Kim Vũ đi đến bên cạnh Cảnh mẹ, đột nhiên cảm nhận được ánh mắt Cảnh Tư Hàn dừng ở trên người mình, nghĩ nghĩ vẫn là mở miệng: “Đêm nay, cảm ơn anh.”

Cảnh Tư Hàn môi mông khê mở, nói: “Gia Dịch cũng là con trai của tôi.”

Lạc Kim Vũ nghe xong không nói gì mà phẫn cười, Cảnh Tư Hàn đột nhiên cảm thấy nụ cười của cô vô cùng chướng mắt, giống như đang trào phúng anh.

Anh nhăn mi, nhìn Cảnh mẹ nói: “Mẹ, sáng mai công ty còn có việc, con đi về trước.”

Cảnh mẹ thở dài “À” một tiếng, như còn có điều muốn nói, nhưng Cảnh Tư Hàn đã kéo ra cửa xe ngồi vào trong, một lần nữa khởi động xe lái đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Nuôi Con Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 12: Đến cửa xin lỗi

Nhìn theo phương hướng chiếc xe dần biến mất, Cảnh mẹ thở dài một hơi, giữ chặt tay Lạc Kim Vũ vỗ vỗ, cùng cô đi vào trong nhà, cảm khái nói: “Mẹ đã nghe Kiều Kiều kể lại, con dạy dỗ Dương Dương rất tốt”

“Không, còn chưa đủ tốt.”

Lạc Kim Vũ đột nhiên ngẩng đầu, nhìn Cảnh mẹ nhợt nhạt cười, nói:

“Ta còn chưa có dạy bé hiểu được đạo lý, không ai có thể vĩnh viễn được người khác che chở, cho nên trước khi học được "đồng cảm" đồng thời cũng phải học được cách tự bảo vệ bản thân”

"Nếu thằng bé không phải người của Cảnh gia, nếu gặp phải chuyện giống như ngày hôm nay, thì còn có ai sẽ tới giúp thằng bé lần nữa?"

Cảnh mẹ mày nhíu lại, những lời này của Lạc Kim Vũ nghe xác thật rất có đạo lý, nhưng nếu nghĩ sâu xa thì lại cảm thấy là lời nói có ẩn ý, bà mở miệng muốn hỏi, Lạc Kim Vũ lại buông lỏng tay bà, xin lỗi nói:

“Mẹ, đã trễ thế này, mẹ ngủ sớm một chút đi, con đi nhìn Dương Dương một lát”

Cảnh mẹ nhìn đầu tóc rối bù cùng sắc mặt mệt mỏi của cô, cũng không nói thêm cái gì nữa, hơi trầm ngâm, nói: “Ừ, con cũng đi ngủ sớm một chút, Dương Dương đã có người hầu chăm sóc rồi”

“Dạ, con đã biết, ngủ ngon.” Lạc Kim Vũ thay đổi dép lê, cởi ra giày "đế bằng" ném vào thùng rác phòng khách, chạy lên lầu.

Cảnh mẹ nhìn bóng dáng của cô, thẳng đến Lạc Kim Vũ biến mất ở chỗ ngõ hẹp lầu hai, lúc này mới thu hồi tầm mắt, nhìn vào thùng rác phòng khác, lại đề xuướng ý nghĩ mới vừa xuất hiện trong lòng.

Chắc là bà suy nghĩ nhiều rồi? Chấp niệm lâu như vậy, sao có thể đột nhiên nghĩ thông suốt buông xuống được?

Bởi vì tiệc tối ra chuyện như vậy, Cảnh Gia Dịch bị thương yêu cầu người chăm sóc, bản thân cô lại bị bong gân, kế hoạch tính toán thử vận may muốn cuối tuần này đến phim trường Nam Du Thành đã thất bại.

Xem xong tin tức trên trang web cùng Weibo, Lạc Kim Vũ cũng không gấp gáp, đoàn phim《 Trận động đất Ung thành 》 sẽ quay gần ba tháng ở phim trường Nam Du Thành, trễ một tuần ảnh hưởng cũng không lớn.

Lại nói mấy ngày nay ở nhà tĩnh dưỡng, tâm tình của Lạc Kim Vũ có thể nói là vô cùng sung sướng.

Bởi vì thằng bé hư làm Cảnh Gia Dịch bị thương ở tiệc tối tại Lý gia, ngày hôm sau được ba mẹ dẫn tới Cảnh gia xin lỗi, nhưng Cảnh mẹ cũng là người bênh vực người mình, liên tiếp mấy ngày đều làm người lấy “Thân thể không khoẻ” xin miễn người của Tiên gia đến thăm.

Nhìn mẹ của đứa trẻ hư mang theo lễ vật, tay nắm con trai ngày thứ ba đứng ở trước cổng nhà chờ đợi, sự tức giận trong lòng Lạc Kim Vũ cũng vơi đi phần nào.

Cảnh mẹ nhìn Cảnh Gia Dịch vết thương, trừ bỏ móng tay động đầy máu bầm nhìn có chút đáng sợ, thực tế đã không có gì đáng lo, rốt cuộc làm người hầu mời “Khách nhân” tiến vào.

Tiêu Cẩm vội vàng mang theo con trai đi vào phòng khách, cười ngậm ngậm chào hỏi Cảnh mẹ cùng với Lạc Kim Vũ, xong rồi lấy một hộp từ trong lễ vật mang theo ra, là một món đồ chơi, nhét vào trong tay con trai mình, nói: “Tiểu Minh, mau xin lỗi em đi con”

Tiên Minh Nhiên cũng đã ở nhà tiếp thu dạy dỗ, không hề kiêu căng giống như buổi tối ngày hôm đó, ngoan ngoãn ôm một hộp xếp gỗ đi đến trước mặt Cảnh Gia Dịch, nói:

“Thực xin lỗi em trai Dương Dương, buổi tối ngày đó anh không nên gây chuyện với em, cái này tặng cho em”

Cảnh Gia Dịch mở to mắt nhìn nhìn cái anh to con đã từng đánh bé, theo bản năng nhích lại gần Lạc Kim Vũ, Lạc Kim Vũ thuận thế ôm bé vào trong ngực, nhìn Tiêu Cẩm cười, nói:

“Thằng bé nhát gan, sợ đau, cô đừng để ý, tay của Dương Dương còn chưa khỏi hẳn, bộ đồ chơi xếp gỗ này..... xem chừng cũng không chơi được, Tiên phu nhân vẫn nên mang về cho Tiểu Minh chơi đi.”

Tiêu Cẩm nghe vậy rất xấu hổ, tuy lời nói nhẹ nhàng uyển chuyển, nhưng mỗi một chữ đều lên án mẹ con bọn họ! Rõ ràng không muốn tiếp thu lời xin lỗi.

“Lạc tiểu thư, con nít không hiểu chuyện, đùa giỡn quá tay là điều không thể tránh khỏi, cô là người lớn thì hãy rộng lượng một chút, tha thứ cho thằng bé đi.” Tiêu Cẩm oán giận mà không dám biểu hiện ra ngoài.

Lạc Kim Vũ ôm bé, vẫn ung dung, nói: “Theo lời nói của Tiên phu nhân, mâu thuẫn của bọn nhỏ khiến cho chính bọn nhỏ giải quyết sao, chẳng lẽ chúng ta làm người lớn còn có thể so đo với con nít hay sao?”

Tiêu Cẩm cứng người lại, thoáng nhìn Cảnh mẹ đang ngồi ở trên sô pha chậm rì rì uống trà, trong lòng biết Cảnh lão phu nhân hạ quyết tâm làm cái thứ tiện nhân không danh không phận “mẹ cháu đích tôn” tự mình ra mặt giải quyết.

Cô cắn chặt hàm răng, đi đến trước mặt Lạc Kim Vũ, bắt lấy tay cô, giọng điệu mềm mỏng, nói:

“Em gái Kim Vũ à! Buổi tối ngày hôm đó đều là do chị nói không lựa lời, có chút lời không được dễ nghe cho lắm, lúc ấy chị cũng là vì lo lắng cho con trai nên quá sốt ruột, em cũng đừng để ở trong lòng, tha thứ cho chị đi!”

Lạc Kim Vũ thấy Cảnh mẹ không nói gì, biết chuyện này cũng không thể thỏa hiệp, cô rút tay về, nói:

“Tiên phu nhân thân phận cao sang, không cần nói như thế với tôi, như những lời đêm đó cô nói, tôi sao có quyền lên tiếng ở Cảnh gia. Nói nữa, trẻ con cũng không nhớ thù hận, chỉ là vết thương còn đau nên có chút sợ hãi, qua một đoạn thời gian thì tốt rồi.”

Nói xong, cô bế Cảnh Gia Dịch, nhìn Cảnh mẹ nói: “Mẹ, Dương Dương có chút mệt, con cho bé uống thuốc rồi ngủ tiếp trong chốc lát.”

Mai Uyển gật gật đầu, “Đi đi”

Lạc Kim Vũ vừa đi, Tiêu Cẩm có chút thấp thòm nhìn về phía Cảnh mẹ, hỏi: “Bá mẫu,

chuyện này”

Cảnh mẹ liếc nhìn cô, trong lòng âm thầm lắc đầu, Tiên gia tuyển chọn con dâu này cũng quá thất bại.

Bà buông ly trà, làm người hầu lấy ra quả đáp lễ đã chuẩn bị xong đem lên, nhìn Tiêu Cẩm nói: “Được rồi, chuyện của mấy người trẻ tuổi thì tự mình giải quyết là được, tôi tuổi cũng đã cao, vừa đến giữa trưa đã mệt mỏi, không giữ cô lại”

Tiêu Cẩm mờ mịt mang theo lễ vật bị người hầu Cảnh gia tiễn ra ngoài, thẳng đến về nhà đem mọi chuyện trải qua từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ nói với mẹ chồng, lúc này mới được thông báo là chuyện đó xem như đã cho qua.

Nhìn cô lúc này mới biết tin này lại còn làm bộ đáng may mắn, Tiên lão phu nhân thở dài một hơi, cháu trai không thể lại để đứa con dâu này dạy dỗ, bằng không tương lai chỉ sợ hoàn toàn bị hủy hoại!

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Nuôi Con Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Đóng phim

Sau khi vết thương của Cảnh Gia Dịch đã khỏi hẳn, Lạc Kim Vũ chọn một ngày thời tiết ấm đi phim trường Nam Du Thành.

Nếu không phải ngày đó xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Lạc Kim Vũ đã làm theo kế hoạch đã định, không chừng còn có thể lấy được một nhân vật tốt.

Nhưng bởi vì chậm trễ mấy ngày, ở nhà không có việc gì làm, cô lên mạng tìm kiếm thông tin liên quan đến phim trường, thậm chí còn lập nick WeChat, tham gia câu lạc bộ phim trường Nam Du Thành, hiểu biết mọi hoạt động bên trong phim trường.

Tới phim trường, cô đến văn phòng làm giấy thông hành dành cho diễn viên, có giấy tờ thông hành cô mới có cơ hội làm diễn viên.

Căn cứ thông tin ngày hôm qua nhìn đến trong diễn đàn WeChat, đoàn phim thông báo có nhu cầu tuyển thêm diễn viên quần chúng. Cô biết, hôm nay đoàn phim 《Trận động đất Ung thành》 yêu cầu rất nhiều diễn viên quần chúng.

Ngay từ đầu, còn có một nhân vật nói hai câu trong kịch bản, nhưng bởi vì cô không biết quy tắc ở nơi này nên không biết gọi điện thoại liên hệ, không tới năm phút, diễn đàn đã công bố thông báo nhân vật đã có người diễn.

Cô cũng mới biết được, thì ra quy tắc ở nơi này là muốn dựa thực lực đoạt vai.

Tuy rằng không thể cướp được vai diễn, may mắn đoàn phim có một cảnh quay cần một số lượng lớn diễn viên quần chúng, cho nên tuyển rất nhiều người, cô cuối cùng cũng đã báo danh.

Cầm giấy chứng nhận diễn viên vừa mới ra lò, Lạc Kim Vũ chạy nhanh tới địa điểm tập hợp, trước cửa khách sạn đã đứng đầy người.

Mặc dù cô chỉ mặc quần jean kiểu dáng bình thường cùng áo thun, nhưng ngoại hình cùng khí chất xuất chúng của cô lập tức hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

“Cô cũng đến diễn 《 Ung thành 》?” Một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi đi tới, có chút chần chờ hỏi.

Lạc Kim Vũ lập tức giơ ra thẻ diễn viên của mình: “Đúng vậy, Lạc Kim Vũ, ngày hôm qua đã báo danh trong diễn đàn”

Người đàn ông nhìn thoáng qua tấm thẻ, vẫy tay ý muốn cô đi chung: “Tôi tên Vương Dương, là người Du Thành cũng là đồng quản lý của diễn đàn”

“Em gái à! Em làm diễn viên quần chúng thật quá đáng tiếc, ngoại hình xinh đẹp như em cứ tùy tiện tìm một vài công ty ký hợp đồng đi? Đến lúc đó không nói đến vai chính, nhưng những vai nữ phụ bình thường chắc chắn không thành vấn đề”

Lạc Kim Vũ cười cười: “Cảm ơn anh Vương quan tâm, không có công ty nào ký với em đâu. Một không bằng cấp, hai không kinh nghiệm, duy nhất chỉ có ước mơ thôi! Em nghĩ hay là trước tiên cứ đến phim trường thử xem, cũng coi như học tập thêm kinh nghiệm”

Vương Dương thấy cô nói chuyện thân thiết tự nhiên, cảm giác xa cách trước đó tan đi không ít, cũng cười, anh chỉ chỉ đoàn người chung quanh, nói:

“Hơn phân nửa người ở đây đều là theo đuổi ước mơ, có thể bằng chính thực lực từ diễn viên quần chúng trở thành diễn viên nổi tiếng lại không có một ai. Hiện tại, cần đến sự chú ý, cần có sự giúp đỡ từ công ty quản lý, bằng không..... Khó lắm”

Lạc Kim Vũ nghe trong giọng nói của anh mang theo tiếc nuối, cũng không biết nên nói cái gì. Trên đời này, dù là ngành sản xuất gì, có thể tự thân hai bàn tay trắng đi đến đỉnh kim tự tháp đều rất hiếm. Mà số còn lại đều chỉ là một hòn đá nhỏ ở dưới chân tháp thôi.

“Mặc dù không thể thành công, ít nhất cũng không hối hận, vì đã từng theo đuổi ước mơ của bản thân” Lạc Kim Vũ nói.

“Chính xác!” Vương Dương nghe như vén lên màn sương mù, nở nụ cười sang sảng, sau khi cười xong, đột nhiên đứng ở bên cạnh cô nhẹ nhàng nói một câu:

“Lúc đoàn phim tới chọn người, em hãy đứng phía sau anh. Anh nghe nói, người nhận vai Xuân nương hôm qua khả năng có việc tới không được. Nếu là thật sự, em hãy tích cực một chút. Nếu đoạt không được, thì cũng còn mấy vai khác”

Lạc Kim Vũ sửng sốt, ngay sau đó phản ứng lại lập tức nói lời cảm ơn: “Cảm ơn anh Vương”

Vương Dương vẫn giữ gương mặt tươi cười gần gũi: “Khách khí! Có thể thành hay không còn phải phụ thuộc vào chính em”

Khi đoàn phim thông báo tuyển diễn viên, có khả năng sẽ gặp phải trường hợp có người nhận diễn, nhưng lại không thể đúng thời gian đến địa điểm báo danh, còn gọi là “Nhặt bò cầu”.

Kiếp trước, lúc Lạc Kim Vũ còn đóng phim, cũng từng nghe mọi người nói qua tình huống giống như vậy, trường hợp vào mùa đông hoặc là khi thời tiết không được tốt sẽ phát sinh nhiều hơn thường ngày. Nếu hôm nay cô có thể gặp phải, cũng xem như có vận khí tốt.

Ước chừng đợi thêm nửa tiếng sau nhân viên đoàn phim mới đến. Lạc Kim Vũ gắt gao đi theo phía sau Vương Dương, dẫn đầu trong đám người đông đúc.

Nhân viên công tác gân cổ lên kêu tên vài người, đến phiên nhân vật “Xuân nương”, quả nhiên như lời Vương Dương nói, không ai lên tiếng trả lời.

Nhân viên công tác nhủ mảy cùng đồng sự đứng kế bên nói vài câu, tiếp theo lại thì thầm vài câu với Vương Dương. Lạc Kim Vũ nhìn thấy Vương Dương giơ tay chỉ thẳng vào mình, cô lập tức thẳng lưng mỉm cười tiêu chuẩn.

Người nọ bắt bẻ nhìn cô vài lần, nói: “Lớn lên cũng không tệ, cứ như vậy, thời gian không còn kịp rồi, thôi thì tuyển cô ta, vào trước thử xem lại nói”

Lạc Kim Vũ chạy chậm đi qua, cười nói: “Cảm ơn đạo diễn, tôi khẳng định không làm ngài thất vọng”

Lời nói này làm người nhân viên công tác kia vui vẻ, kêu người nhân viên còn lại tự chọn những nhân vật khác, bản thân mang theo bốn nhân vật có lời kịch đi vào đoàn phim trước.

Vương Dương đi được nửa đường còn quay đầu lại nhìn Lạc Kim Vũ giơ lên ngón tay cái, Lạc Kim Vũ còn tặng cho anh một cái tươi cười, lại nhìn anh, không tiếng động nói một câu “Cảm ơn”.

Tới đoàn phim, chờ không lâu thì có người cầm kịch bản đến chỉ dẫn.

Lạc Kim Vũ nghe nhân viên công tác giới thiệu xong, mới biết được, thì ra nhân vật nhiều người trong diễn đàn tranh đoạt lại chỉ có một câu kịch ngắn gọn, thậm chí rất có khả năng bị cắt rớt.

“Nghe hiểu sao?” Nhân viên công tác cầm kịch bản ở trong tay chụp “Bạch bạch”, nghe được câu trả lời của mọi người, mới vẫy tay một cái, nói: “Đi đến phòng trang phục thay quần áo cùng trang điểm, sau đó chờ ở đó”

Ngồi chờ đợi suốt một buổi sáng. Chờ đến lúc nhân viên công tác gấp gấp xông tới gọi bọn họ, Lạc Kim Vũ đều thiếu chút nữa ngủ gục.

Hôm nay quay cảnh sau khi động đất, những người còn sống sót chạy nạn tán loạn, nơi nơi toàn xi măng cốt thép, nhà cửa đổ sập, mỗi người đều cảm thấy bất an.

Lạc Kim Vũ diễn vai “Xuân nương” chính là một trong số đó, khi xảy ra động đất, cô đang trên đường đi làm về, cưỡi xe đạp trở về phòng ở trong ký túc xá.

Mặt đất chấn động kịch liệt trực tiếp làm cô từ trên xe đạp té xuống, cô không biết gì hoảng loạn chạy trốn, nhìn thấy một người phụ nữ bị bảng quảng cáo đè chặn ngang một cái chân, duỗi tay nhìn cô kêu “Cứu mạng”.

Xuân nương chợt dừng lại, đứng trước thiên tai kinh hoàng cùng nỗi sợ hãi, cô cuối cùng làm ra sự lựa chọn, vội vàng nhìn người phụ nữ nói một câu “Thực xin lỗi”, cũng không quay đầu lại chạy thẳng tới phía trước.

Đây là sự lựa chọn của “Xuân nương”, cũng sự lựa chọn đạo diễn chọn giúp nhân vật nhỏ bé này, ông tưởng tượng nếu thiên tai xảy ra, nhược điểm chính là tình người.

Vì sự an toàn của bản thân, từ bỏ cứu giúp một người sống sờ sờ trước mắt, xem thường tánh mạng của người khác, chỉ lo cho bản thân.

Cho nên ông thậm chí còn yêu cầu nhân viên công tác, lúc tuyển chọn diễn viên quần chúng, muốn tuyển một người phụ nữ có diện mạo xuất sắc, lấy sự xinh đẹp bên ngoài tới phụ trợ bản tính ích kỷ.

Tùy tiện tìm một diễn viên quần chúng có kỹ thuật diễn tạm chấp nhận, đại khái chỉ diễn một cảnh họ cũng rất hạnh phúc rồi.

Nhưng hiện tại, người nhận diễn nhân vật này là Lạc Kim Vũ, cô không thể vì phạm đạo đức nghề nghiệp sửa chữa kịch bản của nhân vật này, lại hy vọng có thể thể hiện ưu điểm của bản thân, cho nên trong lúc đợi đến cảnh của mình, cô còn tự hỏi hồi lâu.

Mà cuối cùng, nhân vật này sẽ góp phần mang đến cho cô một cơ hội tỏa sáng.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Nuôi Con Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Cơ hội đã tới

“Diễn viên quần chúng đâu? Còn chưa tới sao?! Cọ tới cọ lui, cũng không biết làm ăn ra sao!” Một người đàn ông trung niên dáng người mập mạp từ phía sau đi ra, cầm cái loa kêu oang oang.

Nhân viên công tác vội vàng dẫn diễn viên quần chúng đến: “Tới tới, đạo diễn trần, đây là diễn viên quần chúng có cảnh diễn hôm nay”

Người đàn ông được gọi “đạo diễn Trần” liếc mắt nhìn bọn họ, ánh mắt dừng lại trên người Lạc Kim Vũ mấy giây, hỏi: “Đây là Xuân nương?”

“Đúng vậy, chính là cô ta!”

Trần Từ Cát gật gù đầu, vỗ vai nhân viên công tác, nói:

“Còn đứng sững sờ ở nơi này làm gì? Chạy nhanh dẫn bọn họ đi vào, hôm nay tâm tình của đạo diễn Trương không tốt, anh muốn đâm vào họng súng, cũng đừng kéo theo tôi”

“Được, được, lập tức đi! Cảm ơn đạo diễn Trần cho biết tin”

Lạc Kim Vũ nghe hai người bọn họ nói chuyện, giương mắt nhìn người đàn ông mặc áo khoác ngồi phía sau máy quay. Tuy rằng chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy nửa khuôn mặt, nhưng cô xác định người đó chính là tổng đạo diễn Trương Triết của bộ phim điện ảnh 《Trận động đất Ung thành》.

Lúc này, Trương Triết đang nghiêng đầu nói chuyện với người đứng phía sau, sắc mặt xác thật xanh mét, còn tức giận ném kịch bản trong tay xuống đất.

“Cảnh kế tiếp sẽ quay cảnh chạy trốn té ngã khắp nơi, mọi người đều nhớ kỹ chưa?”

Lạc Kim Vũ cùng mọi người cùng nhau trả lời: “Nhớ kỹ.”

“Ok, đừng quên lời kịch là được, chuẩn bị đi”

Lạc Kim Vũ đứng vào vị trí diễn, nhân viên phim trường mỗi người cũng đều vào vị trí của mình.

Một tiếng “action” của đạo diễn cùng âm thanh đánh bản vang lên, tất cả mọi người bắt đầu hành động.

Chấn động mãnh liệt cùng sự lay động nhà cửa khiến cho mọi người khủng hoảng, các tòa nhà chung quanh bắt đầu sụp xuống, đám người chen chúc hoảng loạn, người người xô đẩy chạy trốn tới mảnh đất trống phía trước.

Xuân nương luống cuống tay chân ngã từ trên xe đạp xuống, lật đật bò lên, nét mặt tràn đầy kinh hoảng, cô che lại cánh tay té bị thương, cũng không rảnh lo chuyện khác, chạy theo dòng người.

“Cứu mạng! Cứu, cứu tôi với” người phụ nữ bị bảng quảng cáo ngăn chặn nửa cơ thể, vuron tay kêu Xuân nương.

Lạc Kim Vũ vừa nghe thì biết muốn ăn chữ, quả nhiên

“Cut!”

Thư ký trưởng quay từ một bên chạy ra, chỉ vào người phụ nữ đang nửa nằm trên mặt, tức giận la lớn: “Cô làm cái gì? Lối kịch của cô là cái này sao? Con mẹ nó, dám tự thêm diễn sao. Cô gặp qua người bị đè nửa chết nửa sống còn có thể có sức lực kêu cứu mạng sao?!”

“Xin, xin lỗi.” Người kia ngập ngừng xin lỗi.

“Còn không mau trở về vị trí” Người đàn ông nhú mảy hừ một tiếng, giương giọng nói: “Lại đến một lần!”

“Cứu, cứu cứu tôi.....”

Xung quanh liên tục vang lên âm thanh đổ sụp xuống cùng tiếng gào thét của mọi người, Xuân nương lại nghe được một câu kêu cứu mong manh này.

Cô che lại cánh tay bị thương, nhìn người phụ nữ đang vuron cánh tay đầy máu tươi cầu cứu kia, nhẩn mảy, dừng bước chân. Trong nháy mắt, cô không thể cân phải trái đúng sai ánh mắt hiện lên cảm xúc vô cùng phức tạp, có sợ hãi, thương hại, chần chờ.

Nhưng sự chấn động mãnh liệt dưới lòng bàn rất rõ ràng, cô rũ xuống mi mắt không dám nhìn người phụ nữ kia, nhanh chóng nói một câu “Thực xin lỗi”, quay đầu tiếp tục chạy về phía trước.

“Cut!”

Nhìn thấy thư ký trưởng quay đen mặt chạy tới, Lạc Kim Vũ trực giác biết không ổn, cô nhấp môi đứng ở tại chỗ, quả nhiên nhìn thấy người đàn ông này đứng ở trước mặt cô, bắt đầu mắng chửi:

“Tôi không thể hiểu được, hôm nay mấy người làm sao vậy? Há?! Trước kia từng diễn qua chưa?”

"Không phải tự thêm lời thì là tự thêm diễn! Trước đó nói với mấy người đều nói cho ruồi bọ nghe phải không? Chi là diễn viên quần chúng còn tưởng rằng bản thân là ảnh hậu không bằng?"

"Muốn tự thêm diễn hai giây nội tâm, hy vọng đạo diễn cho cô một vai phụ sao? Nghiêm túc diễn dựa theo lời tôi nói! Đã biết chưa?"

Lạc Kim Vũ cúi đầu xin lỗi, thư ký trưởng quay thờ phỉ phò xoay người rời đi, cô liếc mắt nhìn đạo diễn Trương đang ngồi phía xa xa kia.

Có thể thành hay không thành, xem một màn vừa rồi kia.

“Take three!” Âm thanh đánh bản thanh lại lần nữa vang lên.

Lúc này đây, Lạc Kim Vũ ngoan ngoãn diễn theo kịch bản, rốt cuộc vị thư ký trưởng quay có tính tình vô cùng táo bạo cũng không có lại mắng chửi nữa.

Nhưng bởi vì quay một cảnh yêu cầu nhiều góc độ khác nhau để hậu kỳ cắt nối biên tập, cho nên mọi người lặp lại cảnh quay này thêm mấy lần.

Như vậy, một cảnh kéo dài chỉ có 30 giây, bọn họ phải quay hơn hai tiếng, hơn nữa trước đó đã ngồi chờ một buổi sáng, một ngày mơ hồ đã qua đi như vậy.

Lạc Kim Vũ không sợ khổ, rốt cuộc khi cô còn ở thế giới trước kia ăn cũng không ít khổ so với hiện tại. Cô chỉ lo lắng bản thân không có nhiều thời gian từ tăng chót đi từng bước một lại một lần nữa bò lên trên.

Cũng không thể chờ đến khi mối tình đầu của Cảnh Tư Hàn trở về nước, rồi bị người ta dùng tiền ném vào mặt bảo cut.

Đến lúc đó nếu cô nhận tiền rồi đi, lo lắng Cảnh gia yêu cầu "giữ con bỏ mẹ", không nhận tiền, lại sợ bản thân vì công việc không thể có thời gian chăm sóc con.

Cho nên cô phải nhanh chóng kiếm được nhiều tiền, có cơ sở kinh tế mới có thể dựng thẳng sống lưng, đến lúc đó cho dù muốn thừa kiện, cũng không cần lo lắng bởi vì vấn đề kinh tế làm con trai bị phán cho Cảnh gia.

“Được rồi! Thay trang phục ra rồi ký tên lãnh tiền đi” nhân viên công tác cầm loa lớn thông báo, tức là cảnh quay này đã qua.

Lạc Kim Vũ cắn cắn môi, nhúu mày, lại lần nữa nhìn thoáng qua phía tổng đạo diễn, tuy rằng không cam lòng, nhưng cũng chỉ có thể đi theo đám người đi ra ngoài.

Vào lúc Lạc Kim Vũ tính từ bỏ, đột nhiên có người ở phía sau kêu lên: “Xuân nương! Đợi một chút! Cô gái xinh đẹp diễn vai xuân nương, cô chờ một chút!”

Lạc Kim Vũ nghe tiếng quay đầu lại, nhìn thấy người đàn ông lúc trước dẫn bọn họ đi vào trường quay đang kêu cô, cô dừng lại xoay người, khách khí hỏi: “Vị đạo diễn này, còn có chuyện gì sao?”

Giọng nói của người đó so với lúc trước tốt hơn nhiều, anh chỉ chỉ vị trí tổng đạo diễn, nói: “Người đẹp, đạo diễn Trương của chúng tôi mời cô qua nói chuyện”

Lạc Kim Vũ nghe xong vui vẻ, lại không lộ rõ trên nét mặt, cô đoán rằng Trương Triệt muốn gặp cô, đại khái là bởi vì cảnh đó, ngoan ngoãn đi theo người kia.

“Đạo diễn Trương, người đã tới”

Lạc Kim Vũ nhìn thấy Trương Triệt đối diện người mất diếc tai ngo, vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm máy theo quay, cô liếc mắt nhìn, phát hiện quả nhiên chính là cảnh cô quay trước đó.

Trương Triệt nhìn tới nhìn lui cảnh đó mấy lần, lúc này mới ngẩng đầu, chỉ vào máy quay hỏi: “Cảnh này, tại sao cô lại diễn như vậy?”

Tại sao muốn diễn như vậy?

Vấn đề này Lạc Kim Vũ trước khi bắt đầu quay đã tự hỏi một hồi lâu, lúc này Trương Triệt vừa hỏi, cô đúng sự thật nói ra ý nghĩ của bản thân:

“Tình huống trong kịch bản, Xuân nương té ngã ngay dưới ký túc xá, như vậy người phụ nữ kia chắc hẳn là hàng xóm láng giềng....”

Trương Triệt gật gù đầu: “Nói tiếp.”

“Hơn nữa trong kịch bản viết trước khi Xuân nương chạy đi có nói câu ‘ thực xin lỗi ’, điều này chứng minh trong lòng cô rất hổ thẹn. Rốt cuộc người bình thường nhìn đến người xa lạ gần chết đều sẽ không đành lòng, huống chi người này còn là người cô quen biết”

"Tôi nghĩ, nếu bản thân là xuân nương, như vậy vào lúc dừng bước quay lại kia đã nhìn thấy vết thương của người phụ nữ kia, trong lòng hẳn là cảm thấy kinh hoàng, sợ hãi, thương hại cùng với Giãy giụa”

Đội Lạc Kim Vũ nói xong, Trương Triệt vẫn cứ lẳng lặng ngồi ở chỗ kia, không nói cô đúng hay sai, hơi ngửa đầu nhìn chăm chăm vào cô, trong lúc nhất thời không khí có chút căng thẳng.

Lạc Kim Vũ không biết ông ta nghĩ cái gì, nhưng đã từng có kinh nghiệm làm ảnh hậu, trên đời này điều cô không sợ nhất đó chính là quay phim cùng ánh mắt của người khác. Cho nên cô đứng ở tại chỗ một chút cũng không sợ hãi, tự nhiên hào phóng mặc cho Trương Triệt đánh giá.

Phó đạo diễn Trần Từ Cát nhìn thấy tình hình này, ở trong lòng yên lặng suy đoán Trương Triệt có phải đã coi trọng cô gái vai quần chúng có diện mạo cùng khí chất xuất chúng này hay không.

Vẫn luôn trầm mặc, rốt cuộc tổng đạo diễn Trương mở miệng, nhưng lại là nói với ông: “Anh lưu thông tin liên hệ của cô ấy lại, 9 giờ sáng mai kêu cô ta lại đây thử vai ‘ Đường Viên ’”

Trần Từ Cát nghe xong kinh hãi, ông chần chờ hỏi: “Đạo diễn Trương, vậy Khúc Phi Nhi thì tính sao?”

Trương Triệt vừa nghe đến cái tên này mặt nhanh chóng chuyển đen, không kiên nhẫn trả lời: “Làm cô ta thích đi chỗ nào thì đi! Kỹ thuật diễn không có, tính khí lại không nhỏ, diễn cái gì mà diễn? Kỹ thuật còn thua cả diễn viên quần chúng, bảo cô ta cút cho tôi”

Lạc Kim Vũ bình tĩnh nhìn về mặt tức giận của Trương Triệt, âm thầm phân tích thông tin mới vừa nghe được này, không khỏi giật mình.

Cô nghĩ, cơ hội của cô..... khả năng đã tới.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Nuôi Con Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Kiếm tiền mua tả

Trần Từ Cát đôi tay ôm ngực nhìn Lạc Kim Vũ, cau mày khó hiểu, nhưng nếu Trương Triệt đã lên tiếng, ông cũng chỉ có thể làm theo, vẫy tay, nói: “Đi theo tôi, đi lấy kịch bản.”

Lạc Kim Vũ nghe ông nói xong, đuôi mắt giương lên, còn cần đi lấy kịch bản! Nhìn dáng vẻ nhân vật này hẳn là có kịch bản riêng.

Cô cúi người chào Trương Triệt, thành khẩn nói: “Cảm ơn đạo diễn Trương!”

Trương Triệt liếc nhìn cô, khuôn mặt xụ xuống vẫy vẫy tay, nói: “Đừng cảm ơn tôi nhanh như vậy, diễn không tốt thì rút đi cho tôi!”

“Khẳng định sẽ không làm ngài thất vọng!” Lạc Kim Vũ khoe mỗi một câu, mặt mày nháy mắt giãn ra mở ra.

Ở Trung có 2 kiểu xưng hô, 1 là xưng hô bình thường 你 "anh, chị, em... ", 2 là xưng hô tôn trọng hay với người mới quen biết 您 "ngài....."

Tuy rằng hiện tại trên người cô còn mặc quần áo chạy nạn của nhân vật Xuân nương, gương mặt dơ bẩn, nhưng cũng không thể che dấu sự toả sáng cùng thần thái tự tin trên gương mặt cô.

Nếu nói, một người có thể vì trang điểm cùng quần áo thay đổi bề ngoài, nhưng thần thái lại rất khó ngụy trang.

Trương Triệt nhìn người con gái trẻ tuổi có thần thái tỏa sáng đang đứng trước mắt ông, nhìn chăm chăm vào đôi mắt trong sáng ấy, trong lúc nhất thời cảm giác bản thân bị mê hoặc, cảm thấy cô gái này có thể làm được mọi chuyện!

Sự tự tin của cô ấy, câu trả lời khẳng định, làm người khác phải tin tưởng rằng cô thật sự có thể làm được!

Trương Triệt cảm thấy ý nghĩ của bản thân có chút buồn cười, nhân vật Đường Viện này được giao cho diễn viên Khúc Phi Nhi, còn được xưng là tiểu hoa đán có kỹ thuật diễn phim truyền hình tốt nhất hiện nay.

Người có kinh nghiệm phong phú như vậy diễn còn không được..... Ông nhất thời oán giận thêm đầu óc nóng lên, làm một diễn viên quần chúng diễn cũng coi như làm bấy, hiện tại lại ôm hi vọng..... thật là.....

“Chỉ mong như vậy đi.” Trương Triệt tự giễu cười cười, nhìn bọn họ vẫy tay.

Lạc Kim Vũ đi theo Trần Từ Cát trở lại khách sạn, ngồi ở ghế sofa khu vực dành cho khách đợi trong chốc lát, có một chàng trai rất trẻ chạy tới thờ hồng học, cầm hai ba trang giấy trên tay, nhìn hơi mong: “Đạo diễn Trần, đây là kịch bản ngài muốn”

“Ừ” Trần Từ Cát cầm lấy, cúi đầu lật xem

Chàng trai đứng ở bên cạnh ông tò mò nhìn Lạc Kim Vũ, nói chuyện nhưng không che lấp, thẳng thắn hỏi: “Đạo diễn Trần muốn thay đổi người sao? Khúc Phi Nhi không diễn? Đổi thành chị gái xinh đẹp này sao?”

Trần Từ Cát ngừng đầu liếc chàng trai: “Cậu hỏi nhiều như vậy làm cái gì?”

Lạc Kim Vũ cảm thấy chàng trai còn rất hoạt bát, hơn nữa còn khen cô xinh đẹp, nhìn chàng trai cười một cái.

Ai ngờ chàng trai vừa nhìn thấy cô tươi cười, mặt nháy mắt đỏ rực, toàn thân nhanh chóng biến thành một con tôm luộc đỏ tươi.

Lạc Kim Vũ càng nhìn càng thú vị, che miệng “Phụt” cười ra tiếng.

Chàng trai có chút lúng túng cào cào cái ót, ngáy ngốc cười hai tiếng, suy nghĩ một hồi, cách bàn vươn tay, lấp bắp mở miệng: “Chào chị! Chị có khỏe không, em tên là Dịch Thiên Hữu.”

Chàng trai liếc mắt nhìn Trần Từ Cát, bổ sung nói: “Dịch trong dễ dàng”

“Tên hay lắm, người nhà của em khẳng định đều rất yêu thương em.” Lạc Kim Vũ cười cùng bắt tay, tự giới thiệu: “Lạc Kim Vũ.”

Trần Từ Cát không kiên nhẫn đẩy Dịch Thiên Hữu đang đứng che ở trước mặt ông ra xa một chút, đánh gãy cuộc nói chuyện của hai người:

“Được rồi, được rồi đừng đứng ở đây lôi kéo làm quen. Đây là kịch bản của ‘ Đường Viện ’, cô đem về nghiên cứu nhân vật đi, trước 9 giờ sáng mai đến phòng 2601 diễn thử”

“Dạ, tôi khẳng định đến đúng giờ, cảm ơn đạo diễn Trần” Lạc Kim Vũ lấy mấy tờ giấy bị Trần Từ Cát ném ở trên mặt sửa sang lại, cầm ở trong tay.

Trần Từ Cát “Ừ” một tiếng, đôi tay vỗ vỗ đùi đứng lên, trước khi đi, từ trên cao nhìn xuống cô, băng quơ nói: “Cô rất may mắn”

Lạc Kim Vũ nghe xong trên mặt cười càng tươi, cũng đứng lên chào từ biệt cùng ông: “Đạo diễn Trần, ngày mai gặp lại”

Trần Từ Cát không trả lời cát bước đi mất hút, đang đi nửa đường nhưng Dịch Thiên Hữu lại chạy ngược trở lại nắm tay cô, nhỏ giọng nói một câu "cố lên".

“Cảm ơn.” Lạc Kim Vũ khước miệng cong lên, còn tặng cho anh một nụ cười rạng rỡ.

Đôi mắt chó con của Dịch Thiên Hữu tròn tròn như bị hoảng sợ, mặt nhanh chóng đỏ như đất khi, anh xoay người chạy đuổi theo Trần Từ Cát, không cẩn thận thiếu chút nữa vấp ngã.

Lạc Kim Vũ nhìn thấy chàng trai khá thú vị, cười khẽ lắc đầu, thật đúng là trẻ con!

Cô ngồi xuống sofa đọc sơ qua kịch bản. Kịch bản Trần Từ Cát đưa cho cô không có chi tiết, chỉ có nội dung cùng hành vi của nhân vật kèm theo lời kịch. Cô nhanh chóng xem qua một lần, trong lòng đại khái hiểu biết nhân vật “Đường viện” này.

Nói tóm lại, Đường Viện chỉ có thể tính một vai nhân vật nhỏ, xuất diễn cũng không nhiều, lời kịch cũng rất ít, nhưng lại là một nhân vật có thể làm người khác có ấn tượng rất sâu. Bởi vì hình tượng trước sau tương phản đối lập, kết cục khá bi thương.

Đường viện là một cô gái xinh đẹp mới vừa thăng chức làm mẹ, cô trẻ tuổi, xinh đẹp lại có năng lực. Nếu không phải ngoài ý muốn mang thai, cũng không muốn trở thành bà thím già ở nhà chăm con. Cho nên sau khi vừa ra ở cứ muốn ra ngoài đi làm ngay.

Đáng tiếc chồng cô không đồng ý, con còn quá nhỏ, cũng chưa cai sữa, vì thế cô chỉ có thể không tình nguyện ở trong nhà chăm sóc con nhỏ.

Mười lăm phút trước lúc trận động đất xảy ra, cô còn vui vẻ mặc thử váy mới, ca hát sơn móng chân. Hôm nay là sinh nhật của cô, cô cùng chồng muốn trải qua thể giới chỉ có hai người, sau khi dùng bữa, còn đi xem phim. Ngày thường luyện tiếu tiêu tiên, hôm nay cô phải hưởng thụ.

Chờ cô trang điểm xong, đưa con đến nhà cha mẹ chồng, rất nhanh có thể trải qua một buổi tối vui vẻ lại lãng mạn cùng chồng.

Nhưng tai nạn xảy ra đột ngột không kịp phòng ngừa, cô thậm chí còn không kịp sơn nốt cái ngón chân cái, nhà ở bắt đầu lung lay. Cô hoảng hồn thất tha thất thủ chạy đến trước nôi em bé, mới vừa ôm con vào trong ngực, trần nhà đã sập xuống.

Khi Đường viện tỉnh lại, phát hiện xung quanh tối đen, trần nhà sập hết chỉ còn lại cái khung hình tam giác, hai mẹ con bị khối bê tông khổng lồ giam cầm bên trong.

Bảy ngày, Đường Viện ôm con tuyệt vọng trong bóng đêm chờ đợi suốt bảy ngày.

Ngay từ đầu khi con đói cô còn có thể cho con uống sữa, nhưng bởi vì cô không có gì cho vào bụng, nên nguồn sữa mẹ bị cạn kiệt, cô đành phải cắn đứt ngón tay cho con uống máu của mình.

Cô không biết bản thân có thể chống đỡ bao lâu mới có thể chờ đợi cứu viện đến, khi bản thân nghe được tiếng vang cùng tiếng người, cô đã không thể mở ra được hai mắt.

Lúc trần nhà bị nâng lên, người mẹ trẻ này dùng một chút sức lực cuối cùng, nâng lên bàn tay đã bị cắn rách tung toé, che đậy đôi mắt của đứa con đang trong hấp hối.

Không biết có phải bởi vì hiện tại có Cảnh Gia Dịch hay không, mà khi Lạc Kim Vũ nhìn đến dòng cuối cùng trong kịch bản: Trước khi chết, Đường Viện nhìn con nói một câu “Mẹ yêu con” nước mắt chảy từng dòng từng dòng xuống ướt đầm gương mặt cô.

Cô thở ra một hơi thật dài, chậm nước mắt, lau sạch khuôn mặt, đứng dậy rời khỏi khách sạn, ở trong lòng âm thầm hạ quyết tâm: Nhân vật này sẽ thuộc về cô.

Trở về phòng thay quần áo, trả lại đồ diễn cho đoàn làm phim, mặc vào quần áo của mình, Lạc Kim Vũ còn gặp phải ánh mắt trách móc của nhân viên công tác, trách cô tại sao trễ như vậy mới đến, tất cả mọi người đều đi rồi chỉ còn cô, làm hại bản thân cũng phải tan ca trễ.

Lạc Kim Vũ ngượng ngùng nói lời xin lỗi, ở quyền vờ ký xuống tên của mình, lãnh tiền lương của ngày hôm nay, tám mươi nhân dân tệ!

Nhìn chút tiền mặt ít ỏi trong tay, Lạc Kim Vũ cười khổ nhét trở lại trong túi.

Kiểm tiền cũng thật khó, không biết sau khi đóng xong nhân vật “Đường Viện” này thì có thể được phát bao nhiêu tiền đây? Thật nhớ tới đồng tiền thù lao quay phim trước kia quá. Lạc Kim Vũ vừa thần thức, vừa khởi động xe.

Trở lại Cảnh gia đã 5 giờ chiều, Cảnh mẹ cùng Cảnh cha đã đi ra ngoài tham gia họp mặt bạn cũ, Cảnh Gia Dịch ở nhà với bảo mẫu, đang ở phòng khách chơi lái ô tô, vừa thấy Lạc Kim Vũ về, không đợi cô kịp cởi giày đã hưng phấn dùng bước chân ngắn nhỏ nhào vào người cô:

"Mommy"

Lạc Kim Vũ cười ngồi xổm xuống, ôm bé, giữ khuôn mặt nhỏ đáng yêu của bé, hôn hai bên má mềm mại kia.

Cảnh Gia Dịch ôm cô, trên mặt rõ ràng có chút ghét bỏ lại luyện tiếu buông tay, giọng điệu ngọt ngào nói: “Mommy, mèo thúi, hôi hôi”

Trang phục dành cho diễn viên quần chúng không cần chú ý nhiều, nên không biết có bao nhiêu người mặc qua, hiện tại thời tiết nóng bức, xác thật hương vị không dễ ngửi, hôm nay ở phim trường chạy tới tới lui lui không biết ra bao nhiêu mồ hôi, hơn nữa mùi của mỹ phẩm rẻ tiền rất nồng.

Lạc Kim Vũ cảm thấy mùi trên cơ thể quá hôi, ngửi nữa chắc cô xui, cô ngửa đầu cười lên, cố ý ôm sát Cảnh Gia Dịch vào lòng, hỏi: “Mommy hôi hôi, Dương Dương sẽ không thích mommy sao?”

“Đương nhiên sẽ không! Dương Dương thích mommy nhất” Cảnh Gia Dịch nghiêm trang trả lời, sợ cô không tin, chu cái miệng nhỏ đến gần mặt cô “chụt chụt chụt” hôn mấy cái.

Lạc Kim Vũ hoảng sợ nhanh chóng kéo bé ra xa mình, không biết đồ trang điểm kia có chất gì độc hại hay không? Ăn vào trong miệng thật không tốt. Cô dùng tay xoa xoa miệng bé, dặn dò nói: “Đừng liếm môi, mommy thay giày rồi dẫn con đi rửa mặt”

Cảnh Gia Dịch ngoan ngoãn gật đầu, đi sang một bên, đỡ tú giày ngửa đầu nhìn Lạc Kim Vũ, hỏi: “Hôm nay mommy đi làm cái gì vậy?”

Lạc Kim Vũ đã thay dép lê, cô nhìn bảo mẫu đứng cách đó không xa, khom lưng bế Cảnh Gia Dịch lên, đi đến phòng tắm, giống như nói giỡn trả lời bé: “Mommy kiếm tiền mua tã giấy cho Dương Dương”

Cảnh Gia Dịch vừa nghe, khuôn mặt nhỏ xinh xắn nhăn lại, kháng nghị nói: “Dương Dương không cần!”

Lạc Kim Vũ nhìn bé tức giận phình má cắn ra như chú cá nóc nhỏ, cười không ngừng.

Cảnh Gia Dịch bình thường đều rất ngoan, nhưng lại đặc biệt bài xích tã giấy. Thật ra, từ sau khi bé tròn hai tuổi, ban ngày đã bắt đầu không mặc tã giấy. Nhưng dù sao cũng là trẻ con, buổi tối ngủ bản thân không có ý thức, sẽ dễ dàng đái dầm, cho nên trước khi đi ngủ vào buổi tối sẽ dùng tã giấy.

Mỗi khi đến lúc đi ngủ, bảo mẫu khuyên như thế nào bé cũng không chịu, chỉ có Lạc Kim Vũ tự mình động thủ, Cảnh Gia Dịch mới có thể không tình nguyện mà đồng ý.

Lạc Kim Vũ cười, để bé đứng trên ghế nhỏ, lấy khăn lông lau mặt cho bé.

“Mommy! Bây giờ con ngủ cũng sẽ không đái dầm, thật nha! Con bảo đảm!” khuôn mặt nhỏ chôn bên trong khăn lông, còn không quên cường điệu.

“Tại sao con lại không thích tã giấy vậy?” Lạc Kim Vũ buông khăn lông hỏi bé.

Cảnh Gia Dịch thờ dãi giống như người lớn, nhấp nhấp miệng nói: “Di Hoa nói trẻ con đều phải mặc tã giấy, nhưng Dương Dương không phải trẻ con”, di Hoa là bảo mẫu riêng của bé.

Lạc Kim Vũ nghe bé nói xong cảm thấy buồn cười, vốn dĩ chính là một đứa trẻ, sao có thể không muốn được.

Đôi tay chống ở đầu gối, nhìn thẳng vào mắt bé, tiếp tục hỏi: “Tại sao Dương Dương không muốn làm trẻ con?”

“Bởi vì trẻ con không làm được việc gì hết”

Cảnh Gia Dịch có chút ưỡ ỏi, bé nghiêng đầu nhìn Lạc Kim Vũ: “Nếu con trưởng thành thì có thể làm rất nhiều, rất nhiều việc. Lúc đó ba ba sẽ thích con hơn bây giờ phải không? Ba ba thích con, mommy sẽ không khóc. Dương Dương thích nhìn mommy cười hơn”

Lạc Kim Vũ cười vô cùng dịu dàng, cô nhẹ nhàng vuốt đầu bé, đáy lòng mềm mại.

Thì ra, cô chỉ nghĩ rằng bé thích gì nói đó, chỉ là bản tính của trẻ con, lại không ngờ ẩn chứa một tấm lòng son đáng yêu lại nóng bỏng đến như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Nuôi Con Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Ba ba thối thối

Lạc Kim Vũ tắm sạch sẽ, tùy ý mặc một bộ áo ngủ tơ tằm, lấy thùng thuốc dự phòng ngồi ở trên giường, bắt đầu xử lý mấy vết thương bởi đóng phim mà ra.

Lần trước bị bong gân cô đã phát hiện, tuy rằng nguyên chủ rất giống cô, nhưng thể chất lại khác biệt. Nguyên chủ thuộc về thể chất dễ bị thương, hơi chút va chạm nhẹ là làn da dễ dàng bị bầm tím.

Ví dụ như vụ bong gân hồi tuần trước, nếu giống như trước kia, cô chỉ cần dùng Salonpas xoa bóp, ngày hôm sau vẫn chạy nhảy bình thường, nhưng khi xuyên vào nơi này, mắt cá chân bị bong gân hiện tại vẫn còn một màu vàng nhàn nhạt.

Nghĩ đến vết thương của bé, tuy đã được điều trị rất chu đáo, đã khỏi hẳn nhưng vẫn còn màu xanh nhàn nhạt, phòng chừng di truyền từ thể chất của nguyên chủ.

Hôm nay sau khi quay xong, đầu gối cùng khuỷu tay chồng chất vết thương, vì phải quay nhiều góc độ khác nhau, nên cảnh té ngã từ trên xe đạp xuống phải lập lại hơn chục lần.

Lạc Kim Vũ xưa nay có thể nhẫn, chút đau đớn này không là gì với cô, chỉ lo lắng nếu chậm trễ xử lý vết thương sẽ lưu lại sẹo, không được đẹp.

Khi cô vừa mới nâng cánh tay lên để bôi thuốc, Cảnh Gia Dịch ôm gối nhỏ của bé đi vào.

Lạc Kim Vũ liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, trời còn chưa tối thẳng nhóc này đã tới giành chỗ ngủ.

“Mommy” Cảnh Gia Dịch vừa vào phòng đã nhìn thấy vết thương trên người Lạc Kim Vũ, lập tức “Cộp cộp cộp” chạy đến mép giường, theo thói quen nhủ lại lòng mảy, khuôn mặt nhỏ lạnh lùng nhìn y chang Cảnh Tư Hàn.

Lạc Kim Vũ buồn cười vươn đầu ngón tay chỉ chỉ vào ấn đường giữa hai mày của bé, nói: “Đừng nhăn, nhìn giống y chang ông già”

Cảnh Gia Dịch bậm chặt miệng, nghe lời buông lỏng chân mày, nhưng khi nói chuyện lại không tự giác nhăn lại, ngưỡng đầu hỏi: “Mommy..... đau không?”

Lạc Kim Vũ nhìn giữa chân mày bé mọc lên một ngọn núi nhỏ, âm thầm thở dài. Hiện tại nếu đem bé để cạnh Cảnh Tư Hàn, bảo đảm hai gương mặt thú vị này nhìn giống nhau như đúc.

Không có biện pháp đối kháng với "di truyền học" Lạc Kim Vũ buông chai xịt Salonpas xuống, nhìn Cảnh Gia Dịch, nói: “Chỉ đau có một chút à! Nhưng nếu Dương Dương có thể thôi dùm mommy..... chắc là sẽ không đau”

Cảnh Gia Dịch không nói gì, đạp văng dép nhỏ, ném gối nhỏ lên giường, ngón tay nhỏ nhéo khăn trải giường bò leo lên, khổ nổi chiều cao cùng sức lực đều không đủ, chân ngắn nhỏ leo hoài leo mãi mà không bò lên được.

Động tác vô cùng vụng về, giống như chú gấu trúc con còn chưa học được cách leo cây, sau khi thử hai ba lần, khuôn mặt nhỏ nghẹn đến đỏ, Lạc Kim Vũ chống cằm cười, rốt cuộc nhìn đủ rồi, duỗi tay ôm thân hình nhỏ nhắn lên.

Cảnh Gia Dịch nghỉ ngơi vài giây, thật cẩn thận bò lại gần Lạc Kim Vũ, tay nhỏ nhẹ nhàng quơ qua quơ lại vết thương ở trên chân cô, phòng má thối phù phù.

Thôi hai ba cái còn tri kỷ ngẩng đầu nhìn biểu tình của Lạc Kim Vũ, thấy cô không có kêu đau, mới lại lần nữa cúi đầu tiếp tục.

Lạc Kim Vũ thấy bé thối từ đầu gối cho đến khuỷu tay, lúc này mới biểu hiện khoa trương lên: “Quả nhiên không đau”. Sau đó kéo bé vào trong lòng ngực cứng nựng một hồi lâu.

Đầu tóc của bé rối xù, đôi mắt sáng như kim cương đen, không chớp mắt nhìn Lạc Kim Vũ, hỏi: “Mommy cũng là bị người xấu khi dễ sao?”

Bé nhớ tới cảnh bản thân bị anh trai cao lớn kia đánh bị thương, biểu tình nháy mắt có chút khổ sở.

“Mommy rất lợi hại nha! Không phải ai muốn khi dễ đều được đâu” Lạc Kim Vũ lắc đầu, dùng tay vuốt bằng tóc của bé, nói.

Ánh mắt của Cảnh Gia Dịch nhìn chăm chăm vào vết thương ở đầu gối của cô, hoang mang không biết có nên tin vào lời mommy nói hay không.

Lạc Kim Vũ nghĩ nghĩ, vẫn là đúng sự thật nói cho bé biết: “Đây chỉ là tai nạn lao động khi mommy làm việc thôi”

“Tai nạn lao động?” Cảnh Gia Dịch lặp lại một lần, lo lắng hỏi: “Mommy đi làm sẽ bị thương sao? Vậy có thể không cần đi làm hay không?”

“Chỉ cần cẩn thận chú ý sẽ không bị thương”

Lạc Kim Vũ vỗ vỗ đầu bé, nói: “Người lớn đều phải đi làm, nếu mommy không đi làm kiếm tiền, thì không thể mua thức ăn cho Dương Dương, còn quần áo cùng đồ chơi nữa”

“Nhưng những thứ đó có ông nội cùng bà nội mua cho Dương Dương rồi nha” Cảnh Gia Dịch ngây thơ trả lời, một lát sau, lại nhỏ giọng bổ sung một câu: “Còn có ba ba, ba ba có khi cũng sẽ mua.”

Lạc Kim Vũ nghe xong nhất thời nghèo từ, không biết muốn giải thích làm sao cho bé hiểu, Cảnh Gia Dịch lại ngập ngừng mở miệng nói tiếp:

“Mommy nói ba ba bận làm việc cho nên không thể về nhà. Vậy mommy cũng giống như ba ba..... có phải bây giờ Dương Dương chỉ còn có một mình thôi hay không? Dương Dương không muốn mommy đi là đâu”

Ở trong mắt Lạc Kim Vũ, bé vẫn luôn ngoan ngoãn hiểu chuyện, cho tới bây giờ mới biểu lộ ra tính cách bướng bỉnh, ngang ngược, vô lý của một đứa trẻ hai tuổi.

Bé không dám nhìn Lạc Kim Vũ, nhưng vẫn cứ cố chấp đem ý nghĩ của mình biểu đạt ra tới.

Com muốn mommy ở với con, không muốn mommy đi ra ngoài làm việc.

“Nhưng nếu mommy không đi làm, sau này sẽ không thể bảo vệ được Dương Dương. Giống như chuyện lần trước con bị người khi dễ, mommy không thể bảo vệ con, mommy sẽ rất đau lòng”

“Nhưng chúng ta còn có ba ba nha! Ba ba sẽ bảo vệ mommy cùng Dương Dương!” Cảnh Gia Dịch nói như điều đó là lẽ đương nhiên.

Còn lâu! Ba ba của con sẽ cưới mẹ kế, sau đó sinh một đứa em trai, một lòng một dạ đều bảo vệ người khác, đối với hai mẹ con chúng ta chỉ có hờ hững cùng vô tình, không khác gì người chết.

Lạc Kim Vũ chửi thầm, nhưng lại rất kiên nhẫn giảng cho Cảnh Gia Dịch hiểu: “Nhưng ba ba không phải lúc nào cũng ở cạnh con, con thử nghĩ xem, nếu ba ba bị bệnh, bị thương, Chết.....”

Âm cuối cùng giữ lại trong miệng, Lạc Kim Vũ kinh ngạc phát hiện lời này khẳng định không thể nói với trẻ con, vì thế nói đến nửa đường lại nghẹn trở về, đang muốn tiếp tục giảng cho bé hiểu, bản thân phải mạnh lên, mới không bị người khác ức hiếp, lại đột nhiên nghe được một giọng nam lạnh lùng vang lên từ phía cửa phòng.

“Bị bệnh, bị thương, còn có cái gì?”

Lạc Kim Vũ giật mình ngẩng đầu, quả nhiên nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng ngàn năm không đổi của Cảnh Tư Hàn đang đứng ôm ngực nhìn hai mẹ con.

Người đàn ông chẳng lẽ là mèo tinh? Đi đường không phát ra tiếng, mỗi lần xuất hiện đều là thần không biết quỷ không hay.

“Ba ba” Cảnh Gia Dịch nhìn ra cửa giường giọng kêu một tiếng.

Kể từ chuyện lần trước, ba ba xuất hiện giống như anh hùng, làm cái di hung dữ kia sợ tới mức không dám nói chuyện, còn vô cùng dịu dàng ôm bé vào lòng, bé cảm thấy ba ba cũng không có chán ghét bé nha.

Cảnh Tư Hàn nhìn đôi mắt của nhóc con này sáng lên bởi vì sự xuất hiện của anh, sắc mặt bớt sắc bén lạnh lùng một chút, nhớ tới, sau ngày đó anh chưa từng trở về nhà, trong lòng cảm thấy áy náy, anh nhìn Cảnh Gia Dịch vẫy tay, nói:

“Lại đây, làm ta nhìn xem vết thương của con đã lành chưa”

Cảnh Gia Dịch vui sướng ngẩng đầu nhìn Lạc Kim Vũ, ả ý cầu khen ngợi, sau đó nhanh chóng theo mép giường trượt xuống đất, động tác trượt xuống so với bò lên giường dễ dàng hơn nhiều, chẳng phân biệt trái phải xô dạp dép lê vào, chạy chậm đến bên cạnh Cảnh Tư Hàn.

“Đã hết đau rồi” Bé vươn bàn tay nho nhỏ của mình lên, nói: “Mỗi ngày mommy đều sát thuốc cho con nha”

Cảnh Tư Hàn ngồi xổm xuống, liếc người con gái đang dọn dẹp thùng y tế trên giường, cúi đầu nhìn bàn tay bị thương của bé, máu bầm trên móng tay không dễ dàng tan đi, anh dùng đầu ngón tay của mình nhẹ nhàng nhéo nhéo, hỏi: “Đau không?”

Cảnh Gia Dịch mở miệng nhỏ, rõ ràng đang muốn nói “Không”, lại đột nhiên không nói, rũ xuống đôi mắt cúi đầu nhìn mũi chân, nhỏ giọng thấp thỏm nói: “Ba..... Ba ba thôi thôi sẽ không đau”

Cảnh Tư Hàn:

Lạc Kim Vũ nhìn thấy biểu tình cứng đờ của Cảnh Tư Hàn, cô không muốn thấy bé thất vọng vì bị từ chối, ở trên giường mở miệng: “Dương Dương, lại đây, mommy thôi thôi giúp con”

Cảnh Gia Dịch nghe tiếng quay đầu lại, Lạc Kim Vũ dịu dàng tươi cười nói: “Lần trước cũng không đau, đều là công mommy thôi thôi nha”

Cảnh Gia Dịch quan sát ba ba thật lâu, thấy ba ba không nói gì, gương mặt cũng lạnh băng, lại nhìn mommy dịu dàng tươi cười với bé, bé bỗng nhiên nhận ra, cho dù lần trước ba ba có ôm bé, thì ba ba vẫn không thích bé.

Bé đau lòng nhìn Cảnh Tư Hàn, muốn đem tay rút trở về quay trở lại bên cạnh mommy, lại đột nhiên cảm thấy bàn tay khá ấm áp, nhìn lên thấy ba ba cúi đầu thổi hai cái!

“Được chưa?” khuôn mặt Cảnh Tư Hàn vẫn như cũ, ngay cả giọng nói cũng lạnh lùng.

Cảnh Gia Dịch vui vẻ nói: “Được rồi! Thật sự, một chút cũng không đau” Nói xong, bé bắt chước động tác khen thưởng của Lạc Kim Vũ, đi lại gần gương mặt của Cảnh Tư Hàn hôn chụt một cái, giọng nói ngọt ngào: “Cảm ơn ba ba”

Cái này..... thật thú vị, Lạc Kim Vũ cảm thấy Cảnh Tư Hàn không chỉ có gương mặt, ngay cả toàn thân đều cứng đờ.

Cảnh Tư Hàn không biết phải làm sao, ngay từ đầu anh nhìn thấy Cảnh Gia Dịch cúi đầu không dám nhìn anh thì biết đứa nhỏ này nói dối, nhưng lại không đành lòng nhìn thấy ánh sáng trong đôi mắt thẳng nhóc từ từ tắt dần.

Lúc này mới nhẩn nại thổi thổi giúp nó. Ai biết thổi xong còn phải nhận một cái hôn toàn là nước miếng.

Anh muốn giơ tay lau mặt, ngửi mùi sữa thơm tho trước mặt còn chưa tan hết đánh nắm tay nhỏ mềm mại trong lòng bàn tay, cuối cùng vẫn không có nâng tay lên chùi.

Lạc Kim Vũ nhìn Cảnh Gia Dịch vui vẻ quay đầu lại nhìn cô, giống một chú cún con muốn được khen thưởng, nếu phía sau có cái đuôi giờ phút này chắc lắc như cánh quạt.

Cô bó tay chăm com, sao thẳng nhóc này dễ dụ dữ vậy.

Cảnh Tư Hàn thật vất vả làm tốt tâm lý xây dựng, nhìn không giơ tay lau nước miếng, vừa nhấc đầu đã thấy Lạc Kim Vũ nhìn anh bằng ánh mắt rối rắm, mày giật giật, bỗng nhớ tới lời nói chưa nói xong của người nào đó.

Anh đứng thẳng người, lặp lại câu hỏi một lần nữa: “Cô vừa mới nói nếu tôi bị bệnh, bị thương, còn có cái gì?”

Không nghĩ tới đi một vòng lại quay trở về đề tài này, sao người đàn ông này bụng dạ hẹp hòi thế. Lúc nào cũng kiểm chuyện với mình, nghe lén người ta nói chuyện còn có thể đứng lý hợp tình tra hỏi? Quả nhiên không thể sau lưng nói xấu người khác.

Lạc Kim Vũ bị bắt tại trận xấu hổ chửi thầm, đầu óc nhanh chóng hoạt động, công thức hoá nhìn anh tươi cười, môi đỏ khê mở, nói: “Chế..... có quá nhiều chuyện sẽ xảy ra, tôi chỉ muốn nói lỡ như anh bị bệnh, bị thương hoặc là bận việc, nhưng tiếng phổ thông không được lưu loát, cuốn lưỡi nói không rõ lắm”

Nhìn người con gái tươi cười rõ ràng có lệ, tâm tình của Cảnh Tư Hàn vô cùng phức tạp.

Bề ngoài yêu anh chết đi sống lại, li lợm la liếm, sau lưng lại không chút nào để ý giả thiết anh bị thương, bị bệnh thậm chí Chết, chẳng lẽ những tình cảm trước kia cô ta dành cho anh chỉ đều là giả vờ?

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Nuôi Con Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Đút ăn

Nói xấu sau lưng bị người nghe được, còn là nhân vật chính.

Lạc Kim Vũ xưa nay không sợ ánh mắt người khác, lúc này thấy Cảnh Tư Hàn nhìn chăm chăm cô không nói một lời, cảm thấy không được tự nhiên, cô kéo chân vấy ngũ xuống, nói:

“Sao hôm nay anh lại trở về? Ba mẹ đi ra ngoài tham gia tiệc chưa về”

“Trở về lấy tư liệu” Cảnh Tư Hàn thấy động tác của cô, dời đi tầm mắt, có chút mất tự nhiên.

Tại sao mỗi lần anh trở về đều nhìn thấy cô ta ăn mặc hở hang?

“Ờ” Lời khách sáo nói xong rồi Lạc Kim Vũ cũng không biết còn có thể nói tiếp cái gì, trong phòng chìm trong căng thẳng, xấu hổ.

“Thiếu phu nhân! Đồ ăn a, thiếu gia, ngài đã trở về.”

Má Trương mặc tạp dề đi từ cửa thang lầu vào, giọng ngọt ngào kêu Lạc Kim Vũ cùng Dương Dương xuống ăn cơm, ai ngờ quay người lại thì thấy Cảnh Tư Hàn.

“Ủm, lấy giấy tờ xong đi ngay” Cảnh Tư Hàn nhìn bà gật đầu.

Má Trương là người làm lâu năm của Cảnh gia, đã nhìn quen sắc mặt cùng giọng điệu của Cảnh Tư Hàn, mặc dù lúc đầu thấy anh trở về có chút kinh ngạc, sau đó cũng khôi phục thái độ bình thường.

Bà nhìn Cảnh Tư Hàn cười cười, khuyên nhủ: “Nếu không vội vậy ở lại một chút rồi hãy đi? Đã đến giờ dùng cơm, ngài hãy ở lại ăn tối cùng thiếu..... Cùng Lạc tiểu thư với Dương Dương rồi đi cũng chưa muộn”

Cảnh Tư Hàn đang muốn cự tuyệt, lại nghe má Trương nói: “Nếu phu nhân biết ngài khó khăn lắm mới trở về một lần, mà ngay cả một chén cơm cũng chưa ăn, khẳng định sẽ trách tội tôi”

Nghe bà nói như vậy, Cảnh Tư Hàn không thể cự tuyệt: “Thôi được rồi, không cần làm thêm đồ ăn, có món gì dọn món đó”

“Ai! Được rồi!” Má Trương vui vẻ ra mặt trả lời.

Cảnh Tư Hàn cất bước muốn đi, khoe mắt liếc xuống dưới chân thấy con trai vẫn luôn ngưỡng đầu nhìn anh, anh khựng người, khom lưng ôm bé lên.

Cảnh Gia Dịch lập tức duỗi tay vây quanh cổ anh, cánh tay nhỏ thoát nhìn mập mạp mềm mại, sức lực lại không hề nhỏ, Cảnh Tư Hàn không có thói quen, rụt rụt cổ, nhưng vẫn không có mở miệng kêu bé bắt tay ra.

Đi đến cửa thang lầu, phía sau mơ hồ truyền đến giọng nói của Lạc Kim Vũ.

“Má Trương, sau này kêu con Kim Vũ hoặc là Lạc tiểu thư đều được, đừng kêu Thiếu phu nhân”

“Này.....” Má Trương không biết trả lời ra sao, còn tưởng rằng Lạc Kim Vũ trách bà làm trò trước mặt thiếu gia sửa miệng gọi cô Lạc tiểu thư nên nói lấy.

Lạc Kim Vũ biết bà hiểu lầm, cười nói: “Con thật không có ý khác, phiền má Trương giúp con nói cho những người khác biết một tiếng, rằng sau này đừng kêu con bằng thiếu phu nhân, kêu con là Lạc tiểu thư được rồi”

“Thiếu.....” Má Trương còn muốn nói thêm, Lạc Kim Vũ nhẹ nhàng vỗ vỗ cánh tay của bà, cười lắc đầu: “Con thay quần áo xong sẽ xuống ngay, má đi xuống giúp cha con bọn họ dọn đồ ăn đi.”

Má Trương chần chờ một lát, lật đật đi xuống.

Lạc Kim Vũ thay đổi một bộ pijama nhung tơ màu xanh lục đậm, làn da của cô vốn rất trắng, dưới sự trợ giúp của màu xanh lục đậm giờ càng trắng hơn.

Cô đỡ tay vịn cầu thang bước từng bước một đi xuống lầu, hấp dẫn ánh mắt của hai người khác phái đang ngồi ở dưới lầu.

“Mommy! Mau tới đây” Cảnh Gia Dịch tay nhỏ vỗ vỗ mặt bàn, hôm nay cậu bé rất hưng phấn.

Lạc Kim Vũ ngồi xuống cạnh bé, duỗi tay nheo nheo khuôn mặt nhỏ của bé, nói: “Đừng ồn ào, mau ăn cơm đi”

Cảnh Gia Dịch nhấp nhấp cái miệng nhỏ, lập tức ngồi ngay ngắn.

Lạc Kim Vũ gật đầu khen ngợi, lấu chén nhỏ bé thường ăn bởi nửa chén cơm cho bé, lại gấp đồ ăn cho vào, ngay sau đó nhét đĩa tập ăn vào trong tay bé.

Cảnh Gia Dịch nhìn cô nhét ngón cái, ngón trỏ cùng ngón giữa bỏ vào vòng tròn trên chiếc đĩa, có chút mới lạ, bé thử hoạt động ngón tay.

Cảnh Tư Hàn ngồi ở một bên tò mò xem, anh nhớ rõ lần trước về nhà, Cảnh Gia Dịch đang tập dùng muỗng hoặc là yêu cầu người khác đút cơm.

“Đĩa tập ăn dành cho trẻ con”

Lạc Kim Vũ thấy Cảnh Tư Hàn tò mò nhìn chăm chăm vào chiếc đĩa, thuận miệng giải thích một câu: “Dương Dương đã gần ba tuổi, không thể lúc nào cũng làm người khác đút ăn”

Cảnh Tư Hàn giả vờ bản thân không hiểu kỳ, thu hồi tầm mắt: “Ồ” một tiếng, cúi đầu ăn cơm.

Cảnh gia không có quy định ‘không được nói chuyện khi ăn cơm’, nhưng lúc Cảnh Sùng Sơn ở nhà thì trên bàn cơm có chút an tĩnh.

Lúc này hai người không ở, Lạc Kim Vũ buông lỏng, hơn nữa Cảnh Gia Dịch mới vừa học dùng đĩa tập ăn không bao lâu, ồn ào một chút cũng không ai trách mắng.

Vì thế, ngay lúc này, trên bàn cơm vô cùng náo nhiệt.

“Đúng vậy, chính là như vậy, chậm một chút cũng không sao, ha ha ha, đừng có lắc đầu, con phải dùng lực ngón tay”

Lạc Kim Vũ nhìn bé bởi vì dùng đĩa không quen gấp đồ ăn được nửa đường lại rớt xuống, làm cách nào cũng ăn không được, bắt đầu chơi chiêu trò.

Tay cầm đĩa gấp thức ăn nhưng không di chuyển, trực tiếp cúi đầu nhỏ vuron lại gần đầu đĩa gắp thức ăn, đĩa không lại gần miệng thì miệng lại gần đĩa, cô nhìn nhin không được cười.

Cảnh Gia Dịch ngẩng đầu, cái miệng nhỏ ăn dính đầy dầu mỡ, ủy khuất nhìn Lạc Kim Vũ, méo máo nói: “Mommy, đôi đĩa này thật không nghe lời”

Lạc Kim Vũ duỗi tay gõ gõ đầu bé: “Cường từ đoạt lý”

*Cường từ đoạt lý: ngụy biện, đổi trắng thay đen, nói không thành có.

Cảnh Gia Dịch ngượng ngùng cúi đầu, Lạc Kim Vũ còn chưa nói xong, Cảnh Tư Hàn đã mở miệng nói trước: “Từ từ học cũng không sao”

Lạc Kim Vũ quay đầu nhìn anh, Cảnh Tư Hàn lại nói thêm một câu: “Cũng không thể bởi vì học dùng đũa, làm con không thể ăn cơm”

Lạc Kim Vũ gật đầu, không có phản bác lại, tiếp tục nhìn bé nói: “Ngoan ngoan ăn cơm, đừng hòng chơi xấu”

Cảnh Tư Hàn thấy cô lại gật đầu có lệ, căn bản không thèm nghe lời kiến nghị của anh, trong lòng cảm thấy hơi bức bối.

Cô là mẹ của bé nhưng anh cũng là ba của bé.

Vì thế, Cảnh Tư Hàn vươn đũa chọn một đũa tôm bóc vỏ, đút bé ăn.

Cảnh Gia Dịch bất ngờ cùng kinh hi, cả người cứng đờ, chỉ chớp chớp đôi mắt nhìn anh.

Cảnh Tư Hàn khẽ cau mày, chạm thức ăn nhẹ vào môi bé, nói: “A!”

Cảnh Gia Dịch theo bản năng mở miệng, nhìn Cảnh Tư Hàn nhét tôm bóc vỏ vào trong miệng mình, qua hai giây mới nhớ tới việc nhai nuốt, nhai hai cái càng nghĩ càng hạnh phúc, vừa ăn vừa lung lay chân ngắn nhỏ, gương mặt đặc ý nhìn Lạc Kim Vũ.

Đây là lần đầu tiên bé được ba ba đút ăn nha! Bé hạnh phúc quá đi!

Đôi mắt sáng trưng, đôi đũa nhỏ gõ gõ theo nhịp vào chén, mắt nhìn chăm chăm Cảnh Tư Hàn.

Lạc Kim Vũ nhấc lên mí mắt liếc nhìn Cảnh Tư Hàn, không nói gì, chỉ tiếp tục dùng chiếc đũa nhẹ nhàng gõ gõ chén nhỏ của bé, ý bảo bé tiếp tục dùng đũa gấp thức ăn.

Cảnh Tư Hàn thấy Lạc Kim Vũ chỉ ngồi ở bên cạnh nhìn, không giúp con ăn, quả thực chính là thái độ mặc kệ bé ‘tự sinh tự diệt’. Anh không muốn lại mở miệng nói với cô nữa, chỉ vươn đũa ra gấp thức ăn đút bé.

Khi nhìn thấy Cảnh Tư Hàn lần thứ năm vươn đũa muốn đút bé ăn tiếp, Lạc Kim Vũ rốt cuộc nhịn không được, cô kéo chiếc ghế trẻ con của Cảnh Gia Dịch về phía mình, ánh mắt hơi oán trách nhìn người đàn ông hôm nay đột nhiên muốn chơi trò gia đình ấm áp ‘cha đút con ăn’.

“Anh muốn đút cho con ăn suốt đời sao? Bình thường Dương Dương chỉ luyện tập có 5 phút, đã luyện xong lâu rồi. Hôm nay anh ở bên cạnh giúp con, cho nên con mới lười dùng đũa, ngồi chờ anh đút ăn”

Cảnh Tư Hàn xụ mặt muốn cãi lại, đúng lúc má Trương mục bung canh lên bàn, bà nhìn thấy Cảnh Gia Dịch còn cầm đũa tập ăn, ngạc nhiên nói:

“Thời gian luyện tập hôm nay sao lại kéo dài như vậy?”

“Không có, cũng luyện 5 phút giống như ngày hôm qua thôi, chỉ là hôm nay bé lười biếng, đến bây giờ còn chưa có kệp được đũa nào”

Lạc Kim Vũ liếc Cảnh Tư Hàn, lấy đôi đũa tập ăn trong tay bé ra, lấy muỗng trẻ con đưa cho bé, thờ dãi nói: “Bỏ đi, hôm nay luyện đến đây thôi!”

Cảnh Tư Hàn mới biết, thì ra mỗi ngày chỉ luyện 5 phút, cũng không làm bé trễ giờ ăn cơm, khó trách Lạc Kim Vũ vẫn luôn ngồi chờ con, bản thân cũng chưa ăn được gì.

Anh hơi xấu hổ rút lại đũa, yên lặng ăn cơm.

Bởi vì sự náo loạn nho nhỏ đó, mà sau đó Cảnh Tư Hàn vẫn luôn im lặng vui đầu ăn cơm.

Cơm nước xong, anh đi lầu hai thư phòng lấy giấy tờ, chuẩn bị trở về chỗ ở của mình. Đi ngang qua phòng khách, đi đến kệ để giày dép đổi giày, Cảnh Tư Hàn xoay người đang muốn ra cửa, đột nhiên phía sau vang lên một giọng nói trẻ con đầy ngọng nghịu.

“Ba ba”

Cảnh Tư Hàn quay đầu lại, nhìn thấy Cảnh Gia Dịch đang nằm chơi trên thảm bò dầy, thờ hồn hên chạy tới, ngưỡng đầu nhỏ chớp mắt to nhìn anh.

Cảnh Tư Hàn nghĩ, mở miệng nói: “Ba đi công tác, con ở nhà ngoan ngoan nghe lời.”

“Dạ” Cảnh Gia Dịch gật đầu vô cùng dứt khoát.

Cảnh Tư Hàn “Ừ” một tiếng, xoay người chuẩn bị đi, ai ngờ chân còn chưa có nhấc lên.

“Ba ba”

Cảnh Tư Hàn nhú mày, lại nghĩ nghĩ, duỗi tay vỗ vỗ lên đầu bé: “Ừ, đi đây”

Kết quả, cúi đầu phát hiện ống quần lại bị một bàn tay nhỏ túm chặt.

“Còn có chuyện gì?” Cảnh Tư Hàn khó hiểu.

Cảnh Gia Dịch nhấp miệng nhỏ, vẻ mặt thẹn thùng cười cười, bé hơi nghiêng mặt, vươn một ngón tay chỉ chỉ ở trên má trái.

Cảnh Tư Hàn:???

Lạc Kim Vũ ngồi ở cách đó không xa nhìn thấy rất rõ ràng, giờ tay bưng kín gương mặt.

Cái tính tình dễ dụ này của con trai cô rốt cuộc là giống ai?

“Thiếu gia! Thiếu gia chỉ là muốn thiếu gia hôn tạm biệt trước khi đi” Má Trương đứng ở bên cạnh thấy vẻ mặt Cảnh Tư Hàn mờ mịt, buồn cười nói:

“Mỗi lần phu nhân cùng Lạc tiểu thư ra cửa đều sẽ hôn tạm biệt bé, đều đã thành thói quen.”

Cảnh Tư Hàn cúi đầu, mắt to nhìn mắt nhỏ. Đôi mắt đen của bé cứ chớp chớp, trên khuôn mặt nhỏ ngây thơ tràn ngập mong đợi.

Cảnh Tư Hàn môi mím chặt, lông mi màu đen hơi run rẩy.

Cảnh Gia Dịch không phát hiện tâm tình rối rắm của ba ba, chớp mắt, chớp mắt, lại chớp mắt.

Cứ như vậy nhìn nhau không đến năm giây, Cảnh Tư Hàn chịu thua, anh hít sâu một hơi, cứng ngắc cong lưng, hơi chạm vào má Cảnh Gia Dịch.

Mùi sữa thơm tho chiu vào xoang mũi của anh, mềm mại ấm áp khiến anh nhớ tới hương vị kẹo sữa bò.

“Chụt!” Cảnh Gia Dịch hôn lại một cái, vẫy vẫy tay nhỏ: “ba ba! Hẹn gặp lại”

“Ừ, hẹn gặp lại” Cảnh Tư Hàn vô biểu tình gật gật đầu, toàn thân cứng đờ bước như máy móc đi ra cửa, thiếu chút nữa đi thành hình zig zag.

Mãi cho đến khi ngồi vào trong xe, anh mơ mơ hồ hồ giờ tay chạm chạm qua vị trí bé vừa hôn qua.

Con trai của anh Hình như có chút đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Nuôi Con Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Chỉ là diễn kịch, không phải thật

Sau khi Cảnh Tư Hàn rời đi, bé đang chìm trong hạnh phúc ‘thì ra ba ba không có ghét mình, ba ba cũng thích mình’ hưng phấn chạy vòng vòng trong phòng khách chỉ kém không nhào lộn.

Lạc Kim Vũ nhìn bé vui vẻ, vừa vui vừa buồn.

Vui vì bé cũng có thể cảm nhận được sự quan tâm của cha, buồn vì nghĩ nếu ngày kia cô dẫn bé rời khỏi Cảnh gia chắc bé sẽ rất đau lòng.

Nhưng nếu không rời khỏi Cảnh gia, dựa theo cốt truyện, kết cục của bé sẽ rất thảm thiết, so với việc đau lòng thì Đau dài không bằng đau ngắn.

Vì tương lai tươi sáng của con, cô phải nhanh chóng thúc đẩy kế hoạch kiếm tiền, thừa dịp Cảnh Gia Dịch còn nhỏ tuổi, tình cảm dành cho người nhà họ Cảnh chưa đủ sâu, càng sớm rời khỏi càng tốt.

Lạc Kim Vũ nhìn con trai hạnh phúc chạy nhảy vui đùa, âm thầm hạ quyết tâm.

Cảnh Gia Dịch rốt cuộc chỉ là trẻ con, chơi một tiếng đã mệt rã rời, trong khi Lạc Kim Vũ tắm cho bé thì bé đã ngủ gục.

Mặc dù như vậy, bé còn cố chấp cầm chặt ngón tay Lạc Kim Vũ, yêu cầu buổi tối muốn ngủ cùng với mommy.

Lạc Kim Vũ cười đáp ứng, bé cố gắng mở ra một cái khe nhỏ thấy mommy đồng ý mới cảm thấy nỡ mẫn mà nhắm lại, cũng không quên lẩm bẩm: “Không mặc tả giấy

“Phi! Ha ha ha” Lạc Kim Vũ cười ra tiếng: “Ok! Dương Dương của mommy là người lớn, đêm nay không mặc tả giấy”

Nói xong dùng khăn lông bao lấy bé, từ bồn tắm ôm ra tới, cầm máy sấy thổi khô tóc, cuối cùng mặc quần áo rồi ôm bé lên giường, đặt bé nằm trên gối nhỏ của mình.

Cảnh Gia Dịch mặc một bộ đồ ngủ thú liền quần hình gấu trúc con lăn qua lăn lại, từ tư thế nằm thẳng giờ trở thành tư thế nằm nghiêng, khuôn mặt nhỏ bị bấm bị áp có chút biến hình, chân còn vô ý thức đưa qua lại.

Lạc Kim Vũ cúi tay sờ sờ giữa lòng bàn chân của bé, cảm thấy có chút lạnh, xuống giường mở tủ lấy một đôi vớ xám mang vào cho bé, cuối cùng đắp chăn, lúc này mới yên tâm.

Cô ngồi ở mép giường nhìn bé Cảnh Gia Dịch ngủ, đột nhiên ý thức được bản thân đã thật sự biến thành một người mẹ.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủn, cô đã từ một người ngay cả lau mặt cho bé cũng làm không xong, bây giờ đã biết tắm rửa, đánh răng, mặc quần áo, thay tã

Có lẽ là do bản năng của nguyên chủ còn lưu lại trong cơ thể này, nhưng cô cũng không thể không thừa nhận, trong khoảng thời gian ở chung này, cô là thật lòng thích đứa nhỏ này.

Khả năng trong tâm hồn mỗi người phụ nữ đều tồn tại một loại bản năng gọi là ‘tình mẹ’ đi.

Tắm rửa xong, Lạc Kim Vũ còn phải chuẩn bị cho buổi thử vai ngày mai, cô muốn dùng phương pháp nhanh nhất đạt được thành công, cho nên cô đều không thể bỏ qua mọi cơ hội, cũng không thể thất bại.

Diễn viên cũng là người thường, mặc dù Lạc Kim Vũ đã từng là ảnh hậu trẻ tuổi nhất cũng từng đoạt giải thưởng nữ chính xuất sắc nhất, nhưng bởi vì tuổi đời còn quá trẻ nên kinh nghiệm không phong phú.

Muốn diễn tốt một nhân vật, không thể thiếu sự trải nghiệm cùng vất vả.

Trước kia, khi đóng phim, Lạc Kim Vũ trừ bỏ đạo diễn, lão sư, tiền bối chỉ giáo cho, bản thân cũng nỗ lực học tập, hoàn thiện kỹ năng diễn kịch.

Có thói quen sau khi nhận được một vai diễn, sẽ phân tích kỹ tính cách cùng hoàn cảnh của nhân vật rồi viết một phần kịch bản riêng dành cho nhân vật đó.

Rồi tự xem bản thân là nhân vật, tự thôi miên bản thân, tự hỏi nếu theo tính cách nhân vật thì sẽ làm gì tiếp theo

Bởi vì thế mà cô thường thường tạo sự kinh hi cho đạo diễn đồng thời truyền đạt thế giới nội tâm của nhân vật cho người xem, thực dễ dàng làm khán giả khắc sâu ấn tượng và họ sẽ nhớ đến cô khi nhắc đến bộ phim.

Hiện tại, cô đang nằm dài ở trên bàn làm chuyện này.

Nếu là trước kia, có khả năng cô còn tìm đọc một chút tư liệu hoặc là những vai tương tự, nghiên cứu tâm lý của một người mẹ trẻ có con ngoài ý muốn. Nhưng hiện tại, cô không cần phải tìm hiểu cho tốn thời gian, vì bản thân cô đã trở thành một người mẹ bất đắc dĩ.

Lạc Kim Vũ quay đầu nhìn con trai đang ngủ khò khò trên giường, đối với nhân vật ‘Đường Viện’ này càng thêm hiểu rõ, tốc độ đánh chữ nhanh không tưởng.

Vì không ảnh hưởng giấc ngủ của bé, Lạc Kim Vũ luyện tập trong phòng tắm, cô nhìn vào gương, một lần lại một lần điều chỉnh biểu tình của khuôn mặt, cảm thấy đã đặc tả đúng tính cách nhân vật, quyết định làm lại một lần.

“Có ai không? Chỗ này có em bé! Cứu mạng Cứu mạng!”

Giọng của Đường Viện càng ngày càng mỏng manh, đôi mắt cùng sợ hãi ăn mòn thể xác và tinh thần của cô.

Cô tuyệt vọng rồi lại không dám nghĩ, bởi vì cô không phải chỉ có một người, trong lòng ngực cô là đứa con mới sinh có mấy tháng còn hô hấp, còn có nhịp tim. Cô không thể không ép bản thân tin tưởng vào sự hi vọng.

Vì thế cô suy yếu thở hổn hển mấy hơi, lại tiếp tiếp kêu cứu, nhưng trước sau không có người trả lời, mỗi một, đối khác. Rốt cuộc cô cũng đã không còn chịu đựng nổi nữa, cô nhắm hai mắt lại, buông xuôi, muốn ngủ trong chốc lát.

“Mommy! Mommy!”

Tiếng khóc nức nở âm ỉ làm Lạc Kim Vũ từ trong vai diễn tỉnh lại, cô giật mình, mở to hai mắt, nhìn thấy bé mở cửa phòng tắm rồi chạy nhào đến!

“Dương Dương, cẩn thận!” Lạc Kim Vũ vội vàng từ trong bồn tắm ngồi dậy, trước khi bé nhào đến cô nhanh chóng ôm lấy bé, để tránh bé trượt ngã.

Thằng bé ôm chặt lấy cánh tay cô, khuôn mặt nhỏ tràn ngập nước mắt, trong mắt còn chứa đựng kinh hãi: “Mommy, mommy làm sao vậy? Dương Dương sợ”

Lạc Kim Vũ nghe tâm đầu mềm, cô luống cuống tay chân bò ra khỏi bồn tắm, ôm bé ngồi trên mặt đất, nhẹ nhàng vỗ lưng trấn an bé: “Đừng sợ, đừng sợ, mommy không có việc gì”

Cảnh Gia Dịch ngẩng đầu, thút tha thút thít, nói năng lộn xộn: “Con Con, con nghe được tiếng mommy mommy kêu cứu. còn. còn

nằm, nằm yên không động.”

“Mommy đánh thức con phải không? Đừng sợ, mommy chỉ là đang diễn kịch thôi” Lạc Kim Vũ dùng ngón tay lau sạch nước mắt trên mặt bé, hôn trán an bé.

“Diễn, diễn kịch?” Bé ngẩng đầu, lấp bắp hỏi cô, bộ dáng vô cùng đáng thương.

Lạc Kim Vũ chú ý thấy bé không có mang dép, vớ bên chân phải vì chạy vội vàng nên bị tuột ra bên ngoài hết một nửa, lập tức ôm bé lên, ôm đến trên giường dùng chân gói kỹ lại, ôm cả người và chôn ở trong lòng ngực.

“Đúng vậy, diễn kịch, chính là những thứ chúng ta xem trên TV, diễn cho mọi người xem, không phải thật sự”

“Nhưng, vừa mới nãy nhìn giống như thật nha” Cảnh Gia Dịch nắm chặt ngón tay Lạc Kim Vũ, nói.

Lạc Kim Vũ dùng một cái tay khác vuốt tóc bé, cười nói:

“Giống thật sao? Vậy chứng minh mommy diễn rất giỏi nha! Đây là công việc của mommy, diễn càng giống càng tốt, sau này có thể kiếm tiền mua rất nhiều đồ chơi cho Dương Dương nha”

“Thật sự không phải thật sao?” Cảnh Gia Dịch không yên tâm hỏi cô, trong lòng còn hơi sợ hãi.

“Mommy bảo đảm! Con nhìn thử xem, hiện tại mommy không phải rất khỏe mạnh sao? Lạc Kim Vũ lại cúi đầu hôn vào trán bé.

Được đến sự bảo đảm của mommy, Cảnh Gia Dịch rớt cuộc thả lỏng, buổi tối hưng phấn còn vận động suốt một tiếng, cùng với vừa rồi bị kinh sợ càng làm bé thêm mệt mỏi, chịu đựng không nổi đã ngủ.

Chỉ là, mặc dù ngủ rồi, tay cũng còn nắm chặt lấy ngón tay của Lạc Kim Vũ, làm cách nào cũng quyết không buông.

Lạc Kim Vũ tự trách bản thân vì dọa bé hoảng sợ, nhưng đồng thời trong lòng cũng cảm thấy ấm áp.

Vì không thể lại đánh thức bé nữa, Lạc Kim Vũ quyết định không tập luyện.

Lời kịch cùng hành vi của nhân vật ‘Đường Viên’ cô đều đã thuộc lòng, bao gồm những biểu cảm riêng do chính cô nghĩ ra. Cho dù ngày mai đạo diễn làm cô diễn thử đoạn nào, cô đều có thể diễn tốt.

Lạc Kim Vũ để mặc bé nắm lấy tay của mình, nhẹ nhàng xoay người nằm xuống, ôm lấy thân thể bé, dần chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, đồng hồ báo thức vang lên, Lạc Kim Vũ lập tức tỉnh lại, cô nhanh chóng bò dậy tắt đi tiếng chuông, lo lắng sẽ đánh thức bé.

Cô cẩn thận quay đầu lại, giật mình thấy bé đã ngồi dậy, bé đang xoa xoa chân ngắn nhỏ, ngáp ngáp dài mở mắt nhìn xuống.

Lạc Kim Vũ nhìn theo tầm mắt của bé, nhìn đến chất lỏng màu xám tràn lan một đốm khá to trên khăn trải giường.

Ấy da! Cậu bạn nhỏ kiên quyết chống đối việc mặc tả giấy, tối qua đã vĩnh quan đái dầm.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Nuôi Con Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Diễn thử

Lạc Kim Vũ cười trộm, ho nhẹ một tiếng, giả vờ kinh ngạc hỏi: “Ấy da! Đây là cái gì vậy nè?”

Cảnh Gia Dịch quay đầu, nhìn hồ thẹn lại ừ ừ khuất, nghe Lạc Kim Vũ hỏi xong, khuôn mặt nhỏ nhanh chóng đỏ lên, hai bên phà phình phình, cái miệng nhỏ bẹp bẹp, như muốn giải thích, nhưng mới vừa mở miệng vành mắt đã đỏ au.

Lạc Kim Vũ nhìn lòng quặng đau, không chọc ghẹo bé nữa: “Sao con lại khóc vậy? Mommy chọc ghẹo con chơi thôi! Có cái gì phải khóc đâu nè? Có rất nhiều rất nhiều anh chị lớn hơn Dương Dương đều sẽ đái dầm nha”

“Thật, thật hả?” Cảnh Gia Dịch thút tha thút thút nức nở hỏi xác nhận.

“Đương nhiên là thật nha” Lạc Kim Vũ nghiêm túc nói dối bịa chuyện: “Lúc ba ba sáu bảy tuổi còn đái dầm kìa, Dương Dương của chúng ta còn không đến ba tuổi đâu”

Cảnh Gia Dịch nghe xong, đôi mắt mở to tròn xoe, so với vừa rồi khi vừa tỉnh dậy nhìn thấy ‘bản đồ’ nước tiểu của chính mình còn muốn khiếp sợ: “Ba ba ba?!”

“Suýt” Lạc Kim Vũ vươn một ngón tay để ở trên môi, nhẹ giọng nói: “Nói nhỏ một chút, nếu như bị người khác nghe được, ba ba của con sẽ mất hết mặt mũi”

“Mặt mũi là cái gì nha?” Cậu bạn nhỏ Dương Dương rất hiểu học, không hiểu thì hỏi.

Lạc Kim Vũ cào cào cằm, không biết muốn giải thích ra sao, chỉ đành phải nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ của bé, nói:

“Mặt mũi chính là gương mặt, lỡ như bị người khác biết chuyện này, gương mặt của ba ba sẽ xấu hổ xấu hổ nha! Con muốn thấy cảnh người khác chê cười ba ba sao?”

Cảnh Gia Dịch lập tức lắc đầu: “Không muốn”

“Vậy đúng rồi, đây là bí mật nhỏ giữa hai mẹ con mình, không thể nói cho người khác biết nha!”

“Đạ” Cảnh Gia Dịch che lại miệng mình, biểu đạt sự kiên định của bản thân, quyết tâm giữ gìn thể diện cho ba ba.

Lạc Kim Vũ vừa lòng tươi cười, kẹp nách bé bé lên, vừa đi vào phòng tắm đi vừa nói: “Mommy giúp Dương Dương tắm rửa thay quần áo nha!”

Sắp xếp xong mọi việc, Lạc Kim Vũ mang theo Cảnh Gia Dịch giờ đây đã thom phức đi ra cửa, đến khách sạn trước hai mươi phút.

Mở cửa chính là chàng trai dễ dàng đỏ mặt - Dịch Thiên Hữu, anh nhìn thấy nụ cười của Lạc Kim Vũ, lại đỏ mặt còn bắt đầu nói lắp: “Lạc Lạc tiểu thư là chị sao.....”

Lạc Kim Vũ dịu dàng nói: “Đúng vậy, tôi đến diễn thử”

“Phải Phải Phải rồi, ngày hôm qua tôi cũng đó, he he he” Dịch Thiên Hữu sờ sờ cái ót, ngây ngốc đứng ở cửa nói chuyện phiếm với cô.

“Nếu không,..... Chúng ta vào trước đi rồi nói sau?” Lạc Kim Vũ chỉ chỉ trong phòng, nhắc nhở nói.

Dịch Thiên Hữu lúc này mới nhớ tới, lập tức lui sang một bên, làm Lạc Kim Vũ bước vào, ngượng ngùng nói:

“Tôi thật quên mất, chỉ lo nói chuyện phiếm quên mất chuyện chính. Mời vào, đạo diễn Trương bọn họ đang ở bên trong bàn về kịch bản”

“Cảm ơn” Lạc Kim Vũ cười gật đầu, cô rất có hảo cảm với mấy cậu nhóc hay đỏ mặt như Cảnh Gia Dịch.

Lần này Dịch Thiên Hữu ngay cả lỗ tai đều đỏ, cúi đầu đóng cửa lại, mang Lạc Kim Vũ đi đến phòng khách.

Trên sofa có hai người đang ngồi, một là Trương Triệt, còn lại là một người khác nhìn có vẻ trẻ hơn một chút, mặc áo sơ mi màu trắng, cổ tay áo cuộn lên, lộ ra làn da màu mạch nha.

Tóc cắt ngắn gọn gàng, nhìn rất kiên nghị, gương mặt rất sắc nét, đặc biệt là cặp mắt dưới đôi lông mày rậm kia, sâu thẳm mê người, khiến người khác ấn tượng khác sâu.

Soái ca nha! Lạc Kim Vũ ở trong lòng yên lặng đánh giá.

“Cô tới rồi?” Bên trái vang lên giọng nói của Trần Từ Cát, ông ném khăn giấy dùng qua vào thùng rác, nhìn đáng vẻ là từ toilet ra tới.

Lạc Kim Vũ nhìn ông gật đầu chào: “Đạo diễn Trần”

Hai người ngồi trên sofa nghe được động tĩnh quay đầu nhìn lại, Trương Triệt thấy Lạc Kim Vũ, gật đầu tính chào hỏi qua, giờ tay chỉ chỉ người đàn ông bên cạnh: “Vị này không cần giới thiệu đi? Hứa Từ, Hứa ảnh đế.”

Lạc Kim Vũ vừa nghe đã nhớ ra, Trương Triệt phải nói là bán mạng vì bộ điện ảnh này, vai chính nam nữ đều tuyển ảnh đế ảnh hậu.

Đặc biệt là Hứa Từ, khoảng thời gian trước vừa mới đoạt được hạng mục nam chính xuất sắc nhất của giải Gấu Vàng ở nước ngoài, trở thành người Trung Quốc đầu tiên cầm giải ở liên hoan phim quốc tế Berlin.

Hiện tại là người chạm vào bóng tay.

Trong quá trình tìm hiểu giới giả trí, Lạc Kim Vũ từng nhìn thấy tin tức liên quan đến anh ta, chỉ là trên kiểu tóc không giống, cho nên ánh mắt đầu tiên không có nhận ra.

“Đương nhiên.”

Lạc Kim Vũ nhếch môi tươi cười, nhìn hứa từ vươn tay: “Thực vinh hạnh nhìn thấy ngài, Thầy Hứa”

Tầm mắt của Hứa Từ dừng lại ở trên người cô hai giây, khách khí nắm nhẹ tay cô, nói: “Xin chào”

“Đạo diễn Trương còn có công chuyện, tôi chờ một lát lại đến sau” Hứa Từ nhìn về phía Trương Triệt.

“Không cần, cô bạn này hôm qua ở phim trường diễn cũng không tệ lắm, hôm nay tôi kêu cô ấy tới diễn thử nhân vật Đường Viện xem sao”

Trương Triệt xua xua tay, đột nhiên nhớ tới chuyện gì đó, cười: “Hai người còn có một vài cảnh diễn chung, cùng nhau nhìn xem đi!”

Lạc Kim Vũ vừa nghe cũng nở nụ cười, cô hơi nghiêng đầu, tầm mắt vừa lúc giao nhau với Hứa Từ.

Sau khi xảy ra trận động đất, quân đội cùng giải phóng quân gần đó đều khẩn cấp chạy đến Ung thành cứu viện, Hứa Từ diễn vai Chu Cường là tiểu đội trưởng đội cứu viện, cuối cùng là anh ôm thi thể Đường Viện ra khỏi đồng xi măng cốt thép.

Nói là ‘cảnh diễn chung’, trên thực tế chỉ có mình Hứa Từ diễn. Cho nên sau khi nghe Trương Triệt nói, hai người đều cười cười.

“Ok” Hứa Từ nhướn mày, đáp ứng.

Trương Triệt nhìn Lạc Kim Vũ, hỏi: “Cô có cần yêu cầu thời gian không?”

Lạc Kim Vũ lưng thẳng tắp, tự tin tự nhiên hào phóng, nói: “Tôi lúc nào cũng có thể bắt đầu.”

Hứa Từ thấy hứng thú hơi nghiêng người về phía trước, đôi tay ôm ở trước ngực.

Trương Triệt ngón tay gõ gõ ở trên đùi, mở miệng: “Vậy diễn thử cảnh ngày thứ 4 sau trận động đất đi.”

Tuy rằng cảnh diễn chỉ như vô tình nói ra, nhưng trong lòng ông đều có suy tính.

Lạc Kim Vũ tuổi không lớn, nếu muốn diễn cảnh trước lúc xảy ra động đất khẳng định qua. Ông lo lắng cô không thể đặc tả nội tâm cùng tâm lý của một người mẹ hi sinh bản thân vì con.

Khúc Phi Nhi chính là không diễn được, bị ông nói mấy câu đã làm mình làm mảy giận lấy không diễn.

Ngày thứ 4 sau cơn động đất, vừa vặn ngay cảnh Đường Viện hết sữa, cũng là ngày đầu tiên cắn nát đầu ngón tay dứt máu nuôi con.

Lạc Kim Vũ lui lại mấy bước, bởi vì trước sofa có một cái bàn trà, tuy rằng không cao, nhưng cách xa một chút mới có thể bảo đảm không ngăn cản tầm mắt.

Cô chỉ chỉ vào vị trí mình đang đứng, nhìn về phía Trương Triệt, nói: “Đạo diễn Trương, tôi có thể đứng ở nơi này được không?”

Trương Triệt gật đầu: “Có thể.”

Lạc Kim Vũ được đến trả lời, ngồi xuống tại chỗ, không có lập tức bắt đầu diễn, mà là còi giày cùng vớ trước mặt mọi người.

Trương Triệt nhìn thấy động tác này của cô hơi nâng mày, trong mắt hiện lên thần sắc vừa lòng.

Trong kịch bản có đoạn trước khi xảy ra động đất, Đường Viện đang sơn móng chân, cho nên lúc cô chạy tới nôi em bé, bởi vì vội vàng rất có khả năng ngay cả giày cũng không kịp mang.

Chi tiết nhỏ như vậy kịch bản sẽ không viết ra tới, nhưng Lạc Kim Vũ lại là người diễn thử đầu tiên nghĩ tới điểm này, điều này chứng minh xác thật cô vô cùng nghiêm túc nghiên cứu nhân vật này.

Mặc kệ chút nữa cô diễn ra sao, công sức nghiên cứu nghiêm túc này của cô đã được chấp nhận.

Lạc Kim Vũ đá giày cùng vớ sang một bên, điều chỉnh một chút dáng ngồi, nhìn mấy người ngồi ở trên sofa kia tươi cười xinh đẹp, nói: “Vậy tôi bắt đầu diễn đây”

Cô nói xong nhanh chóng nhắm mắt lại, thân thể hơi hơi nghiêng ra sau thành một vòng cung, nhưng tâm lung lại không có sức lực, giống như đang kiệt sức mà cố dựa vào thứ gì ở phía sau.

Cánh tay phải hơi cong ở trước ngực, mọi người ở đây đều biết, lúc này, cô đang ôm con của mình.

Có lẽ là trong phòng không có đạo cụ, lại có lẽ là Trương Triệt cũng không có thật sự cho rằng Lạc Kim Vũ có thể diễn được nhân vật này, nói tóm lại là không có người chuẩn bị đạo cụ thay thế cho cô, cho nên cô diễn trong môi trường vô hình.

Hứa Từ nhìn đến một loạt động tác này của cô, không tự chủ được mà ngồi ngay ngắn, phần lưng cũng rời đi sofa, đôi tay rũ xuống chống ở trên đùi, hiển nhiên là sự kính trọng đối với người nữ diễn viên trước mặt này.

Làm bộ ôm trẻ con cũng không khó, nhưng xung quanh Lạc Kim Vũ toàn là không khí, vậy mà cô có thể giả vờ như đang dựa vào trên tường, động tác đó hấp dẫn lực chú ý của anh.

Đặc biệt, cô còn có thể dùng động tác cơ thể biểu hiện ra thân thể mỗi một, làm người khác nghĩ rằng cô đang ở trong một không gian chật chội, tuyệt vọng một mỗi dựa vào trên tường.

Điều này chỉ có diễn viên lâu năm mới có thể diễn ra.

Hứa Từ ở trong lòng cho Lạc Kim Vũ thêm một điểm

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Nuôi Con Hằng Ngày* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Ký hợp đồng

Lạc Kim Vũ mở mắt ra, trạng thái trong nháy mắt hoàn toàn thay đổi.

Trong vòng chưa tới một phút đã trực tiếp nhập vai.

Tay trái của cô sờ mồm xung quanh, nhặt lên một vật gì đó, nâng lên tay, có tiết tấu gõ gõ ở phía trên, môi khẽ run rẩy, vang lên tiếng nói khô khốc: “Cứu mạng”

Trương Triệt nháy mắt tinh thần tỉnh táo, người diễn viên quần chúng vô tình nhặt được ở phim trường còn biết cách không chế giọng nói.

Chỉ đơn giản một câu đã có thể biết được năng lực của cô. Không chỉ có như thế, toàn bộ động tác hình thể của cô đều rất chi tiết, tăng lên không ít màu sắc cho nhân vật này.

Cô mang cho tiết thân thể suy yếu, động tác hô hấp cầu cứu, ngực lên xuống phập phồng, cô hòng gian nan nuốt nước miếng, chân muốn hoạt động cuối cùng lại chỉ có giật giật đầu ngón chân.

Mặc dù hiện tại chỉ là ở trong phòng khách của khách sạn, nhưng những chi tiết này làm người đứng xem lập tức có thể liên tưởng đến tình cảnh trước mắt của cô

Chi tiết khiến cho Trương Triệt giật mình là ánh mắt của Lạc Kim Vũ.

Rất nhiều diễn viên đều sẽ bắt chước thói quen của nhân vật, nhưng lại không cách nào trở thành chân chính nhân vật, không thể nhập diễn.

Khi chiếu lên rạp, biểu cảm được phóng to ra, rất dễ dàng bại lộ

Mà đôi mắt của Lạc Kim Vũ hòa chung làm một với nhân vật, cô không cần phải nói, mọi người đều có thể thông qua ánh mắt của cô mà cảm nhận được cảm xúc phức tạp trong cô.

Cặp mắt kia chứa đựng tuyệt vọng, lo lắng, sự nhẫn nại, cũng có tình mẹ.

Cô đột nhiên cúi người, thân thể rất nhỏ lay động lên, tiếng có tiếng không hát ru, nhìn đáng yêu là con của cô tình.

Đói khát làm em bé từ trong giấc ngủ tỉnh lại, tuổi còn quá nhỏ nên bé không cảm giác với mọi việc xảy ra xung quanh, chỉ biết thăm dò duỗi tay đi tìm sữa uống.

Cô hút không khí một tiếng, thân thể gầy yếu đột nhiên run lên, động tác của con làm cô đau hít hà một hơi.

Nhưng cô không có rút người lại, mà là nghiêng người về phía trước vạch ngực ra cho con bú. Động tác này không làm cho người khác cảm thấy gọi cảm, chỉ có sự kính trọng.

Nhưng vô dụng, đã ba bốn ngày trôi qua, cơ thể mẹ không có chất dinh dưỡng nên nguồn sữa cũng đã cạn kiệt. Con nhỏ cực lực mút vào lại không có sữa uống, rốt cuộc bùng ra, khóc lên.

“Ngoan, bảo bối ngoan ngoan ngủ tiếp một lát.” Người mẹ trẻ này cố gắng lay động qua lại, ý muốn dùng phương pháp này làm con ngủ một giấc, nhưng lại không thể chống cự con đòi.

Cô lấy tay sờ sờ ở trên mặt con, ngón tay chạm vào nước mắt làm cô càng thêm sầu lo.

Giờ phút này bọn họ còn ở dưới mặt đất, vốn đã không có đồ ăn cùng nước sạch. Nếu cứ để con khóc mãi như vậy, cơ thể sẽ mau mất nước, cơ hội

còn sống sẽ càng thêm nhỏ bé.

Suy nghĩ hồi lâu, cô đã làm ra quyết định.

Cô bỏ ngón tay vào trong miệng, thoáng mút mút, một tiếng kêu rên, hàm răng hung hăng cắn đi xuống, giấy tiếp theo, ngón tay đầy máu đã bị cô nhét vào trong miệng con.

“Ngoan, ăn đi, ăn đi.”

Tiếng nói khàn khàn vì mất nước của cô vô cùng dịu dàng, ngón chân trần cuộn chặt lại, gấn xanh trên bàn chân lộ rõ ra, tô đậm một loại tuyệt vọng đánh bạc với tánh mạng.

“Phần diễn của tôi đã kết thúc”

Lạc Kim Vũ đứng thẳng người, gương mặt đứng lên, cô cười lau sạch nước mắt trên khóe mắt bởi vì nhập diễn mà chảy ra, cười cúi đầu chào mấy người đang ngồi trên sô pha.

Người đầu tiên phản ứng không phải đạo diễn cùng Hứa Từ, mà là Dịch Thiên Hữu.

“Quá tuyệt vời, chị Lạc, chị diễn thật quá hay”

Anh vô tay ‘bộp bộp bộp’ âm thanh rất lớn, lập tức đánh vỡ không khí cảm động mà Lạc Kim Vũ vừa diễn xong.

Lạc Kim Vũ nhìn anh hơi hơi gật đầu, cười nói: “Cảm ơn.”

“Rất tuyệt.”

Sớm đã ngồi thẳng tắp, Hứa Từ cũng thật lòng nói: “Đạo diễn Trương, chúc mừng ngài, ánh mắt thật tốt, tìm được một diễn viên giỏi như vậy”

Trương Triệt cũng rất hưng phấn, ông đứng bật dậy, xoa xoa tay cảm khái nói: “Thật đúng là đi mòn giày sắt tìm chẳng thấy, đến khi đạt được chẳng tốn công”

“Hoan nghênh cô gia nhập đoàn phim《trận động đất Ung thành》.”

Trương Triệt đi đến trước mặt Lạc Kim Vũ, trình trọng vưon tay.

“Cảm ơn đạo diễn Trương đã cho tôi cơ hội này, tôi nhất định sẽ không làm ngài thất vọng!” Lạc Kim Vũ vững vàng cầm tay Trương Triệt.

“Tuyệt vời, tuyệt vời” Trương Triệt cười đến mắt mở không lên, quay mặt nhìn về phía Trần Từ Cát, dặn dò nói: “Từ Cát, anh kêu tiểu Chu cùng tiểu.....”

“Lạc Kim Vũ.” Lạc Kim Vũ thấy Trương Triệt không nhớ rõ tên của mình, đúng lúc đứng ở bên cạnh bổ sung.

“Đối! Tiểu Lạc.”

Trương Triệt nhìn Trần Từ Cát vẫy tay, nói: “Anh kêu tiểu Chu ký hợp đồng với tiểu Lạc ngay hôm nay, chúng ta mau chóng quay cảnh nhân vật Đường Viện, đã trì hoãn đã lâu rồi”

Trần Từ Cát lập tức trả lời: “Tốt! Đạo diễn Trương, hiện tại tôi kêu tiểu Dịch mạng Lạc tiểu thư đi qua”

“Ok, ok,ok, càng nhanh càng tốt” Trương Triệt cười tủm tỉm, tâm tình hiển nhiên rất tốt.

Trần Từ Cát quay đầu lại nhìn Dịch Thiên Hữu giờ giờ lên cầm, nói: “Đi thôi, nói với tiểu Chu ký hợp đồng hạng D.”

*Hợp đồng cấp D: tức hợp đồng dành cho diễn viên hạng D

Dịch Thiên Hữu vừa nghe, mới vừa bước ra chân lại rụt trở về, biểu tình không vui: “Đạo diễn Trần, hạng D hình như quá thấp?”

Trần Từ Cát trừng mắt, trầm giọng nói: “Mày biết cái gì? Có mọi chuyện trong đoàn phim đều phải hỏi qua ý kiến của mày mới được?”

Dịch Thiên Hữu bủn môi, không lên tiếng.

Trương Triệt tiếp lời, nói: “Hạng D có thấp một chút, ký hạng C đi, theo lời tôi nói mà làm”

Trần Từ Cát: “Đạo diễn Trương, Lạc Kim Vũ chưa từng có kinh nghiệm diễn, cái này.....”

Trương Triệt trực tiếp đánh gãy, nói: “Diễn viên ưu tú đáng giá đãi ngộ cao, theo lời tôi nói mà làm đi”

“Được” Trần Từ Cát chỉ đành phải nhỏ giọng trả lời, quay đầu nhủ mảy hung dữ trừng mắt nhìn Dịch Thiên Hữu: “Không nghe đạo diễn Trương nói cái gì sao? Còn không mau đi”

Dịch Thiên Hữu lúc này mới “Biết” một tiếng, nhìn Lạc Kim Vũ, ý muốn cô đi theo.

Lạc Kim Vũ tự nhiên hào phóng tạm biệt bọn họ: “Đạo diễn Trương, đạo diễn Trần, Thầy hứa, tôi xin phép đi trước.”

Trương Triệt vẫy vẫy tay: “Đi đi.”

Ngay cả Hứa Từ cũng mở miệng: “Gặp lại ở phim trường”

Đi đến ngoài hành lang, Lạc Kim Vũ còn chưa nói cái gì, Dịch Thiên Hữu bất bình thay cô, nói:

“Chị Lạc, chỉ bằng kỹ thuật diễn vừa rồi của chị, nếu em là đạo diễn, em khẳng định sẽ ký hợp đồng hạng A. Chẳng lẽ không phải diễn viên nói chuyện bằng kỹ thuật diễn sao?”

“Không có tác phẩm tiêu biểu, không có độ nổi tiếng, đạo diễn Trương nguyện ý nhận tôi, tôi đã rất thỏa mãn rồi”

Lạc Kim Vũ cười, tự tin nói: “Một ngày nào đó, tôi sẽ đi đến đỉnh cao. Tới lúc ấy, thù lao đóng phim sẽ không phụ thuộc vào người khác định ra”

Dịch Thiên Hữu ngơ ngác nhìn Lạc Kim Vũ, nụ tươi xinh đẹp của cô lung lay đắm vào đôi mắt.

Lạc Kim Vũ cười duỗi tay vỗ nhẹ ở trên vai anh một cái, nói: “Thất thần làm gì? Đi thôi”

“A, đúng đúng, em mang chị đi tìm chị Chu.” Dịch Thiên Hữu hoàn hồn, hai bên tai đỏ au, mang cô đi vào thang máy.

Lạc Kim Vũ đuổi theo đi cùng với anh, có chút lo lắng hỏi: “hôm nay cậu giúp tôi nói chuyện, đạo diễn trần có thể hay không”

“Không có việc gì.”

Dịch Thiên Hữu nhìn cô nhanh chóng trả lời, vừa ấn thang máy vừa lẩm bẫm một câu: “Chỉ bằng bản lĩnh của ông ta thì không có tư cách gây chuyện với tôi”

“Cái gì?”

Bởi vì âm thanh quá nhỏ nên Lạc Kim Vũ không nghe rõ.

“À? Không có gì.”

Dịch Thiên Hữu ngẩng đầu cười cười, nói: “Thang máy tới rồi, chúng ta vào đi thôi.”

Lạc Kim Vũ cũng không có để ý, cất bước đi vào thang máy.

Chu Phương là trợ lý của Trương Triệt, nghe Dịch Thiên Hữu nói rõ mọi chuyện, mời Lạc Kim Vũ ngồi xuống, đồng thời từ trong ngăn kéo tìm ra một túi giấy tờ, từ bên trong rút ra một phần hợp đồng:

“Nhìn dáng vẻ này, đạo diễn Trương là thật sự vô cùng thương thức Lạc tiểu thư.”

Lạc Kim Vũ nghe vậy chỉ cười cười, nói: “Đạo diễn Trương là một người đạo diễn tôn trọng tác phẩm cùng diễn viên, tôi rất cảm kích có thể gia nhập đoàn phim.”

Trong mắt Chu Phương hiện lên sự khôn khéo, nhìn người con gái vô cùng xinh đẹp đang ngồi trước mặt này, không chỉ có sắc đẹp mà còn có trí tuệ, rất thông minh.

Cô thu hồi thái độ hời hợt, đẩy đẩy mắt kính, dùng bút chỉ chỉ ở trên hợp đồng, việc công xử theo phép công, nói:

“Căn cứ theo suất diễn của nhân vật Đường Viện này, hợp đồng Hạng C tính luôn thù lao là cùng thuế là ba mươi ngàn, Lạc tiểu thư cảm thấy có thể chấp nhận sao?”

Lạc Kim Vũ biết mỗi hạng thù lao mỗi khác, Chu Phương báo giá không tính thấp nhất, nhưng cũng chỉ có thể miễn cưỡng tính giá trung bình.

Nếu cô nói, có thể nâng lên một con số không cho cô hay không? nhưng nghĩ lại, bản thân lấy quyền gì yêu cầu người ta tăng thù lao cho cô, lấy lý lịch hiện tại thì cái giá này cũng không tính thấp.

Trương Triệt nguyện ý nâng hợp đồng lên 1 bậc cho cô thì cô cũng không thể lòng tham không đáy.

Huống chi, cô cũng không để ý mấy ngàn vạn này, bởi vì cô tin tưởng, bản thân sẽ không ký loại cấp bậc thù lao này thêm lần nào nữa.

“Tôi chấp nhận, phiền toái chị Chu.” Lạc Kim Vũ gật đầu.

Chu Phương giương mắt, kinh ngạc. Cô căn cứ theo lẽ thường, trong quá trình báo giá sẽ cho diễn viên một chút thời gian để suy nghĩ, vốn dĩ cho rằng Lạc Kim Vũ sẽ cò kè mặc cả với cô.

Kết quả người ta không cần tự hỏi đã khẳng định trả lời. Là bởi vì cô không hiểu báo giá trong giới này?

Chu Phương cẩn thận quan sát Lạc Kim Vũ, thấy khí chất của cô xuất chúng, tự nhiên hào phóng, trong mắt tràn ngập ý cười.

Thì ra chỉ là biết mình biết ta thôi.

Biết Lạc Kim Vũ có tự hiểu lấy, giọng điệu của Chu Phương tốt hơn một chút: “Vây được rồi, Lạc tiểu thư nhìn xem nội dung hợp đồng, không có vấn đề gì cứ ký tên là được.”

Trong lúc Lạc Kim Vũ đọc hợp đồng, Chu Phương tiếp tục giải thích:

“Thù lao sẽ chi trả làm hai kỳ, chuyển thẳng vào tài khoản. Lần thứ nhất, sau khi ký hợp đồng ba ngày, lần thứ hai, sau khi đoàn phim đóng máy mới có thể kết toán.”

“Không thành vấn đề.” Lạc Kim Vũ ngẩng đầu nhìn cô, đặt bút ký tên cùng tài khoản ngân hàng.

Cứ như thế, Lạc Kim Vũ ở chỗ này chính thức bước ra bước chân đầu tiên leo lên con đường nghệ thuật.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Nuôi Con Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Cơ hội tới

Bởi vì đã xảy ra vấn đề với người diễn viên trước, nên tiến độ quay nhân vật “Đường Viện” bị tụt lại sau, cho nên Lạc Kim Vũ được thông báo thời gian quay không cố định, nhưng sẽ điện thoại thông báo trước, hy vọng cô luôn trong trạng thái sẵn sàng, để lúc nào cũng có thể đến quay.

Vai diễn đã ký xong, Lạc Kim Vũ cũng coi như thờ dài nhẹ nhõm một hơi. Nhưng 《Trận động đất Ung thành》làm một bộ phim nói về thiên tai, dựng cảnh cùng edit khẳng định rất dài, cũng đến tháng năm tháng sáu mới chính thức công chiếu.

Cô không có nhiều thời gian chờ phim được công chiếu, lại chờ đạo diễn giới thiệu, chờ nhà làm phim tới khai quật. Trong lúc này, cô phải tìm cơ hội khác, làm ra tác phẩm, mau chóng làm người xem nhận thức, đạt được mức độ nổi tiếng nhất định.

Nghĩ đến đây, Lạc Kim Vũ nôn nóng.

Rõ ràng tiểu thuyết viết về tình yêu của con trai Cảnh Tư Hàn, nhưng cố tình cô lại xuyên đến trước lúc anh ta lấy vợ sinh con, cô chỉ có ấn tượng với mấy bộ điện ảnh nữ chủ đóng, nhưng mấy bộ đó đến mấy chục năm sau mới quay, đối với tình cảnh hiện tại của cô phải nói là căn bản không hề có giá trị.

Chắc chỉ có thể vừa đi vừa nhìn.

Lạc Kim Vũ thờ dài một hơi, hy vọng nữ thần may mắn có thể mỉm cười với cô, rơi xuống cho cô mấy bộ kịch bản đi, làm ơn tội nghiệp người mẹ đơn thân đáng thương này.

Có lẽ trên đời này thật sự tồn tại thần may mắn, ngay cả bản thân Lạc Kim Vũ cũng không dám tin tưởng, vận may lại tới nhanh như vậy.

Ngày thứ ba sau khi cô diễn thử, đoàn phim đã gọi thông báo. Bởi vì kỹ thuật diễn của Lạc Kim Vũ quá xuất sắc nên tiến độ quay nhân vật “Đường Viện” vô cùng mau, đặc biệt khi đối lập với Khúc Phi Nhi, có thể thấy người nổi tiếng chưa chắc đã có kỹ thuật diễn.

Sau khi quay suốt ba ngày, hôm nay là ngày quay cuối của Lạc Kim Vũ.

Hứa Từ đóng vai Chu Cường, dẫn dắt đội ngũ cứu viện rút cuộc đã đào ra một con đường đi vào.

“Thấy được thấy được! Còn sống! Nạn nhân còn sống!” Có người vui sướng la to lên. Một đứa bé tồn tại trong môi trường khắc nghiệt như vậy mà còn sống, chắc người lớn cũng không có gì.

Đây đã là ngày thứ bảy sau trận động đất, tuy rằng không biết hai mẹ con dưới đồng gạch đổ nát này dựa vào cái gì tồn tại tới ngày hôm nay, nhưng sự kỳ tích này đã đem đến nguồn động lực cùng niềm tin cho đội cứu viện.

Dưới sự trợ giúp của anh bạn đồng hành, Chu Cường nhanh chóng chui vào trong, anh cẩn thận đặt chân bước từng bước. Anh nhìn thấy một người phụ nữ gầy trơ cả xương, tóc rối bù xù, che khuất mặt, ngón tay mảnh che lại đôi mắt của con, nhưng cơ thể lại không nhúc nhích.

Chu Cường đột nhiên bất an, anh nhanh chóng ngồi xổm xuống dò xét hơi thở, phát hiện đã không có hô hấp. Anh không chết tâm, lại xem xét mạch đập, cuối cùng thở dài một hơi.

Mà đứa trẻ trong lòng ngực của cô cũng cảm giác được cái gì, gầy gù ẻo ẻo khóc lên, tuy rằng bởi vì không đủ dinh dưỡng âm thanh không quá lớn, nhưng mặt đều khóc nghẹn đỏ.

Chu Cường nhanh chóng ôm em bé ra tới, phát hiện trên mặt bé còn sót lại vết máu, anh lập tức kiểm tra cơ thể bé xem có bị thương không, lại không có nhìn đến miệng vết thương.

Trong lòng tò mò, nhưng giờ phút này lại không có thời gian để truy vấn, anh ôm bé bỏ vào trong giỏ tre để đồng nghiệp kéo bé lên, mau chóng được điều trị, bản thân xoay người ôm thi thể người phụ nữ kia.

Mặc dù người đã chết, nhưng có thể mang cô thoát khỏi dưới đồng băng tuyết càng tốt.

Chu Cường nắm cổ tay cô, khiêng trên lưng, sau đó lấy dây thừng ra cột chặt cơ thể cô vào người mình, anh kéo kéo sợi dây thừng, ý bảo đồng nghiệp kéo lên, trong lúc bị kéo lên, anh đột nhiên thấy được mười đầu ngón tay của cô đầy vết cắn, nhìn rất ghê.

Thì ra, đây là nguyên nhân đứa bé còn sống sót.....

Đàn ông đỏ máu không rơi nước mắt, nhưng tại thời điểm này, anh nhìn không được đồ hốc mắt.

“Cut!”

Trương Triệt kích động từ phía sau máy quay đi ra: “Tuyệt vời! Hai người đều vô cùng tuyệt vời!”

Lập tức có nhân viên đi lên giúp hai người cởi dây thừng cùng dây thép, Lạc Kim Vũ từ trên lưng Hứa Từ ngẩng đầu, than một câu: “Rốt cuộc hoàn thành”

Tổng Từ quay đầu nhìn cô cười: “Đúng vậy, hoàn thành. Chúc mừng cô, hôm nay rốt cuộc cũng đóng máy.”

Lạc Kim Vũ giờ hai bàn tay, nặc nhân viên xử lý, gương mặt dơ bẩn lộ ra nụ cười tươi đẹp động lòng người, nói: “Cảm ơn, chỉ là thầy Hứa còn phải vất vả thêm hai tháng nữa”

Hứa Từ cười lắc đầu: “Chỉ cần có thể làm ra một tác phẩm tuyệt vời, lại vất vả cũng đáng giá”

“Đúng vậy, có đạo diễn Trương cùng thầy Hứa dốc lòng trả giá, bộ phim này của chúng ta chắc chắn thuộc hàng top” Lạc Kim Vũ cười nói.

Trương Triệt đi tới vừa lúc nghe được những lời này của cô, cười dùng ngón tay chỉ chỉ vào cô nói: “Con nhóc này thật là lăm lăm”

Lạc Kim Vũ nghiêng đầu, hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ đạo diễn Trương không thấy tôi nói đúng sao?”

Trương Triệt ngửa đầu cười sang sảng: “Có những diễn viên ưu tú như các người diễn, sao tôi có thể không thành công cho được”

Lạc Kim Vũ biết, có được mối quan hệ tốt ở trong vòng lẩn quẩn này vô cùng có lợi.

Cô xinh đẹp hào phóng, tính cách lại rất tốt, vào đoàn phim chỉ có bốn ngày ngắn ngủn, từ đạo diễn, ảnh đế, đến nhân viên, không có ai chán ghét cô.

Đạo cụ trên người toàn bộ đã xử lý xong, cô quay đầu nói lời cảm ơn với nhân viên, thì nghe được Trương Triệt nói: “Tiểu Lạc, kế tiếp cô có việc gì làm không?”

Lạc Kim Vũ sửng sốt, trong lòng ần ần có dự cảm, đúng sự thật lắc đầu: “Tạm thời không có”

“Như thế này, tôi có một học trò, thằng nhóc này là một đạo diễn mới vô cùng có tiềm lực, giữa năm tôi có nghe nó nói chuẩn bị quay một bộ điện ảnh, tôi xem qua kịch bản, cảm thấy vai nữ chính rất thích hợp với cô. Nếu cô nguyện ý, tôi có thể giới thiệu cô đi thử kính”

Lạc Kim Vũ cho rằng mình nghe lầm!

Nữ chính? Cho dù không phải đạo diễn nổi tiếng, nhưng kịch bản được Trương Triệt khẳng định tuyệt đối không tệ. Không phải cô tự coi nhẹ mình, nhưng lại thế nào thì vai nữ chính này theo lý cũng không tới phiên cô.

Đây vẫn là lần đầu tiên trong suốt mấy ngày nay Trương Triệt nhìn thấy Lạc Kim Vũ ngẩn người, cô luôn tự tin, thành thạo, nhưng hiện tại lại khiếp sợ đến nói không ra lời, khóe miệng ý cười càng sâu, vỗ vỗ bả vai cô, trêu chọc nói:

“Sao vậy? Đột nhiên mộng du choáng váng?”

Lạc Kim Vũ hoàn hồn, đột nhiên cúi người 90 độ, trịnh trọng nói: “Cảm ơn ngài, đạo diễn Trương”

Trương Triệt thấy cô kích động, thái độ khiếm tốn thành khẩn, cũng thu lại thái độ trêu chọc trước đó, thăm thía nói: “Cô là một diễn viên có tài năng, có năng lực, hy vọng cô có thể nắm chắc cơ hội, tồn tại trong giới này”

Lạc Kim Vũ nặng nề gật đầu, lại lần nữa nói lời cảm ơn: “Thật sự, thật sự vô cùng cảm ơn ngài, đạo diễn Trương”

Trương Triệt lại khôi phục bộ dáng bình thường, nói: “Tôi chỉ giới thiệu cô, có thể thành nhưng hay không thì phải dựa vào bản thân cô. Tôi sẽ kêu trợ lý đem phương thức liên hệ cho cô..... Tiếp tục nỗ lực, cố lên”

Trương Triệt quả nhiên làm việc rất có hiệu suất, Lạc Kim Vũ vừa rời khỏi phim trường thì đã nhận được phương thức liên hệ.

Vương Đình Đình, 1863344677.

Nếu nói mới vừa rời ở phim trường cô nghe Trương Triệt sẽ giới thiệu mình là kinh hi đàn xen, như vậy, hiện tại khi cô nhìn đến cái tên này, chính là mừng như điên.

*Kinh hi: Giật mình + vui vẻ.

Cơ hội mà cô muốn đột nhiên không kịp phòng ngừa bị người trực tiếp nhét vào trong lòng bàn tay.

“Hân, thăng nhóc Quý Phi kia đã về nước”

Cảnh Tư Hân nhận được điện thoại của bạn tốt - Quân Trì, nghe được tin tức này cũng không khỏi kinh ngạc: “Hôm nay?”

Quân Trì cười phi nhỏ, nói: “Đừng vậy! Nghe nói là bị đàn bà đá, xám xịt chạy về chữa thương”

“Nó bị đá?” Cảnh Tư Hân cũng cười.

“Cũng không biết cụ thể như thế nào, đêm nay tập họp tại phòng số 4 Lang Thần, nói phải vì bản thân khôi phục độc thân chúc mừng đến sáng kia! Một hai phải bắt tao với mày đi” Quân Trì khinh bỉ nói.

Cảnh Tư Hân hơi do dự, hôm nay là chủ nhật, anh phải về nhà, nhưng anh em tốt đi đã lâu nay mới về nước, không đi không được: “Ok, gửi địa chỉ cho tao, chút nữa tao đến”

Gọi điện thoại nói một tiếng với Cảnh mẹ, Cảnh Tư Hân lái xe đi Lang Thần.

Vừa xuống xe đã được hai thằng bạn nhiệt liệt hoan nghênh, cũng không biết thăng nhóc Quý Phi kia đã uống bao nhiêu, cả người đầy mùi rượu ngào lên ôm anh.

Quân Trì đứng ở bên cạnh xem náo nhiệt: “Nó uống nhiều quá, la hét muốn đi xuống tự mình tiếp mày”

Cảnh Tư Hân đỡ lấy Quý Phi, nhú mày: “Mày cũng không ngăn cản nó”

“Tao ngăn không được, hôm nay tao xem như mở rộng tầm mắt, đàn ông thất tình không đáng sợ, đáng sợ nhất chính là bị đội nón xanh” Quân Trì nhún vai.

*Đội nón xanh: phản bội, ngoại tình.

“Mẹ mày mới bị đội nón xanh! Cả nhà mày đều bị đội nón xanh!”

Quý Phi vừa nghe “xanh” lập tức phản ứng lại, nhào thẳng vào người Quân Trì.

Người tinh táo đương nhiên sẽ không so đo cùng con ma men, hai người đỡ Quý Phi đi vào trong.

Vừa đi ra thang máy, lập tức có nữ phục vụ cao gầy mặc sườn xám lại gần dò hỏi dẫn đường, xuyên qua hành lang trắng lộng lẫy, ba người đang chuẩn bị đi vào phòng, cửa phòng cách vách đột nhiên bị đẩy ra, một nam một nữ lúi lúi kéo kéo đi ra.

Cảnh Tư Hân dưới dùm bước chân, mắt sáng như đuốc nhìn về phía hai người kia, đáy mắt quay cuồng cảm xúc.

Động tác của anh tự nhiên khiến cho bạn tốt chú ý, Quý Phi đột nhiên ngẩng đầu, chỉ vào hai người cách đó không xa, lớn giọng nói: “Cô ta..... Cô ta là đàn bà của mày mà? Mẹ nó! Hôm nay tao không giúp anh em tao giết chết hai con chó này. Mẹ nó! Tao không họ quý”

Vừa rồi còn say đến mức đi đường cũng không xong, lúc này tinh thần lại đặc biệt tỉnh táo, hai người không kịp cản lại, anh ta đã giơ nắm đấm nhào qua.

“Rầm” một tiếng, người đàn ông trung niên thân hình mập mạp hét lên rồi ngã gục xuống.

Cảnh Tư Hàn hơi hơi híp mắt, vừa lúc chạm vào tầm mắt đầy kinh ngạc của Lạc Kim Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Nuôi Con Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Nhà đầu tư

Nhìn thấy ông chủ mập mập bám theo mình cả đêm kia, bị một anh chàng đẹp trai không biết từ nơi nào xuất hiện đấm một cái vào mặt, trong lúc nhất thời Lạc Kim Vũ không kịp phản ứng.

Cô ngẩng đầu nhìn người anh hùng cứu mỹ nhân kia, giật mình.

Người đứng ở phía sau người anh hùng kia không phải Cảnh Tư Hàn thì là ai?

“Cô, lại, lại đây” Quý Phi bước qua người đàn ông đang nằm rên rỉ trên mặt đất, vươn tay nắm chặt tay Lạc Kim Vũ, mùi rượu tràn ngập khoang mũi cô ra lệnh nói.

Lạc Kim Vũ giật giật cổ tay, phát hiện không thể nào thoát ra được, cô mở miệng tính nói chuyện, lại bị con ma men Quý Phi thô bạo cắt ngang: “Đừng, đừng nói với tôi. Cô nghĩ hay lắm, muốn tìm cơ sao, lưu lại nói với Hàn đi”

Lạc Kim Vũ bắt đầu nhìn người đàn ông vẫn luôn đứng không nhúc nhích kia, mở miệng nói: “Cảnh Tư Hàn, mời bạn của anh buông tôi ra”

“Mày, bọn mày biết tao là ai không? Dám cả gan gây chuyện với tao, tao xem bọn mày chán sống rồi” Người đàn ông trung niên nằm trên mặt đất rốt cuộc cũng bò lên, ông ta che lại một bên mặt, la lối om sòm.

Quý Phi híp đôi mắt dài, gờ chân hung hăng đá vào đầu gối của ông ta, khiến cho ông ta vinh danh nằm trở lại trên mặt đất. Anh bước về phía trước nữa bước, từ trên cao nhìn xuống, hừ lạnh một tiếng: “Mày là ai? Mày không phải là gian phu sao? Còn dám cả gan lớn tiếng với tao”.

Lạc Kim Vũ nghe được từ ngữ của anh ta quả thật dở khóc dở cười, mối quan hệ của cô cùng Cảnh Tư Hàn ngoại trừ Cảnh Gia Dịch ra đều không liên quan đến nhau, Cảnh Tư Hàn vừa nhìn thấy cô đã nhũn mày chán ghét.

Cho dù cô thật sự quen ai đi chăng nữa, thì người vui mừng nhất chỉ sợ cũng là anh ta.

“Bảo vệ, bảo vệ đầu. Đánh người, mang báo cảnh sát” Lần đá này vô cùng tàn nhẫn, người đàn ông nằm trên mặt đất giãy giụa hai ba lần cũng không thể đứng lên được, lo lắng bị đánh tiếp, chỉ phải gân cổ la lên.

“Báo cảnh sát? Ok, no problem. Cho mày mượn điện thoại, mau gọi báo đi” Quý phi sờ tìm hai túi quần tây, rốt cuộc cũng tìm được di động, móc ra tới ném vào trên người đàn ông kia, thái độ vô cùng kiêu ngạo.

Nhân viên câu lạc bộ nghe được động tĩnh nhanh chóng chạy lại, Quân Kỳ ôm cánh tay dựa vào trên tường xem náo nhiệt, Cảnh Tư Hàn liếc anh ta một cái, nhìn Quý Phi nói: “Đừng chơi trò mượn rượu phát điên, còn không đủ mặt mặt sao”

“Mẹ kiếp! Ông đây là vì ai? Còn không phải là vì mày sao” Quý Phi ủa khuất, càng la to hơn nữa.

Một người đàn ông mặc tây trang đi đến bên cạnh Quý Phi, cúi người tôn kính nói: “Quý thiếu, ngài xem người đánh thì cũng đã đánh, hay là ngài vào phòng nghỉ ngơi dưỡng sức, mọi chuyện còn lại cứ giao cho tôi tới giải quyết”.

“Ok, nhớ rõ giải quyết sạch sẽ. Tôi không muốn nhìn cái mặt heo này tại Lang Thần lần nữa, quá ghê tởm! Ợ” Quý Phi ợ toàn hơi rượu, cũng không quên kéo Lạc Kim Vũ theo.

“Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì”

Căn phòng lại lần nữa được mở toang, một người đàn ông trẻ tuổi cao chừng 175cm bước ra. Hoảng sợ nhìn đến tình hình trước mắt, anh chạy lại phía Lạc Kim Vũ, muốn giúp cô thoát khỏi ma trảo của Quý Phi:

“Lạc tiểu thư, cô không sao chứ? Mấy người này là ai?”

Quý Phi đẩy anh ra, hung dữ nói: “Còn nữa? Đồ lằng lơ, cô cũng không phải thứ gì tốt”

Lạc Kim Vũ nhìn Vương Đình Đình bị đẩy đụng vào vách tường, lại quan sát thái độ của nhân viên câu lạc bộ, biết anh chàng say rượu này là người có máu mặt, không dễ trêu chọc. Cô nhìn thoáng qua Cảnh Tư Hàn, người từ đầu đến cuối chỉ nói có một câu, yên lặng nuốt cục tức vào bụng, nói:

"Đạo diễn Vương, ngài đừng lo lắng. Đây là bạn của tôi, chỉ xảy ra một chút xích mích với Triệu tổng, tôi giải thích với bọn họ là được rồi, tôi sẽ quay lại nhanh thôi".

Vương Đình Đình cảnh giác nhìn Quý Phi, tiếp tục hỏi xác nhận: "Thật sự không sao? Không cần báo cảnh sát?"

"Mẹ nó! Hôm nay, ai cũng muốn kêu cảnh sát, bộ họ hàng mấy người ở trong đó sao? Bọn mày báo thử đi, xem có được hay không?" Quý Phi muốn nhào lên đánh Vương Đình Đình, bị Lạc Kim Vũ mạnh mẽ ngăn cản.

"Mấy người này thật sự là bạn của tôi, ngài đừng lo lắng. Tôi giải thích xong sẽ về nhà luôn"

Lạc Kim Vũ kéo Quý Phi đi đến trước mặt Cảnh Tư Hàn, giọng nói đầy giận dữ, nói: "Đi, không phải anh nói muốn đi sao?"

Quý Phi nhìn sắc mặt của cô, hừ một tiếng: "Ha, cô còn dám làm mình làm mẩy nữa sao?"

Lạc Kim Vũ mặc kệ anh ta, lập tức đi đến trước mặt Cảnh Tư Hàn, mày nhíu chặt: "Hiện tại có thể kêu bạn của anh buông tôi ra được chưa"

Ánh mắt của Cảnh Tư Hàn dừng lại vài giây ở trên tay hai người, tiếp theo dùng gương mặt vô biểu tình của mình nhìn chăm chăm về phía Quý Phi, Quý Phi cứng người lại, buông tay sờ sờ cái mũi của mình: "Làm gì nhìn ghê vậy, mày có biết đáng sợ lắm không"

Quản Tri xem kịch đủ rồi, lúc này mới đi tới, giống như người hòa giải nhìn ba người vẫy vẫy tay, cười nói: "Thoải được rồi, bên ngoài quá ồn ào, chúng ta vào trong phòng nói chuyện sau"

Lạc Kim Vũ ngồi ở trên sofa, cảm nhận được tầm mắt nóng bỏng từ từ phía phóng lại đây, lại nhìn thấy Cảnh Tư Hàn ngồi ở cách đó không xa, không nói một lời nhìn chăm chăm vào cô. Bắt đầu tự hỏi, tại sao mọi chuyện lại trở thành như vậy.

Buổi chiều sau khi cô nhận được số điện thoại, thấy thời gian còn sớm, nên trực tiếp gọi cho Vương Đình Đình.

Vương Đình Đình bắt máy, nói bản thân đang kéo nhà đầu tư bộ điện ảnh 《Về nhà》. Nếu cô có hứng thú gia nhập đoàn phim, có thể đến Lang Thần tìm anh lấy kịch bản, thuận tiện gặp mặt nói chuyện trực tiếp.

Vương Đình Đình là một người đạo diễn sẽ vô cùng nổi tiếng trong tương lai, chạm tay vào là bóng ngay.

Lạc Kim Vũ còn nhớ rõ một tình tiết, nữ chủ dựa vào bộ điện ảnh của anh ta, cuối cùng trở thành ảnh hậu quốc dân.

Bởi vì tên của người đạo diễn này giống y như tên của một người bạn trong thế giới cũ của cô, nên cô rất có ấn tượng với cái tên Vương Đình Đình này.

Theo những gì trong sách viết về anh ta, thì lúc còn trẻ, Vương Đình Đình từng dựa vào một bộ phim nghệ thuật, lấy tư thế một con ngựa đen xông vào giải liên hoan phim quốc tế, cuối cùng đoạt được giải thưởng. Từ đây mới chính thức đi vào tầm mắt của mọi người, bắt đầu con đường chinh phục trong ngành giải trí.

Nếu cô nhớ không lầm, thì bộ phim mở ra tương lai đầy quanh vịnh của anh ta có tên là 《 Về nhà》.

Cơ hội tốt như vậy xuất hiện ở trước mắt, làm sao cô có thể bỏ qua.

Cô lập tức đáp ứng Vương Đình Đình, ba chân bốn cẳng chạy tới Lang Thần.

Nào ngờ, lúc hai người đứng ở cửa nói chuyện, thì gặp phải người đầu tư tên là Triệu Viễn Tâm, người đàn ông trung niên mập mạp gọi là Triệu tổng này vừa nhìn thấy Vương Đình Đình sắc mặt đã xụ xuống.

Vì trong thời gian qua bị anh quấy rầy quá nhiều, nên giờ đây nhìn thấy gương mặt anh Triệu tổng chỉ thấy phiền.

Triệu tổng muốn tổng cổ anh giống như mấy lần trước, nhưng vừa nhìn thấy Lạc Kim Vũ, lời nói xua đuổi đến bên miệng lại đổi thành ý khác: "Là tiểu Vương à, muốn tôi đầu tư cho bộ điện ảnh của cậu? Cũng có thể, chúng ta đi vào trong rồi nói chi tiết sau"

Vương Đình Đình vừa nghe, lập tức vui vẻ ra mặt:

"Triệu tổng, ngài thật sự rất có ánh mắt. Không phải tôi kiêu ngạo, mà là kịch bản của tôi quá hay, khẳng định nếu ngài đầu tư, 100% sẽ lời to. Tôi đã nghĩ kỹ rồi, trước tiên chúng ta có thể lấy bộ điện ảnh này đi dự thi liên quan phim quốc tế, chỉ cần đoạt được giải thưởng, khi đó....."

Triệu Viễn Tâm trực tiếp giơ tay cắt ngang lời nói của anh, ông không thể nghe anh lải nhải thêm được nữa, ông nhìn sang Lạc Kim Vũ hỏi: "Cô gái này là diễn viên trong đoàn sao".

Vương Đình Đình giật mình, đúng sự thật trả lời: "Đúng vậy, là thầy của tôi giới thiệu đến, tạm thời nhận vào đoàn phim, nhưng chưa biết sẽ nhận vai gì".

"Cô gái này có khả năng sẽ diễn trong bộ điện ảnh này, đúng không"

Vương Đình Đình gật đầu: "Có khả năng"

“VẬY là được rồi”.

Triệu Viễn Tầm vỗ vỗ vai anh, nói:

“Hôm nay, cậu với cô gái này cùng nhau giải thích về bộ điện ảnh này đi, cũng làm tôi xem con mắt nhìn diễn viên của cậu ta sao. Mấy triệu không phải con số nhỏ, tôi dù sao cũng phải cẩn thận một chút”

Vương Đình Đình khó xử nhìn Lạc Kim Vũ, Đây là lần đầu tiên Triệu tổng nguyên ý ngồi nghe anh giải thích về bộ điện ảnh này, nhưng anh không phải là thằng ngu cái gì cũng không hiểu. Triệu Viễn Tầm rõ ràng có ý xấu đối với Lạc Kim Vũ, anh không thể yêu cầu một cô gái vừa mới quen biết dùng chính thân thể của mình đến lôi kéo đầu tư.

Anh tính mở miệng từ chối, thì Lạc Kim Vũ đã lên tiếng trước: “Đương nhiên có thể, đúng lúc hôm nay đạo diễn Vương mang theo kịch bản, chúng ta có thể ngồi nói chuyện với Triệu tổng một chút”.

Triệu Viễn Tầm lập tức tươi cười: “Quả nhiên, người càng xinh đẹp càng hiểu chuyện”

Vương Đình Đình cùng Lạc Kim Vũ đi vào câu lạc bộ Lang Thần, anh nhỏ giọng đảm bảo với cô: “Cảm ơn cô, Lạc tiểu thư. Tôi sẽ không để bất cứ ai chạm vào cô”

Lạc Kim Vũ cũng nhỏ giọng trả lời anh: “Ok, tôi chỉ lo lắng vị Triệu tổng này không có ý muốn đầu tư thôi”

Vương Đình Đình nghe xong thở dài một hơi: “Không còn cách nào khác, tôi chỉ quen biết mỗi mình ông ta”

Lạc Kim Vũ cũng từng trải qua giai đoạn khó khăn này, cô hẹn đạo diễn, nhà làm phim, gắng sức đoạt được vai diễn yêu thích. Cho đến cô hiểu được tâm trạng hiện giờ của Vương Đình Đình, biết rõ mọi chuyện sẽ không đi tới đâu, nhưng vẫn kiên trì theo đuổi.

"Đạo diễn Vương, là kim cương thì sẽ có cơ hội để tỏa sáng, kịch bản của ngài hay như vậy, khẳng định có thể tìm được một người có con mắt tinh tường, có thể hiểu được giá trị và đầu tư vào bộ phim" Lạc Kim Vũ khẳng định nói.

Vương Đình Đình nghe xong cảm thấy buồn cười, chỉ xem cô tội nghiệp an ủi anh, cười nói: “Kịch bản méo tròn cô còn chưa xem qua, làm sao mà biết nó tốt hay dở”

Lạc Kim Vũ nghĩ thầm: Đúng là tôi còn chưa xem qua kịch bản này, nhưng tôi đã đọc qua tiểu thuyết nha. Bộ phim này của anh sẽ đạt được giải phim điện ảnh nghệ thuật xuất sắc nhất của Liên hoan phim quốc tế. Có thể không hay sao?

“Được đạo diễn Trương cực lực đề cử, có thể không hay sao?” Cô nhẹ nhàng đánh trống lảng.

Kết quả giống như Lạc Kim Vũ nói, vừa bước vào phòng, Triệu Viễn Tầm chỉ lo nói chuyện phiếm, uống rượu, không hề nhắc tới chuyện đầu tư. Mỗi khi Vương Đình Đình nhắc tới việc đầu tư thì bị ông ta qua loa lấy cớ cho có lệ.

Ngồi uống rượu chung với đám bạn ông ta cả buổi tối, việc đầu tư thì không có nửa bước tiến triển. Vương Đình Đình chịu hết nỗi muốn cáo từ ra về, lúc đó ông ta lại dùng từ ngon ngọt nói vài ba câu, làm anh cảm thấy có hy vọng.

Lạc Kim Vũ căn cứ theo kinh nghiệm của bản thân mà suy đoán, cảm thấy Triệu Viễn Tầm, vị tổng giám đốc họ Triệu này xác suất đầu tư là 0%.

Đáng tiếc, hiện tại Vương Đình Đình chỉ là một người đạo diễn trẻ tuổi mới vừa ra đời, không phải là đối thủ của những con cáo già đời này, bị bán còn giúp người ta đếm tiền.

Lạc Kim Vũ tính toán đi ra ngoài hít thở không khí trong lành, nào ngờ Triệu Viễn Tầm cũng muốn đi theo, Vương Đình Đình nhớ tới lời bảo đảm bản thân đã nói với cô, muốn đi lên giúp cô giải vây, nhưng bạn bè của ông ta lại ngăn cản anh.

“Triệu tổng, tôi chỉ muốn đi toilet một chút” Nếu không phải hoàn cảnh bắt buộc, cô đã cho ông ta ăn mấy bạt tay.

Triệu Viễn Tầm muốn nắm tay cô, giọng nói ghê tởm, nói: “Kim Vũ à, em có muốn diễn bộ điện ảnh này của tiểu Vương không? Muốn diễn thì nói với anh Triệu một tiếng, nữ chính ngoại trừ em, tuyệt đối sẽ không có người khác”

Lạc Kim Vũ né tránh móng vuốt heo của ông ta: “Cảm ơn ý tốt của Triệu tổng, ngài đã có ý đầu tư, vậy hãy nói với đạo diễn Vương, khẳng định anh ta sẽ vô cùng vui vẻ”

Triệu Viễn Tầm ánh mắt đầy ý dâm mà nhìn cô, bàn tay mập mạp vỗ vỗ mu tay của cô, cười cười nói: “Có liên quan gì đến anh ta? Anh muốn đầu tư chủ yếu là vì em nha, Kim Vũ. Nếu em không diễn nữ chính thì anh đầu tư làm gì”

Lạc Kim Vũ nhin xuống ghê tởm, nói: “Cảm ơn Triệu tổng yêu thương, chỉ là có thể đoạt được vai nữ chính hay không phải xem đến thực lực của bản thân mình. Nếu đạo diễn Trương có thể chấp nhận kỹ thuật diễn của tôi, vậy không thể tốt hơn”

“Chỉ cần anh nói một câu, cậu ta dám có ý kiến? Ai sẽ đi bỏ tiền đầu tư cái bộ điện ảnh rách nát kia của cậu ta?” Triệu Viễn Tầm kinh thường nói

“Triệu tổng, ngài có chút say, vẫn là về phòng ngồi nói chuyện với bạn bè một chút đi” Lạc Kim Vũ có lệ mà ứng phó một câu, tính toán rời đi.

Nào ngờ, Triệu Viễn Tầm căn bản nghe không hiểu tiếng người, bắm dính giống như kẹo cao su, miệng còn không được sạch sẽ, nói: “Hành lang ở đây hơi tối, anh lo lắng em sẽ sợ hãi, hay là để anh dẫn em đi”

Lạc Kim Vũ không nhần nhện nữa, đang định mắng người, thì đột nhiên xuất hiện một người đàn ông bay đến đánh Triệu Viễn Tầm.

Nhìn Triệu Viễn Tầm nằm bẹp trên mặt đất, cô thấy trong lòng hả hê, tâm tình buồn bực cả đêm nháy mắt tan biến.

Uhm.... Nếu không nhìn thấy Cảnh Tư Hàn thì càng tốt. Lạc Kim Vũ ngồi ở vị trí trung tâm, ở trong lòng âm thầm nghĩ thêm một lần.

“Mấy người kéo tôi vào đây rốt cuộc muốn nói cái gì?”

Lạc Kim Vũ buông ly rượu trong tay xuống, mở miệng đặt câu hỏi, cô không có thời gian rảnh rỗi ở đây để ngồi chơi chung với ba vị thiếu gia này. Hôm nay cô đã đóng phim cả ngày, cơ thể đã mệt mỏi, còn ngồi chung với Vương Đình Đình cả một buổi tối.

Hiện tại, cô chỉ muốn về nhà tắm rửa sạch sẽ nằm xuống ngủ một giấc.

“cô làm cái gì bản thân cô cũng không biết sao? còn không biết xấu hổ mà hỏi chúng tôi muốn nói cái gì” Quý Phi uống rượu quá nhiều, độ cồn cao làm anh như đầu, cũng làm anh thiếu kiên nhẫn.

Lạc Kim Vũ buồn cười liếc nhìn anh, nói: “Tôi làm cái gì? Tôi không phải con giun trong bụng mấy anh, làm sao biết mấy anh muốn nói cái gì?”

"Cô, cô thật là đồ mặt dày, bị chúng tôi bắt gian tại trận, bây giờ còn có thể bình tĩnh mà ngồi nói như vậy" Quý Phi bị cô chọc tức đến mức muốn cười khinh bỉ, nhưng kết quả người cười lại là cô.

“Anh nói cái gì? Bắt gian, lăng nhăng? Cho dù tôi có lăng nhăng thì sao, tôi sợ ai? Có liên quan gì đến mấy anh?”.

“Cô!”.

Quý Phi không hiểu mọi chuyện, cộng thêm bởi vì say rượu nên tư duy có chút chậm chạp, anh không hiểu lời nói của cô, trong lòng bất bình vì anh em, bị cô chọc tức nói không ra lời.

Quân Trì từ đầu tới cuối ôm hai tay ngồi xem kịch, tầm mắt di chuyển qua lại giữa Cảnh Tư Hàn với người con gái xinh đẹp này, cảm thấy câu chuyện càng thêm thú vị.

Mà đang nằm trong trí tò mò của bạn tốt, Cảnh Tư Hàn hiện tại đang suy nghĩ chuyện xảy ra hồi này.

Khi anh thấy Lạc Kim Vũ đứng chung với người đàn ông trung niên kia, hình như có chút bức mình nhưng lại không biết rốt cuộc là ở bức tức cái gì.

Lạc Kim Vũ tìm được người khác, không hề dây dưa với anh nữa. Chẳng lẽ đây không phải là điều anh vẫn luôn hi vọng hay sao. Khi nào bắt đầu thay đổi?

Hiện tại trong lòng anh cảm thấy không được thoải mái, ‘đây là đồ vật của tôi, tôi không cần cũng không cho người khác lấy đi’, như vậy, anh với một đứa trẻ có gì khác nhau? Quá ấu trĩ, không giống một người đã trưởng thành.

Càng nghĩ, sắc mặt của Cảnh Tư Hàn càng khó coi.

Quân Trì thấy sắc mặt của bạn tốt càng ngày càng đen, hiểu làm quan hệ của hai người, khóe miệng giờ càng ngày càng cao. Thì ra người anh em tốt này của anh cũng có ngày bị người khác xem thường, nhìn tình hình trước mắt, thẳng thắn này còn tọng quá trình theo đuổi, mà con gái người ta không thèm nhìn lại.

“Cô, cái thứ phụ nữ là loi ong bướm”

Quý Phi cứ ‘cô’ nửa ngày, rốt cuộc nhện không nổi nữa, nói hết ra:

"Cô nói những lời này, xem anh em tôi là cái gì. cô cho người ta đội nón xanh còn nói như vậy có lý. Mẹ nó! Đàn bà không có con nào tốt, tôi cùng Hàn sao lại khổ đến như vậy? Toàn gặp thứ....., ô ô ô, um um.....”

Thấy con ma men này càng nói chuyện càng quá đáng, Cảnh Tư Hàn nghe mà gân xanh ở thái dương đều nhô lên từng sợi, Quân Trì nhanh chóng che miệng Quý Phi lại, đem toàn bộ những lời tang thương phía sau nuốt trở lại trong miệng.

Lúc này Lạc Kim Vũ thật sự cảm thấy buồn cười, Cảnh Tư Hàn bình thường nhìn thấy cô tránh còn không kịp, hiện tại làm ra biểu tình như vậy là cho ai xem

Hồi này, trốn không thoát cho nên cô cũng uống vào một chút rượu, vốn tính toán đi toilet rửa mặt cho tỉnh táo, kết quả bị bọn họ vây lại ở chỗ này, rượu cũng từ từ thấm vào người.

Cô xoay mặt qua nhìn về phía ba của con trai mình, khiêu khích nhếch mày nói: "Cảnh Tư Hàn, chúng ta chẳng lẽ có cái gì quan hệ sao? Bạn của anh

giống như hiểu lầm cái gì thì phải?”

Trước đó, quý phi kéo một đám bạn bè ăn chơi trác táng ở trong phòng, cho đến khi bọn Cảnh Tư Hàn tới mới tan. Lúc này trong phòng còn mở ra ánh đèn lờ lẹt đủ mọi màu sắc xoay xung quanh căn phòng, chiếu vào trên mặt mọi người.

Gương mặt của Lạc Kim Vũ dần dần ửng đỏ, cười như không cười, khiêu khích nhìn Cảnh Tư Hàn, ánh mắt ngập nước, dưới ánh đèn mờ ảo nhìn cô quyến rũ đầy gợi cảm.

Cảnh Tư Hàn nhìn mà ần đường nhảy dựng, nghĩ đến hồi nãy cô đứng ở cửa lờ lờ kéo kéo cùng người đàn ông khác. Có phải cô cũng dùng đôi mắt này nhìn bọn đàn ông thú vị trong căn phòng kia?

Quả nhiên, cô ta giống y như năm đó, vẫn luôn dùng thủ đoạn thấp hèn.

Nghĩ đến đây, Cảnh Tư Hàn cảm thấy ngực hơi nhói một chút, khiêu khích anh? Vậy anh càng không làm cô thực hiện được.

“Giới thiệu một chút, đây là người mà tao từng nói qua, là mẹ của con trai tao, Lạc Kim Vũ”

Cảnh Tư Hàn vừa nói ra, không chỉ làm Lạc Kim Vũ cùng Quân Trì giật mình, mà ngay cả con ma men quý phi đều tiêu hóa không kịp lời nói của anh.

“Đậu má! Cô ta là người mà nãy từng kể là sử dụng thủ đoạn thấp hèn hạ thuốc mày, có thai đẻ gả vào Cảnh gia sao?” Nói một câu dài có trật tự, không ngọng nghịu thật làm khó Quý Phi, người mà mới vừa nãy nói chuyện còn lưu lười.

Chỉ là, những lời anh nói ra, những người ở đây nghe mà trong lòng không hề thấy thoải mái.

Quân Trì làm bộ làm tịch che miệng ho một tiếng, thẳng thót Quý Phi này tính tình mơ hồ hơi ngốc, uống rượu say càng nói càng ngu.

Chuyện này đối với Cảnh Tư Hàn giống như dằm trong tim, anh minh thần võ cả đời, vậy mà vừa vào đời đã bị ngã một cú khá đau. Ai bị vậy mà cười vui vẻ cho nổi?

Còn nữa, những từ ngữ của nó quá tổn thương người, lẽ nghi dạy từ nhỏ ra nước ngoài lâu rồi bị chó nó gặm mất rồi sao. Cho dù trong quá khứ cô ta từng làm không đúng, nhưng cũng không thể đứng trước mặt con gái người ta nói như vậy.

Giờ thì biết tại sao nó bị bỏ đá, đáng đời.

Quân Trì ở trong lòng hung hăng phi nhỏ, khinh bỉ thẳng bạn ngu một trận, ngẩng đầu nhìn Lạc Kim Vũ tươi cười chào hỏi: “Xin chào cô! Lạc tiểu thư. Bạn của tôi uống say, cô đừng để ở trong lòng.”

Lạc Kim Vũ chuyển mắt nhìn người nói chuyện với mình.

Một người lòng tràn ngập tức giận, một người mặt đen như đáy nồi, cũng chỉ có người này nhìn được nhất, âm thanh dịu dàng, gương mặt tươi cười dễ mến. Vì thế cô cười lại vô cùng xinh đẹp, hai má lúm đồng tiền lần lượt hiện ra, nụ cười của cô có thể thấp sáng cả căn phòng tối tăm này.

Chỉ là, lời nói ra lại không thiện cảm như gương mặt tươi cười của cô: “Đương nhiên, tôi là người lớn cũng có chút hiểu chuyện, sẽ không trách cứ một người đàn ông thất tình mượn rượu giải sầu”

Quân Trì nghe xong, vui vẻ cười, cô gái này chỉ nghe vài lời nói trước đó của Quý Phi đã đoán được nó thất tình, hiện tại còn lấy đề tài này ra phản kích lại.

Tính cách không giống như Hàn nói, rất thông minh.

“Đá! Ai bị đá, là ông đây đá nó” Quý Phi bị sát muối vào vết thương, bật đứng dậy, muốn tìm Lạc Kim Vũ lý luận.

Quân Trì vội vàng giữ chặt anh, Cảnh Tư Hàn cũng bị anh làm ồn ào mà đau đầu, xoa xoa ần đường, nhìn Quân Trì nói: “Hôm nay đến đây thôi, với bộ dạng này của nó cũng không nói được cái gì”

Quân Trì tự cho là rất hiểu tâm tình bây giờ của Cảnh Tư Hàn, chớp chớp mắt vài cái, nói: “Tao đưa nó về trước, hai người..... ở lại nói chuyện một lát đi”

Cảnh Tư Hàn cầm nín, làm lơ ánh mắt gian tà của anh.

Lạc Kim Vũ đứng dậy, sửa sang lại quần áo, liếc nhìn Cảnh Tư Hàn, nói: “Nếu không có việc gì, tôi xin phép đi trước, Cảnh tiên sinh”.

Ba chữ cuối cùng, tương đương giằng co với Cảnh Tư Hàn.

Anh giới thiệu tôi là mẹ của con trai anh, đây là sự thật, tôi không phủ nhận. Nhưng gọi anh một tiếng Cảnh tiên sinh, đại biểu bốn tiền nữ không muốn dính líu đến anh, đã hiểu chưa?

Không chỉ có Cảnh Tư Hàn nghe hiểu, mà ngay cả Quân Trì đang vác Quý Phi chuẩn bị mở cửa ra khỏi phòng cũng hiểu, không khí có chút xấu hổ.

Cảnh Tư Hàn xụ mặt.

Không thích hợp, không đúng, đáng lý ra người từ chối phải là Hàn mới đúng, đằng này càng nghe càng cảm thấy người không muốn đây đưa lại là Lạc Kim Vũ.

“Hai người ở lại vui vẻ, chúng tôi xin phép cáo từ” Quân Trì cảm giác không nên ở lại nơi này lâu quá, nhanh chóng vác thẳng bạn ngu ngốc say mềm kia đi.

Hai người kia vừa đi, căn phòng càng thêm trống trải, Lạc Kim Vũ cảm thấy không an toàn, cũng cất bước tính toán nôi gót hai người kia.

Ngay lúc này, tiếng chuông di động vang lên.

Lạc Kim Vũ mở túi xách lấy di động ra, là Cảnh mẹ gọi.

Cô liếc Cảnh Tư Hàn một cái, bật máy nghe: “Dạ, mẹ”

Âm thanh đầy lo lắng của Cảnh mẹ truyền vào tai: “Kim Vũ, khi nào con mới trở về? Dương Dương tự nhốt ở trong phòng, vẫn luôn khóc lóc, khuyên ra sao cũng không nghe?”

Cô vừa nghe cũng nóng nảy, vội vàng hỏi: “Tại sao khóc hoài không ngừng? Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Cảnh Tư Hàn nghe được lời cô nói, ngẩng đầu, thấy vẻ mặt của cô tràn ngập lo lắng, đoán chắc Cảnh Gia Dịch đã xảy ra chuyện.

“Dạ, mẹ. Con lập tức trở về, rất nhanh thôi”. Lạc Kim Vũ cắt đứt điện thoại, xoay người muốn đi.

Cảnh Tư Hàn đứng lên giữ chặt lấy tay cô, trầm giọng hỏi: “Là Gia Dịch?”

“Ừ, mẹ nói không biết bé làm sao vậy, tự nhốt bản thân trong phòng, khóc mãi không ngừng, ai khuyên cũng vô dụng” Lạc Kim Vũ không rảnh phân cao thấp với anh, nhanh chóng giải thích, muốn bằng tốc độ nhanh nhất trở về nhà.

Cảnh Tư Hàn nhíu mày: “Cô uống rượu còn muốn lái xe”

Lạc Kim Vũ được anh nhắc nhở mới nhớ: “Đúng, đúng, ở đây chắc là sẽ có người lái xe thuê đi? Anh thường đến chỗ này phải không? Làm phiền anh kêu giúp tôi một người”.

“.....”

Cảnh Tư Hàn trầm mặt, chớp mắt nói: “Tôi đi với cô trở về xem sao”

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Nuôi Con Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Mommy đừng bỏ con đi

Trên đường trở về nhà, không khí bên trong xe trầm mặc.

Đền đường nê ông từ cửa sổ xe chiếu đi vào, hình thành từng vệt ánh sáng vụt bay qua. Lạc Kim Vũ im lặng dựa lưng vào ghế ngồi, phản chiếu gương mặt cô lúc sáng lúc tối, giống một bóng ma lúc ẩn lúc hiện.

“Gia Dịch làm sao vậy?” Cảnh Tư Hàn nhìn thẳng con đường phía trước, mở miệng hỏi.

Lạc Kim Vũ đợi hai giây mới xoay mặt qua hỏi: “Hả? Cái gì?”

Cảnh Tư Hàn hơi hơi nghiêng đầu nhìn cô, cảm thấy hình như cô có chút không thích hợp, anh lại lặp lại một lần: “Tôi hỏi cô, Gia Dịch làm sao vậy?”

Lạc Kim Vũ chớp chớp mắt, lại thông thả, nói rất chậm:

“Mẹ nói ngày hôm nay cũng giống như những ngày thường, 9 giờ đi ngủ, 10 giờ cô giúp việc đi lên sửa chăn lại cho bé, phát hiện bé cuộn tròn ở trên giường, vẫn luôn khóc không ngừng, hỏi bé, bé không nói”

“Có phải sinh bệnh hay không?” Cảnh Tư Hàn nhíu mày, suy đoán nói.

Lạc Kim Vũ lắc đầu: “Sẽ không, nếu không thoải mái bé sẽ chủ động nói, Dương Dương rất thông minh.”

“Vậy bởi vì cái gì?”

“Không biết.”

Giọng nói của Lạc Kim Vũ có chút ẻo lả, hoàn toàn không hung dữ muốn cắn người như mới vừa rồi, chiếc ghế to rộng bao trùm cả cơ thể cô làm đáng người của cô càng thêm mảnh khảnh, cả người cuộn tròn trên ghế, mờ mịt nhìn chăm chăm cần gạt nước.

Cứ như vậy trầm mặc hồi lâu, Lạc Kim Vũ mới phản ứng lại đây, bản thân hẳn là đã uống say.

Kiếp trước từ lượng của cô là trời sinh, ngàn ly không say, thay đổi một cơ thể khác lại không mang theo cái tài lẻ đó lại đây, không chú ý uống hai ly đã say đi không nói.

Lạc Kim Vũ lần đầu tiên cảm nhận được “Uống say” là như thế nào, đầu lảo đảo nặng trĩu, cơ thể không nghe theo lý trí, tay chân nhũn ra, ngay cả tư duy phản ứng cũng chậm hơn rất nhiều.

Cô cảm thấy linh hồn của mình giống như bị chia thành hai nửa, một nửa thanh tỉnh, một nửa trầm luân.

Hiển nhiên, một nửa thanh tỉnh kia khôn thể khống chế thân thể, cô cảm thấy nâng lên một ngón tay đều hao phí sức lực.

Cho nên, khi xe dừng lại trước cổng nhà, Lạc Kim Vũ xuống xe thiếu chút nữa ngã xuống trên mặt đất, gian nan đỡ lấy cửa xe mới miễn cưỡng đứng thẳng thân thể.

Cảnh Tư Hàn nghe được động tĩnh, đi ở phía trước quay đầu lại, nhìn thấy cô đứng cũng đứng không vững, mày thẳng nhăn: “Cô rốt cuộc uống bao nhiêu?”

Lạc Kim Vũ không có tâm tình để ý tới anh, chống cơ thể ở cửa sổ xe hít sâu một hơi, ý đồ làm đầu óc thanh tỉnh chút.

Ước chừng qua năm giây, Lạc Kim Vũ một lần nữa mở mắt ra, trở tay đóng lại cửa xe, phát ra “Phanh” một tiếng, sống lưng thẳng tắp, giống như có chút khôi phục giống như bình thường.

Ai ngờ vừa mới bước đi ra hai bước đã lộ tẩy, đi không đến hai mét cơ thể lệch khỏi quỹ đạo nghiêng hẳn 60 độ. Rõ ràng là muốn đi vào, lại đâm vào lưng Cảnh Tư Hàn.

Người được mùi rượu trên người cô, khóe môi Cảnh Tư Hàn căng chặt banh thẳng.

Anh hơi do dự, giờ tay vịn Lạc Kim Vũ, một cái tay khác đỡ lấy cánh tay cô, thân thể bảo trì một khoảng cách 20cm, mang cô đi vào trong nhà.

Má Trương vẫn luôn chờ ở cửa, nhìn thấy cảnh hai người ôm nhau đi vào, giật mình, nhưng thực mau tiếp đón đi lên: “Thiếu gia, Lạc tiểu thư, phu nhân đang ở trên lầu đồ Dương Dương, hai người mau đi xem một chút đi.”

Lạc Kim Vũ gật đầu, giày cũng không đổi, lập tức nhào lên thang lầu.

Thật là “Nhào”.

Người uống say không thể khống chế cơ thể, bởi vì vội vàng, nên nửa người trên của cô đi trước, chân lại theo không kịp, tư thế của cô chính xác là ‘nhào’ lên trước. Nếu không phải Cảnh Tư Hàn còn đỡ cô, thì sẽ trực tiếp nằm bẹp trên mặt đất.

Vì phòng ngủ cô té ngã, Cảnh Tư Hàn vịn chặt lấy bả vai của cô, thân thể cũng xích đến gần, nhắm mắt theo đuôi dẫn cô lên lầu hai.

Cảnh mẹ quay đầu lại, nhìn thấy tư thế thân mật của cũng kinh ngạc: “Sao hai đứa lại trở về cùng nhau vậy?”

“Ở bên ngoài gặp”

Cảnh Tư Hàn mất tự nhiên, tay lập tức buông lỏng, Lạc Kim Vũ không có chống đỡ, cả người đi nghiêng về phía trước, té ngã trên đất, khi đầu gối chạm đất phát ra một tiếng nặng nề, nghe khá đau.

Cảnh mẹ nhanh chân đi lại muốn đỡ cô đứng lên, lại thấy Lạc Kim Vũ chỉ trong chớp mắt tự bò lên, lướt qua cô thất tha thất thểu vọt tới mép giường.

Cảnh mẹ khiển trách nhìn về phía thẳng con trời đánh, Cảnh Tư Hàn mím môi, yên lặng rút trở về cánh tay đuổi đến nửa đường, rừ mắt che dấu cảm xúc tự trách.

“Dương Dương? Dương Dương?”

Lạc Kim Vũ nằm ở mép giường, dùng tay nhẹ nhàng vỗ vỗ ngọn núi nhỏ nhô lên giữa giường kia, dịu dàng nói: “Dương Dương, là mommy, mommy đã trở về”

Thân thể nhỏ bé dưới chăn bông bỗng nhiên cứng đờ, ngay sau đó từ từ run rẩy lên, ần ần còn truyền ra tiếng khóc nức nở.

Lạc Kim Vũ nóng nảy vội vàng xốc chăn lên. Nào ngờ, Cảnh Gia Dịch từ trước đến nay luôn ngoan ngoãn nghe lời, lần này lại giống như thay đổi thành một người khác.

Bé từ bên trong nhéo chăn không bỏ, một khi cô có ý đồ dùng sức mạnh xốc lên, còn sẽ không ngừng thét chói tai.

Cảnh mẹ vội vàng đi lên ngăn lại: “Bé cứ nhốt mình trong chăn, khóc là không ngừng, đồ cách nào cũng không muốn ra tới.”

Lạc Kim Vũ lo lắng bé bị ngộp, lại lo lắng cổ họng của bé sẽ bị đau. Trong khoảng thời gian ngắn có chút không biết làm sao, chỉ có thể vươn tay cách chăn vuốt vuốt người bé, một lần một lần kêu tên của bé.

Nhưng Cảnh Gia Dịch nằm dưới chăn lại thờ ơ không đáp lại, Lạc Kim Vũ càng kêu càng cảm thấy chua xót, có lẽ do còn phóng đại cảm xúc, cô kêu, kêu đến cánh mũi đau xót rơi lệ.

Nước mắt vừa chảy xuống lại khóc không ngừng, từ nghẹn ngào đến nức nở, cuối cùng càng khóc càng thương tâm, hoàn toàn đã quên còn có người ở trong phòng, ghé vào mép giường khóc giống như một đứa trẻ.

Cô giống như một cô gái nhỏ bị người ức hiếp, khóc hồn nhiên quên mình.

Cảnh Tư Hàn nhìn một lớn một nhỏ, người trên giường, người dưới giường giống như muốn thi xem ai khóc thương tâm hơn, mũi chân bắt giắc đi phía trước, lại không biết tiếp theo phải làm cái gì, chỉ phải mò mịt dừng lại.

Cảnh mẹ không nghĩ tới chuyện sẽ phát triển trở thành như vậy, nhất thời cũng ngẩn người, đứng ra chỉ có một đứa trẻ khóc lóc khổ sở, hiện tại ngay cả người lớn cũng đi theo khóc không ngừng, phải làm sao bây giờ?

Bà nhìn Cảnh Tư Hàn, lại phát hiện ngay cả con trai của bà cũng bó tay không biện pháp. Cảnh mẹ khẽ thở dài một hơi, cảm thấy vẫn là bản thân ra ngựa tốt nhất, cầu thẳng lạnh lùng mất cảm xúc kia không bằng cầu mình.

Nhưng bà mới vừa bước ra một bước nhỏ, phát hiện thẳng bé di động cơ thể, trong chốc lát Cảnh Gia Dịch tự mình từ chăn bò ra tới.

Trên mặt bé vẫn còn dính đầy nước mắt, khuôn mặt nhỏ nghẹn đỏ bừng, ngồi ở trong chăn, nhìn nằm Lạc Kim Vũ đang khóc ở trước mặt bé, bà vai không ngừng run rẩy, chân chò kêu một từ: “Mommy?”

Đáng tiếc, Lạc Kim Vũ là thật sự bị cơn thôi thúc tuyến lệ, khóc không kềm chế được, căn bản không nghe được tiếng của bé.

Cảnh Gia Dịch nghe tiếng khóc của cô, càng nghe càng khó chịu, cái miệng nhỏ nhấp nháp, hốc mắt nháy mắt chứa đầy nước mắt, sử dụng tay chân bò nhanh tới bên người Lạc Kim Vũ, tay nhỏ thử thăm dò sờ lên tóc cô, lại vội vàng mà kêu hai tiếng.

Lúc này Lạc Kim Vũ cuối cùng cũng nghe được, cô ngừng đầu, hàm chứa nước mắt nhìn Cảnh Gia Dịch, mũi khịt khịt, nước mắt vẫn cứ ngăn không được.

Cảnh Gia Dịch miệng nhỏ bẹp bẹp, lao thẳng tới ôm cổ cô, vừa khóc vừa nói: “Mommy, mommy, con sai rồi, mommy đừng bỏ con đi! Con bảo bảo đảm sau này đều ngoan ngoãn nghe lời, mommy đừng đừng bỏ con đi!”

Lạc Kim Vũ vừa ngừng được nước mắt đã bị những lời nói của bé cảm động, nước mắt lại trào ra tới. Cô vừa nôn nóng vừa tức, không nhẹ không nặng đánh ở trên mông bé hai cái, cũng nghẹn ngào hỏi lại bé:

“Ài, là ai nói mommy không cần con! Là ai nói mommy bỏ con đi? Con nghe mommy nói không cần con, nghe mommy nói bỏ con đi?”

Cảnh Gia Dịch gât gao ôm cô không bỏ, khóc nói không nên lời, Lạc Kim Vũ dùng tay vuốt vuốt trên lưng bé, một hồi lâu bé mới khịt khịt trả lời: “Là là Di Hoa nói nói mommy sẽ rời khỏi đây, sẽ sẽ sẽ không cần con.....”

Lạc Kim Vũ giật mình, ôm Cảnh Gia Dịch chậm rãi xoay người nhìn ra phía cửa, trên lông mi còn treo nước mắt, hai gương mặt dơ như chú hề, một lớn một nhỏ hai đồng loạt nhìn phía sau Cảnh Tư Hàn.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Nuôi Con Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Người hầu nhiều chuyện

Cảnh Tư Hàn nhìn thấy tầm mắt của hai mẹ con, không biết nguyên do, cơ thể theo bản năng nhin không được muốn tránh né.

Cho đến khi anh nghe được phía sau vang lên một giọng nữ co rúm, mới biết được tầm mắt của hai mẹ con đều không phải nhìn anh.

“Phu nhân, thiếu gia, tôi Thật sự tôi không có nói như vậy với tiểu thiếu gia, tôi thật sự không có nói với tiểu thiếu gia” Chu Tiểu Hoa ánh mắt lập loè, không dám ngẩng đầu, chỉ giải thích bản thân không có làm chuyện này.

Chu Tiểu Hoa là họ hàng xa của má Trương, từ khi nguyên chủ mang theo Cảnh Gia Dịch vào Cảnh gia, thì giới thiệu cô ta lại đây làm bảo mẫu chăm sóc bé hằng ngày.

Tuy rằng mới ba mươi tuổi, nhưng bản thân cũng đã sinh hai đứa con, kinh nghiệm phong phú, tay chân cũng nhanh nhẹn, ở đoạn thời gian kia, giúp ích rất nhiều cho nguyên chủ, người lần đầu làm mẹ.

Ở chung với bé cũng khá hòa hợp, quan hệ thân cận tin cậy, bé còn vẫn luôn thân mật gọi cô là ‘Di Hoa’.

Nguyên nhân chính là như thế, nên tất cả mọi người đều cảm thấy Cảnh Gia Dịch sẽ không nói dối, hơn nữa bé mới có hai tuổi. Nếu không phải thật sự nghe được, còn có thể tự bịa chuyện hay sao?

Lại cẩn thận nghe lời giải thích của Chu Hiểu Hoa, sẽ thấy rất nhiều sơ hở.

Cô ta không nói “Tôi chưa từng nói như vậy”, mà là vẫn luôn nhấn mạnh lặp lại câu “Tôi không có nói với tiểu thiếu gia”.

“Cô không nói với Gia Dịch, vậy nói với ai?” Cảnh Tư Hàn hỏi ngay trọng điểm.

Chu Tiểu Hoa nghe xong run lên, niết chặt hai bàn tay trước người, cô chợt dạ liếc nhìn Lạc Kim Vũ, rừ đầu áp úng nói:

“Tôi, tôi chỉ nói chuyện phiếm với tiểu Tề, nói Lạc tiểu thư gần nhất luôn đi sớm về trễ, khả năng Có thể là phải rời khỏi Cảnh gia”

Cảnh mẹ thấy bộ dáng này của cô biết, khẳng định cô chưa nói thật, bà lạnh mặt kêu má Trương gọi tiểu Tề tới, hai người cùng nhau đối chất, nhìn xem đến tột cùng là chuyện gì xảy ra!

Tiểu Tề cũng là người hầu Cảnh gia, cô đã về phòng của mình chuẩn bị nghỉ ngơi, nhận được điện thoại của má Trương, vội vàng chạy từ nơi ở dành cho người hầu chạy lại đây.

Chu Hiểu Hoa vừa thấy cô, đã chạy lên giữ chặt tay cô: “Tiểu Tề, cô giúp, giúp tôi đi Tôi chỉ cùng cô nói chuyện về Lạc”

“Hồi này không nói, vậy hiện tại cũng đừng nói.” Cảnh Tư Hàn nói, nhìn về phía tiểu Tề, nói: “Má Trương đã nói tình hình cụ thể cho cô biết rồi, nói đi, chuyện gì đã xảy ra?”

Tiểu Tề nhìn thấy sắc mặt lạnh lùng của gia chủ, lại nhìn hai mẹ con đang ôm nhau khóc thút thít, lại kết hợp với lời má Trương nói qua điện thoại, cơ bản đã hiểu tình hình hiện tại.

So với những nhà khác, Cảnh gia có đãi ngộ cùng phúc lợi vô cùng tốt, gia chủ tính cách hiền lành, ở chung rất tốt, làm càng lâu càng được trọng dụng. Cho nên người hầu Cảnh gia cơ bản đều đã làm bảy tám năm trở lên, giống má Trương, đã làm hơn hai mươi năm.

Chu Hiểu Hoa cùng tiểu Tề đều mới vào làm chưa được hai năm, Tiểu Hoa là bởi vì Cảnh Gia Dịch, mà tiểu Tề là được người làm đã về hưu của Cảnh gia giới thiệu vào.

Tiểu Tề thuộc về loại người ít nói, chỉ lo cúi đầu làm việc, cho nên không có ai chịu kết bạn với cô. Nhưng đại khái là bởi vì cùng nhau vào làm, tuổi xấp xỉ nhau nên Chu Hiểu Hoa thường thường tìm cô nói chuyện phiếm, mối quan hệ giữa hai người thoạt nhìn cũng không tệ lắm.

Cho nên Chu Hiểu Hoa mới có thể vừa thấy cô, đã có ý nhào lên muốn cô giúp bản thân giấu diếm, rốt cuộc ở bên ngoài muốn tìm công việc lâu dài lương cao nhiều đãi ngộ giống như Cảnh gia thật sự rất khó khăn.

Tiểu Tề được giới thiệu là bởi vì nhìn trúng tính ‘nói ít làm nhiều, tốt bụng trung thực’. Cho nên cô chỉ do dự một chút, đã rút tay bị Chu Hiểu Hoa cầm về, từ đầu tới cuối nói rõ ràng mọi chuyện.

Chu Hiểu Hoa bình thường làm việc rất ôn hòa, chỉ có một cái tật xấu, nhiều chuyện.

Từng bởi vì vụ này mà bị má Trương nói mấy lần, sau đó cô phát hiện tiểu Tề kín miệng, nguyên ý nghe cô làm nhảm, cũng sẽ không giống những người khác thích mách lẻo với má Trương.

Lạc Kim Vũ ở Cảnh gia không danh không phận, không thể nghi ngờ là đề tài tốt nhất để bàn tán. Chu Hiểu Hoa chăm sóc Cảnh Gia Dịch nên thường xuyên tiếp xúc với Lạc Kim Vũ.

Đề tài của cô có rất nhiều, nào là không thích gu thẩm mỹ, cùng mối quan hệ mẹ chồng nàng dâu, mẫu bằng quý tử những chuyện linh tinh vụn vặt hằng ngày.

Gần đây, bởi vì Lạc Kim Vũ bắt đầu đóng phim, hầu như ban ngày đều không ở nhà, cũng không tìm Cảnh mẹ tìm hỏi tình hình gần đây của Cảnh tư Hàn, mỗi ngày đều đi sớm về trễ.

Chu Hiểu Hoa đoán già đoán non, ghen ở trong lòng khó chịu vô cùng khó chịu, vừa vặn tối hôm nay sau khi dỗ Cảnh Gia Dịch ngủ, ra cửa đã đụng phải tiểu Tề đang dọn dẹp.

Chủ nhân đều đi ra ngoài, xung quanh lại không có những người khác, Chu Hiểu Hoa dựa vào cạnh cửa tán gẫu cùng cô.

“Tôi xem Lạc tiểu thư gần nhất thay đổi rất nhiều, không cho chúng ta gọi cô ta là Thiếu phu nhân. Nếu trước kia ai kêu sai, cô ta không đi mới là lạ”

Tiểu Tề cúi đầu bận làm việc, Chu Hiểu Hoa cũng quen với tính trầm mặc của cô, chỉ tiếp tục nói:

“Cô thử nói, Lạc tiểu thư có phải hay không muốn tìm nhà dưới? Mỗi ngày đều ra bên ngoài chạy, hôm nay chính là chủ nhật nha, nếu giống như bình thường thì cách hai ba ngày trước đã đến thỉnh bợ phu nhân tìm hiểu tin tức về Cảnh thiếu gia rồi”

“Nhưng lạ là gần đây chưa từng nghe cô ta nhắc đến thiếu gia, thật đúng là không thích hợp”

“Tôi đoán, cô ta thấy Cảnh gia đã không thể trông cậy vào, tính toán một lần nữa tìm người khác xuống tay”

“Đàn bà mà, tuổi càng lớn càng không được ưa thích, còn không thừa dịp tuổi còn trẻ tìm con đường khác cậy nhờ vào. Nhưng Lạc tiểu thư còn có đứa con trai, mang theo một đứa con riêng chắc chắn là tìm không ra”

“Bất quá Cảnh gia có nhiều tiền như vậy, không chừng cô ta sẽ bỏ con lấy tiền chạy lấy người, phim lúc 8 giờ trên TV không phải đều chiếu mấy cảnh đó sao? Bán con trai, cầm chỉ phiếu trong tay đi tìm tình mới! Ha ha ha.”

Tiểu Tề nghe xong, hiếm có được lúc ngẩng đầu lên, nhìn cô nói một câu: “Chị tiểu Hoa, chị nói thật quá khó nghe.”

Chu Hiểu Hoa vẫy vẫy tay, không thèm để ý nói:

“Ta chỉ nói đùa một chút thôi”

“Nhưng nếu cô ta không tham tiền, thì tại sao lúc trước lại trăm phương nghìn kế muốn sinh con trai cho Cảnh gia? Nếu cô ta thật tìm được nhà dưới, người ta có thể chấp nhận nuôi con dùm người khác sao? Cô ta chắc chắn sẽ bỏ con trai ở lại”

“Đến lúc đó Chắc chắn chắc, Tiểu Dương Dương đáng yêu cha không đau mẹ không cần, cũng thật đáng thương nha.”

Tiểu Tề muốn ngăn cô nói tiếp, lại nghe được một giọng nói nhỏ nhỏ vang lên từ phía sau.

“Đi Hoa? Mommy không cần con sao?” Cảnh Gia Dịch không biết khi nào tỉnh dậy, lại nghe được nhiều ít, ngơ ngẩn đi chân trần đứng ở nơi đó ngửa đầu đặt câu hỏi.

Chu Hiểu Hoa xấu hổ liếc mắt nhìn tiểu Tề, chạy nhanh bé bé lên, nói: “Ai da, Dương Dương sao lại tỉnh dậy rồi? Muốn đi tiểu? Di bé con đi mang dép vào trước nha”

Cảnh Gia Dịch tránh tránh, cố chấp tiếp tục hỏi: “Đi Hoa, mommy thật sự không cần con sao?”

Chu Hiểu Hoa cảm thấy trẻ con cũng sẽ không hiểu mấy chuyện này, qua loa lấy lệ nói: “Không đâu, di nói giỡn. Cho dù là thật sự, không phải còn có ông nội bà nội sao? Bọn họ thương yêu con như vậy, mommy không cần con thì bọn họ cần con”

Cảnh Gia Dịch gục đầu xuống, không nói chuyện. Cả buổi chiều đều rầu rĩ không vui, nhưng cũng không có biểu hiện khác thường, Chu Hiểu Hoa cũng không để ở trong lòng, ai ngờ buổi tối lại xảy ra chuyện như vậy.

Vốn dĩ Cảnh Gia Dịch là một đứa trẻ khá miễn cảm, mấy ngày này nhìn thấy Lạc Kim Vũ bận đến nỗi không có thời gian chơi với bé, nhưng ít nhất mỗi buổi tối đều sẽ trở về ăn cơm với bé, nhưng hôm nay lại không có.

Bà nội nói ba ba hôm nay cũng sẽ trở về, thằng bé vui vẻ hạnh phúc chờ đợi từ sáng, chờ đến tối, không chỉ có ba ba không về, mà ngay cả mommy cũng không thấy.

Cảnh Gia Dịch nằm ở trên giường nhớ tới lời Di Hoa, càng nghĩ càng khổ sở, tránh ở trong chăn khóc lên, lúc này mọi người mới để ý đến sự khác thường của bé.

Nghe tiểu Tề nói rõ ràng mọi chuyện, mọi người cũng đoán được nguyên nhân tại sao Cảnh Gia Dịch đột nhiên bướng bỉnh như vậy.

“Phu nhân, tôi thật sự chỉ là thuận miệng nói chơi, tôi không cố ý nói cho Dương Dương nghe, tôi không phải” Chu Hiểu Hoa còn muốn giải biện cầu tình, cô không muốn bị đuổi.

Cảnh mẹ cau mày, cũng không muốn nhiều lời, kêu má Trương dẫn người rời khỏi mắt bà, bà đi đến bên cạnh Lạc Kim Vũ, khom lưng muốn nâng cô dậy tới, nhưng trong ngực cô còn ôm Dương Dương, làm cách nào cũng không buông tay.

Cảnh mẹ cũng không biết nên làm như thế nào, quay đầu lại oán trách liếc Cảnh Tư Hàn, nói: “Đứng ở đó ngăn người làm gì? Lại đây giúp tôi một cái”

Cảnh Tư Hàn nhấp môi, đi qua tính toán ôm Cảnh Gia Dịch về trên giường, anh mới vừa duỗi ra tay, Lạc Kim Vũ rút người lại, nhúu mày trừng anh, lạnh lùng nói:

“Anh tránh ra! Tôi không muốn nhìn thấy anh”

Cảnh Tư Hàn cứng người lại, Lạc Kim Vũ lại mở miệng mắng người như pháo:

“Ngôi sao chổi! Quý xui xẻo! Đồ lưu manh! Đồ heo thú! Gặp phải anh không có chuyện gì tốt! Dương Dương là của tôi, anh nằm mơ cũng đừng nghĩ bắt con rời khỏi tôi”

Cảnh mẹ cũng giật mình, bà nhìn thẳng con trai vô tích sự bị mắng máu chó phun đầu, hỏi: “Kim Vũ uống rượu?”

Cảnh Tư Hàn nhăn mặt, nói: “Có lẽ là gặp mặt bạn bè rồi uống lên một chút”

Cảnh mẹ kinh ngạc: “Kim Vũ không biết uống rượu?”

Cảnh Tư Hàn nhớ lại tình huống ở Lang Thần, sắc mặt càng khó coi. Hai người đang nói chuyện, Lạc Kim Vũ giãy giữa bò dậy, nhưng con đầu buốt truyền từ đầu gối lên tận đỉnh đầu, làm cô không nhịn được mà la lên một tiếng.

Cảnh mẹ nghe tiếng nhanh tay xóc lên ống quần của cô, thấy hai đầu gối của cô bầm xanh bầm tím, còn hơi sưng, nhìn rất ghê.

“Nhìn mày làm chuyện tốt” Cảnh mẹ trừng mắt liếc Cảnh Tư Hàn, tức giận mắng.

Tầm mắt Cảnh Tư Hàn dừng lại ở trên vết thương của Lạc Kim Vũ, trong lòng cũng cảm thấy có lỗi, anh không ngờ bản thân chỉ vừa buông lỏng tay một chút, Lạc Kim Vũ đã té ngã thành như vậy.

Cảnh Gia Dịch cũng thấy được vết thương ở đầu gối mommy, khi đó bé còn cuộn tròn người ở trong chăn, cho nên không thấy được cảnh Lạc Kim Vũ té ngã, cho rằng vết thương giống như tai nạn lao động mà mommy từng nói với bé.

Vì thế cọ cọ Lạc Kim Vũ gương mặt, đau lòng nói: “Mommy đừng đi làm nữa”

“Mẹ con đi làm?” Cảnh Tư Hàn nhìn con trai hỏi xác nhận.

Cảnh Gia Dịch gật gật đầu, trả lời: “Mommy nói muốn kiếm tiền mua đồ chơi cho con, nhưng lại không cẩn thận, luôn bị thương”

Cảnh Tư Hàn lại nhìn kỹ vết thương của Lạc Kim Vũ, phát hiện quả nhiên còn có một vài vết thương cũ. Cảnh mẹ cũng cảm thấy kỳ quái: “Mẹ không nghe Kim Vũ nhắc đến chuyện này”

Cảnh Tư Hàn nhúu nhúu mày, nói: “Nhà của chúng ta khi nào nghèo đến nỗi không có tiền mua đồ chơi cho Gia Dịch? Cũng không biết trong đầu cô ta nghĩ cái gì?”

Cảnh mẹ giật mình, nhưng lại không có nói ra, cô chỉ huy Cảnh Tư Hàn nói:

“Mày ôm Kim Vũ cùng Dương Dương lên giường đi, mẹ đi múc nước lau mặt cho hai đứa. À, xong rồi thì đi xuống tìm hộp cấp cứu mang lại đây, đầu gối bầm đen như vậy cần phải xoa bóp mới nhanh khỏi”

Vốn dĩ chính là bởi vì anh sơ xảy mà bị thương, Cảnh Tư Hàn cũng không cự tuyệt, anh nói lỏng cánh tay của Cảnh Gia Dịch, khom lưng tính toán bế hai mẹ con lên.

Kết quả bị Lạc Kim Vũ tát một cái, nếu không phải anh nhanh nhẹn trốn tránh kịp, rất có khả năng sẽ trực tiếp ăn trọn cái tát đó vào mặt:

“Anh cách tôi xa một chút! Khốn nạn! Muốn nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của? Cửa đều không có đâu, bà đây biết võ, muốn sống thì đừng chạm vào người tôi”

Cảnh Tư Hàn hít sâu một hơi, nói cho chính mình không cần so đo với người say, lập tức vươn tay nắm chặt cổ tay cô, ngăn cô quay tới quay lui, mới vừa nắm Lạc Kim Vũ đã giãy giữa lên:

“Đừng chạm vào tôi! Anh làm tôi đau”

Cảnh Tư Hàn nhìn xuống, thấy cổ tay trắng nõn của cô có mấy dấu tay đỏ tím, nhưng vừa rồi anh không hề dùng sức thì vết thương ở đâu ra.

Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể là qui trách nhiệm cho Quý Phi, đầu óc nó vốn không được bình thường như người ta, uống say càng điên càng ngu.

Cảnh Tư Hàn chưa uống giọt rượu nào, nhưng lúc này đầu lại đau từng cơn. Anh buông ra tay, trực tiếp chặn ngang đem người bế lên, giữ hai của Lạc Kim Vũ, quăng lên giường.

Tiếp theo nhanh chóng xoay người né tránh bàn tay của Lạc Kim Vũ, nâng lên ngón đê đê khốe miệng, thầm nghĩ: Cô nàng này sau khi uống say tính tình

thật đánh đá.

Bởi vì động tác quá mạnh nên vạt áo trên của cô cuốn đi lên, lộ ra vòng eo mảnh khảnh, bởi vì khi đóng cửa thoát khỏi đồng bệ tông kia, cô phải sử dụng dây thép, nên trên eo cũng bị bầm xanh bầm tím, có chỗ còn trầy da, nhìn còn 6 hơn vết thương trên đầu gối.

Cảnh Tư Hàn nhìn, ánh mắt trầm xuống. Cô nàng này làm việc gì, tại sao toàn thân đều là vết thương?

Hắn cúi người xuống, muốn nhấc vạt áo của cô lên nhìn xem vết thương, lại đột nhiên bị Lạc Kim Vũ bắt được.

Nét mặt trước đó vẫn còn phẫn nộ, chán ghét, lúc này đã biến mất, chỉ có một đôi mắt âm ỉ sáng ngời, trên mi còn vương nước mắt. Cô nhìn thẳng vào mắt Cảnh Tư Hàn, nói rõ ràng từng câu từng chữ:

“Vợ của anh sắp trở về rồi, anh sẽ có những đứa con riêng của mình, Dương Dương là của tôi, tôi sẽ nhanh chóng mang theo Dương Dương rời khỏi nơi này”

Cảnh Tư Hàn giật mình, nếu không phải biết cô thật sự say, nói mê sảng, anh còn tưởng rằng cô giả say. Nhưng lại nhìn thấy ánh mắt nóng rực của Lạc Kim Vũ, cô chớp chớp mắt, cuối cùng vì mệt mỏi mà nhắm mắt lại, đồng thời trong miệng còn mơ hồ lẩm bẩm: “Rất nhanh Nữ diễn viên xuất sắc nhất.....”

“Cô nói cái gì?” Cảnh Tư Hàn nhìn không được hỏi lại.

Lúc này, Cảnh mẹ bùng thao nước ảm tối, nhìn thấy anh đứng ở nơi đó không nhúc nhích, ghét bỏ nói: “Còn đứng nơi này làm cái gì? Đi lấy hòm thuốc! Đừng đứng giống bức tượng ở đây, vô tích sự”

Cảnh Tư Hàn liếm liếm khóe miệng, không giải thích, xoay người đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Nuôi Con Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Tắm cho bé

Cảnh Tư Hàn mang hòm thuốc tới, Cảnh mẹ đã lau khô mặt Lạc Kim Vũ, bà cũng chú ý tới vết thương trên người Lạc Kim Vũ, nhưng ngại Cảnh Gia Dịch, lo lắng lại làm bé sợ, tạm thời không có xoa bóp máu bầm.

“Mày ôm Dương Dương đi rửa mặt, nhìn khuôn mặt nhỏ đáng yêu khóc đều là nước mắt nước mũi, sắp trở thành mèo ốm rồi”

Cảnh mẹ cầm lấy hòm thuốc, lại giơ tay sờ sờ quần áo của bé, thấy đã ướt đẫm, nói:

“Thuận tiện tắm rửa luôn, thằng bé trùm kín mít ở trong chăn lâu như vậy, trên người toàn là mồ hôi, quần áo đều ướt, phải lau thật sạch, nếu không sẽ cảm lạnh.”

Cảnh Tư Hàn hơi hơi do dự: “Con Con không biết Hay là chờ má Trương”

“Má Trương phải xử lý chuyện của Chu Hiểu Hoa, mẹ còn phải xức thuốc cho kim Vũ, còn thay quần áo cho con bé mới muốn mày giúp mẹ một chút, mày muốn kêu người khác làm, hay ở lại giúp mẹ?”

Hiểu con không ai bằng mẹ, Cảnh mẹ chỉ nói hai ba câu đã làm Cảnh Tư Hàn á khẩu.

Cảnh Tư Hàn: “.....”

Cảnh mẹ không chút lưu tình, tiếp tục nói: “Mày có thể quản lý cả một tập đoàn lớn, hiện tại kêu tắm cho con trai mày cũng không biết? Trở về nhà một chuyến đầu óc đều ném ở bên ngoài?”

“.....”

Cảnh Tư Hàn: “Mẹ làm gì thì làm đi, con ôm Gia Dịch ra ngoài.”

Bé thấy ba ba vụn tay ra với mình, lần đầu tiên không có biểu hiện sự hạnh phúc, bé chần chờ nhìn mommy đang nằm ngủ say ở trên giường, ngẩng đầu nhìn bà nội nói: “Bà nội, con ở lại với mommy.”

Cảnh mẹ sờ sờ đầu bé, giọng điệu nói chuyện với cháu trai khác xa một trời một vực với thằng con trai trời đánh, bà dịu dàng nói:

“Dương Dương ngoan, hôm nay mommy không thoải mái, lỡ như buổi tối con lăn qua lộn lại làm bị thương mommy thì làm sao bây giờ? Hay là tối nay

con hãy ngủ với ba ba”

Cảnh mẹ đang nói, Lạc Kim Vũ đột nhiên xoay người đấm đá lung tung, đá nghe rầm rầm rầm, trong miệng còn nói mớ: “Đạo diễn Trương, động tác đúng không”

Cảnh Tư Hàn nhanh tay lẹ mắt ôm bé rời khỏi phạm vi công kích của Lạc Kim Vũ, khuôn mặt nhỏ của bé còn đang trong trạng thái ngơ ngác, hình như là bị hành động của mommy làm hoảng sợ.

“Từ từ.” Thấy Cảnh Tư Hàn ôm bé tính toán rồi đi, Cảnh mẹ gọi anh lại.

“Còn có việc gì nữa?”

Cảnh mẹ nói:

“Đêm nay cảm xúc của Dương Dương không ổn định, Kim Vũ như vậy khẳng định không thể chăm sóc bé được, bệnh tim của ba mày gần đây lại tái phát, giấc ngủ lại không ổn định, mày ở lại ngủ chung với Dương Dương đi”

Cảnh Tư Hàn nghe vậy nghiêng đầu xuống nhìn Cảnh Gia Dịch, vừa vặn bé cũng ngược mắt nhìn anh, hai ánh mắt chạm vào nhau, anh nhìn đôi mắt ngập nước của bé.

Đôi mắt rất tròn rất đen, bên trong là hình ảnh ngược của anh, lông mi dài bị nước mắt làm dính lại với nhau, nhìn rất là đáng thương.

Anh trừ bỏ nói ‘ok’ cũng không biết nói cái gì.

Cảnh Gia Dịch nghe được anh trả lời, cơ thể nhỏ bé căng cứng lúc này mới thả lỏng, đôi tay nhỏ ôm chặt bả vai Cảnh Tư Hàn, quay đầu lại nhìn Lạc Kim Vũ.

Cảnh mẹ yêu thương nhìn bé nói: “Đừng lo lắng, sáng mai Dương Dương thức dậy, thì mommy đã khỏe rồi nha.”

Cảnh Gia Dịch gật gật đầu: “Vậy ngày mai con sẽ dậy sớm một chút.”

“Giỏi.”

Cảnh mẹ cười nói: “Vậy còn không mau đi tắm với ba ba, nhanh đi ngủ, bằng không ngày mai phải ngủ quên nha”

Cảnh Tư Hàn ôm bé rời khỏi phòng, đang định bế bé về phòng của mình, nhưng thằng bé lại nâng tay nhỏ chỉ chỉ vào căn phòng cách vách, là phòng của Lạc Kim Vũ, nhỏ giọng trưng cầu ý kiến, nói: “Con có thể ngủ lại phòng của mommy được không?”

Cảnh Tư Hàn không thích, vừa muốn cự tuyệt, bé lại cúi đầu xuống, nhìn vô cùng đáng thương, tiếp tục nói: “Con muốn ở gần mommy một chút, ngày mai có thể sớm một chút nhìn thấy mommy”

Điểm máu chốt của Cảnh tổng giám đốc đã hạ đến mức thấp nhất, anh còn có thể nói cái gì?

Đương nhiên chỉ có thể nói “Ok”.

“Con có thấy nước nóng không?” Cảnh Tư Hàn nâng hai nách của bé, nhúng gót chân nhỏ của bé vào trong bồn tắm.

Quần áo cởi hết ra, cơ thể nhỏ bé trơn bóng, béo cấn trắng nõn, nếu mặc cái yếm đỏ, nhìn giống y chang bức tranh chúc tết của bé trai hay dán ngoài cửa.

“Không nóng.” Bé lắc đầu, lại nhịn không được vươn chân đá đá mặt nước, một chuỗi bọt nước tạt ra ngoài bồn tắm.

Cảnh Tư Hàn thật cẩn thận bỏ bé vào trong bồn, hỏi: “Có thể tự rửa mặt không?”

Cảnh Gia Dịch gật gật đầu, chỉ vào khăn lông trên kệ, nói: “Đó là khăn mommy mua cho con.”

Cảnh Tư Hàn quay đầu lại, nhìn thấy một chồng khăn tắm được xếp chỉnh tề trên kệ, có màu trắng, màu phấn hồng, khăn ngắn là rửa mặt, cái lớn hơn là khăn tắm, toàn là khăn lông cao cấp.

“Cái này?” Cảnh Tư Hàn chỉ cái màu trắng, quay đầu lại hỏi.

“Đúng vậy! Là mommy mua cho con” Cảnh Gia Dịch một câu hai câu cũng đều là mommy.

Cảnh Tư Hàn nhúng khăn vào nước ấm, ngồi ở bồn tắm đưa cho con trai, nói: “Tự lau”

“Được.” Cảnh Gia Dịch cũng không cảm thấy có cái gì không đúng, Lạc Kim Vũ hiện tại cũng làm bé tự mình đánh răng, rửa mặt.

Rũ mặt nhìn Cảnh Gia Dịch vụng về nghiêm túc lau mặt, Cảnh Tư Hàn tò mò, duỗi tay chạm chạm vào mặt bé, nói: “Nhẹ một chút, không cần dùng sức

như vậy”

Cảnh Gia Dịch từ khăn lông ngẩng mặt lên, khuôn mặt nhỏ bị bé xoa đỏ bừng, tròn xoe đôi mắt nhìn ba ba: “Rửa xong rồi”

Cảnh Tư Hàn tiếp nhận khăn lông, xoa xoa đầu tóc bù xù của bé, hơi giọng gạo, nói: “Ừ, rất giỏi”

Cảnh Gia Dịch nhấp nhấp miệng nhỏ ngược ngược cười.

Buổi tối hôm nay, Cảnh tiểu thiếu gia, cậu bạn nhỏ tiểu Dương Dương phát hiện ba ba của mình hình như không được thông minh cho lắm.

Bởi vì lúc ba ba tắm cho bé, lấy sai sữa tắm nha, đó là của mommy, gội đầu lại làm toàn thân bé đều là bọt biển, bé chỉ đành phải chịu khó tắm thêm một lần nữa.

Hơn nữa ba ba cũng không biết tắm xong phải xức phấn thơm nha, sấy tóc cũng không nhẹ nhàng, bức rất nhiều tóc nhỏ của bé nha, làm bé rất đau, sấy xong tóc bé đau muốn khóc nha, nhưng nghĩ lại phải rửa mặt thêm lần nữa nên bé nhịn.

Nhọc lòng Cảnh tiểu thiếu gia phải chỉ từng bước từng bước một cho ba ba.

“Rửa mặt xong phải xức phấn thơm nha, là cái hộp màu xanh”

“Quần áo ở bên trong cái ngăn kia”

“Nơi này là vớ, mommy nói ngủ phải mang, bằng không sẽ sinh bệnh.”

“Còn có..... Còn có.....”

Bị chỉ tới chỉ lui Cảnh ba ba không nghe kịp, vuron lại gần hỏi: “Hà? Còn có cái gì?”

Cảnh tiểu thiếu gia bọc khăn tắm, chỉ chỉ một cái ngăn kéo bên cạnh, nhỏ giọng nói: “Tã Tã giấy”

Kể từ lần bé vẽ một cái bản đồ khá to trên giường mommy, nghe mommy nói ba ba cũng từng đái dầm, cũng không hề bài xích tã giấy nữa.

“Tã giấy?”

Cảnh Tư Hàn buồn bức hỏi: “Mới hồi nãy không phải con nói phải mặc quần lót ngủ sao?”

“Dạ đúng, nhưng khi ngủ nhất định phải mặc tã giấy nha, Dương Dương là bé ngoan”

Cảnh Tư Hàn nhớ tới khi cởi quần áo bé ra có nhìn thấy tã giấy, bừng tỉnh đại ngộ: “Ồ, tã giấy đúng không?”

“Dạ, dạ.” Cảnh Gia Dịch ngoan ngoãn gật đầu.

Yêu cầu đồ vật được anh quăng khắp giường, Cảnh Tư Hàn ôm bé đến trên giường, mới vừa lấy tã giấy ra, đã bị bước tiếp theo làm khó.

Anh loay hoay nhìn nửa ngày, không biết nên mặc như thế nào, chỉ đành phải cầm lại cái bao, xoay qua xoay lại, xem có ghi phần hướng dẫn sử dụng ở đâu không.

Cảnh tiểu thiếu gia ở trên giường nhìn ba ba vùi đầu nghiên cứu tã giấy, nhịn không được thở dài:

Ai..! Tã giấy mà ba ba cũng không biết mặc, khó trách lớn như vậy vẫn còn đái dầm.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Nuôi Con Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Kể chuyện cổ tích

Cảnh Tư Hàn đọc xong phần hướng dẫn sử dụng, đại khái hiểu rõ cách mặc tã giấy, anh đứng ở trước mặt Cảnh Gia Dịch cong lưng, mặc quần lót nhỏ cho bé, sau đó mở tã giấy ra, điều chỉnh một chút vị trí, đang định mặc vào cho bé thì đột nhiên bé lại không chịu nằm yên, cứ vặn vẹo cơ thể.

“Làm sao vậy?” Cảnh Tư Hàn ngẩng đầu hỏi bé.

Cảnh Gia Dịch chớp chớp mắt, nhéo quần lót nhỏ hình vịt con của mình, nói: “Lúc Mommy mặc tã giấy cho con, không có mặc quần lót nhỏ.”

Cảnh Tư Hàn cứng người lại, phát hiện bản thân thật là làm chuyện ngu ngốc. Vốn dĩ mặc tã giấy chính là vì không làm dơ giường cùng quần, mà hiện tại anh lại mặc quần lót trước mặc tã sau.

“Khụ.” Cảnh Tư Hàn xấu hổ khụ một tiếng, gợn lên tã giấy trong tay, nói: “Ba ba biết, chỉ là muốn điều chỉnh vị trí tốt sau đó mặc vào cho dễ, con thấy nơi này thế nào? Có thoải mái hay không?”

Cảnh Gia Dịch cúi đầu nhìn xuống, thấy còn chưa mặc tã giấy, không biết phải trả lời ra sao, lắc đầu, nói: “Thoải mái.”

“Ừm, vậy là được rồi.” Cảnh Tư Hàn nghiêm trang, kiệt lực duy trì tôn nghiêm của bản thân trước mặt con trai.

Cảnh Gia Dịch nhìn ba ba, nghĩ đến những lời mommy đã từng nói với bé, dùng ánh mắt đồng bệnh tương liên nhìn Cảnh Tư Hàn, giọng nói trẻ con đầy ngóng nghịu mang theo một chút trấn an, nói:

“Không sao, mommy nói trẻ con đều sẽ đái dầm.”

Cảnh Tư Hàn nghe xong gật gật đầu, lại cảm thấy bản thân làm cha vẫn là nên nghiêm khắc một chút, nghiêm giọng nói:

“Tuy rằng như thế, nhưng càng sớm không cần dùng tã giấy thì càng tốt, bằng không sẽ hình thành thói quen, sáu bảy tuổi còn đái dầm sẽ không tốt.”

Cảnh Gia Dịch khề meo meo ngắm Cảnh Tư Hàn liếc mắt một cái, nghĩ thầm Ba ba quả nhiên thực để ý đến chuyện sáu bảy tuổi còn đái dầm!

“Mommy nói, ngoài kia còn có rất nhiều anh chị lớn cũng đái dầm.” Cảnh Gia Dịch dùng móng vuốt nhỏ vỗ vỗ cánh tay củ ba ba, muốn dùng hành động an ủi.

Cảnh Tư Hàn nhũn mảy, cảm thấy Lạc Kim Vũ quá cưng chiều con, nhưng anh vẫn không có làm trò trước mặt Cảnh Gia Dịch bác bỏ lời nói của Lạc Kim Vũ, chỉ nói: “Ừ, nhưng trẻ con thông minh đều là sẽ không đái dầm.”

Hai cha con ông nói gà bà nói vịt giao lưu xung quanh đề tài ‘đái dầm’, Cảnh Tư Hàn rút cuộc giúp Cảnh Gia Dịch mặc tã giấy vào.

Đại công cáo thành, Cảnh Tư Hàn vừa lòng thương thức kiệt tác của mình trong chốc lát, đột nhiên nhìn thấy Cảnh Gia Dịch vịn vẹo miệng nhỏ, hỏi: “Mặc không thoải mái?”

Cảnh tiểu thiếu gia nhìn ba ba bận nửa ngày mới mặc xong tã giấy cho mình, không đành lòng nói không tốt. Rút cuộc mommy từng nói, ba ba là người lớn, nên rất cần ‘mặt mũi’ nha.

Tuy rằng bé không hiểu cái từ này, nhưng lại theo bản năng mà không muốn nhìn thấy ba ba không vui, vì thế nhịn xuống cảm giác không quá thoải mái, lắc đầu nói: “Không có.”

“Ngoan, thay áo ngủ, nhanh đi ngủ sớm.” Cảnh Tư Hàn đối với việc bản thân lần đầu mặc tã giấy cho con trai thực vừa lòng, vô cùng hứng thú mà nhặt quần áo ngủ quăng trên giường lên.

Mặc quần áo so với mặc tã giấy đơn giản hơn nhiều, nhanh chóng mặc quần áo ngủ thoải mái cho con, Cảnh Tư Hàn dùng tay sờ sờ tóc của bé, nói: “Ngoan, đi ngủ đi.”

Cảnh Gia Dịch ngoan ngoãn đi đến đầu giường, chui vào trong chăn ngoan ngoãn nằm, tay nhỏ nhéo mép chăn mỏng, một đôi mắt đen nhánh nhìn Cảnh Tư Hàn, hỏi: “Ba ba không ngủ sao?”

Cảnh Tư Hàn đang dọn dẹp đóng bừa bãi trên giường, nghe vậy ngẩng đầu, nói: “Con ngủ trước đi, ba ba còn có chút việc muốn xử lý.”

Hồi nãy, anh xuống xe vội vã đã để quên điện thoại trong xe, đang chuẩn bị đi xuống lấy.

Cảnh Gia Dịch vươn cổ căng mặt, âm thanh nho nhỏ nói: “Nhưng con ngủ không được

Cảnh Tư Hàn đem mớ vỏ tã giấy trong tay vò thành cục ném vào thùng rác, đi qua ngòai vào bên cạnh bé: “Tại sao ngủ không được?”

Cảnh Gia Dịch nửa khuôn mặt nhỏ chôn ở trong chăn, chỉ lộ ra một đôi mắt tròn xoe, đầu tiên là lắc đầu, sau đó trung cầu hỏi:

“Ba ba có thể kể chuyện cổ tích cho con nghe được không? Trước kia, khi con không ngủ được, mommy đều sẽ kể chuyện cho con nghe”

Cảnh Tư Hàn nghĩ nghĩ, giúp bé kéo chăn đến cằm, hỏi: “Vậy con muốn nghe chuyện gì?”

Cảnh Gia Dịch thấy ba ba không cự tuyệt, trong lòng hơi vui vẻ, bé nói: “Chuyện người máy nha. Lần trước, mommy từng kể chuyện về người máy cho con nghe, nó tên là adward, rất lợi hại!”

“Adward?” Cảnh Tư Hàn nhũn mảy nghĩ nghĩ, không nằm trong phạm vi kiến thức của anh, cũng không nhớ có truyện cổ tích nào liên quan đến người máy, anh hỏi thêm chi tiết: “Nói về cái gì?”

Cảnh Gia Dịch ngẩn người, nhấp môi nghĩ nghĩ, tròn mắt linh động xoay chuyển, dựa vào trí nhớ, gập ghềnh bắt đầu kể cho ba ba nghe.

“Ồ thật lâu thật lâu về sau, nơi chúng ta đang sống sẽ biến thành một bãi rác rất rất lớn, không còn cây cối, ngay cả hoa nhỏ cỏ nhỏ cũng đều không thấy, cho nên mọi người sẽ rời khỏi nơi này, dọn đi đến một nơi rất xa rất xa.”

“Hành tinh khác?” Cảnh Tư Hàn căn cứ lời kể suy đoán.

Cảnh Gia Dịch nghiêm túc nhớ lại, gật gật đầu:

“Đúng vậy, tất cả mọi người đều dọn đi đến hành tinh khác rất xa rất xa, chỉ còn lại có một người máy nhỏ, gọi là Wall.E. Nó không cần ăn cái gì nha, phơi nắng là được. Nó còn có một con thú cưng, là một con sâu nhỏ nha”

*Phim hoạt hình “Wall.E” của Pixar

Cảnh Gia Dịch ngay từ đầu nói còn có trật tự, nhưng rốt cuộc chỉ là một đứa bé, trí nhớ cùng tính logic đều không mạnh, nói hơi mơ hồ, chỉ có thể đứt quãng chọn lựa nội dung còn nhớ rõ.

Cảnh Tư Hàn cũng nghiêm túc lắng nghe, lâu lâu còn sẽ hỏi hai ba câu, Cảnh Gia Dịch có đôi khi trả lời, có đôi khi nhớ không rõ thì nói qua loa cho xong.

Hơn nữa thời gian cũng đã khuya, bé khóc nháo suốt buổi tối, lại vắt hết trí nhớ kể chuyện cổ tích cho ba ba nghe, rất nhanh đã chìm trong giấc ngủ.

Giọng nói của bé càng ngày càng nhỏ, thấy ba ba còn cảm thấy hứng thú, cố gắng chống đỡ con buồn ngủ, tiếp tục câu có câu không kể tiếp.

Cảnh Tư Hàn nhìn mí mắt bé càng ngày càng trầm, duỗi tay ở trên người bé vỗ nhẹ hai cái, không tự chủ được hạ thấp âm lượng: “Ngủ đi, ngày mai lại kể tiếp”

Cảnh Gia Dịch “A” một tiếng, rốt cuộc vẫn là chịu đựng không nổi, nhắm mắt lại nặng nề ngủ.

Cảnh Tư Hàn chỉnh chế độ đèn ngủ xuống mức thấp nhất, tay chân nhẹ nhàng đóng cửa phòng, đi ra ngoài.

Cửa phòng cách vách khép hờ, anh dừng chân, thấy Cảnh mẹ nhẹ nhàng đẩy cửa đi ra.

Cảnh mẹ thấy anh, nhẹ giọng hỏi: “Dương Dương đã ngủ rồi hả?”

“Dạ, vừa mới ngủ.”

“Vậy là tốt rồi.”

Cảnh mẹ gật đầu, sau đó chỉ chỉ vào phòng, nhin không được cười khẽ ra tiếng:

“Kim Vũ cũng đã ngủ. Thật không ngờ con nhóc này uống rượu say lại quậy đến như vậy, ngày thường thật sự nhìn không ra”

Cảnh Tư Hàn nghe mẹ nói như vậy, thì cảm thấy khóe miệng còn có chút đau, nhướn mày nói: “Sau này đừng để cô ta chạm vào rượu, say rượu phát điên còn thể thống gì”

Cảnh mẹ không đồng ý với lời nói của con trai, trong mắt còn mang theo chút ý cười: “Con bé ở mãi trong nhà cũng có chút áp lực, mẹ thấy lâu lâu có thể nói ra hết những điều trong lòng cũng khá tốt”

Cảnh Tư Hàn không nói gì chỉ lắc đầu, muốn tiếp tục đi xuống lầu, Cảnh mẹ ngăn lại, hỏi: “Con không ngủ cùng Dương Dương sao? Thật lâu mới trở về một lần”

“Di động quên trong xe, xuống lấy rồi trở vào.” Cảnh Tư Hàn giải thích.

Cảnh mẹ lại dặn dò một lần: “Mày đừng lên chuồn là được! Thằng bé còn nhỏ cần có người chú ý.”

“Đã biết.”

Cảnh Tư Hàn xuống lầu, chui vào xe, nhìn ghế điều khiển, duỗi tay lấy di động, liếc xó qua, nhìn thấy phía ghế phụ có một cái túi xách nữ.

Hắn là Lạc Kim Vũ để quên ở trong xe.

Anh nghĩ nghĩ, vươn người qua muốn nhặt lên mang vào nhà, ai ngờ lúc nhặt cảm nhàm đáy túi xách, đầu túi bị chúi xuống đất, đồ vật bên trong rớt đầy trên ghế.

Cảnh Tư Hàn bất đắc dĩ, chỉ có thể từ đi vòng đầu xe, mở ra cửa bên ghế phụ, cúi người nhặt lên từng món một.

Đồ vật trong túi cũng không nhiều, một cái bóp tiền, một chùm chìa khóa, một hộp phấn cùng một thỏi son, còn lại chính là kịch bản Vương Đình Đình đưa xem tham khảo.

Bởi vì Lạc Kim Vũ chỉ mang theo một cái túi nhỏ, cho nên cuộn tròn kịch bản nhét vào trong, bị hành động bạo lực của Cảnh Tư Hàn làm bung ra hết.

Cảnh Tư Hàn tuy vô tình nhìn trộm một phần không gian riêng tư của Lạc Kim Vũ, nhưng là khi nhặt lên hoặc nhiều hoặc ít có thể nhìn đến một chút nội dung bên trong, anh phát hiện đây là một cái kịch bản.

Công việc của Lạc Kim Vũ là làm diễn viên? Những vết thương mới cũ trên người cô tất cả đều là do đóng phim gây ra?

Ôm một chút tò mò, trong quá trình sắp xếp lại kịch bản, Cảnh Tư Hàn thô sơ giản lược đọc qua kịch bản một lần.

Ngoài bìa có ghi hai chữ lớn “Về nhà”, phía dưới ký tên: Đạo diễn / biên kịch Vương Đình Đình.

Wang Ding Ding? Cảnh Tư Hàn nhủ mầy, cái loại đạo diễn tép riu từ xó góc nào ra tới, tên cũng chưa nghe nói qua. Cô nàng Lạc Kim Vũ này sẽ không bị người ta lừa gạt đi? Chẳng lẽ lúc này ở Lang Thần cô bị lừa kéo đi gặp nhà đầu tư?

Quả thực ngu ngốc! Muốn đóng phim cũng phải chọn một đạo diễn có tiếng, ai đòi nhào vào một cái ngay cả tên cũng chưa nói qua.

Cảnh Tư Hàn sắp xếp lại kịch bản, nhét trở lại trong túi, do dự rốt cuộc có muốn nói với Lạc Kim Vũ về chuyện này hay không, nhưng nghĩ đến mối quan hệ của anh với cô, cuối cùng quyết định làm Cảnh mẹ nói.

Anh đem túi xách đặt ở trên bàn lâu một, trở lại phòng thấy Cảnh Gia Dịch ngủ thực ngoan ngoãn, vẫn duy trì tư thế ngủ như lúc anh rời đi.

Cảnh Tư Hàn đi đến mép giường, cúi đầu từ trên cao nhìn xuống.

Khuôn mặt nhỏ của bé rất nhỏ, không bằng một bàn tay của anh, vò gối màu xanh biển làm nổi bật màu da, nhìn càng trắng, dưới làn da còn có thể ần ần nhìn thấy mạch máu màu xanh lá, nhìn cơ thể nhỏ bé ấy, khiến người ta cảm thấy vô cùng yếu ớt.

Trông mắt dưới mí mắt mỏng của bé đảo qua lại, môi nhỏ phun ra một từ ngắn gọn: “Ba ba”

Trong phòng yên tĩnh, một tiếng kêu da diết này lại nặng nề nện ở trong lòng Cảnh Tư Hàn, làm anh nghĩ tới câu mới nghe được hồi nãy kia ‘Là đứa bé đáng thương cha không thương mẹ không yêu’.

‘Mẹ không yêu’ tất nhiên là giả, âm thanh Lạc Kim Vũ té nhào bò lết chạy đến bên cạnh con còn vang động bên tai anh. Nhưng ‘Cha không thương’ nói một chút cũng không sai.

Anh đứng ở tại chỗ, thực nỗ lực nhớ lại, một cái ký ức khắc sâu hình ảnh ở chung của hai cha con anh đều nhớ không nổi.

Cho dù người lớn làm điều gì sai trái thì con cái cũng không có sai.

Bản thân nó có quyền tự lựa chọn muốn đến thế giới này sao? Không phải.

Nhưng lại vô cớ chịu đựng sự đối đãi lạnh nhạt từ anh, dù vậy, bé vẫn ngây thơ ôm hi vọng có một ngày anh sẽ yêu thương bé sẽ được vui đùa cùng anh.

Nghĩ đến cảnh này, trong lòng Cảnh Tư Hàn có chút chua xót, một loại cảm xúc tên là ‘Áy náy’ quanh quẩn ở trong lòng ngực của anh thật lâu thật lâu không tiêu tan

Sáng sớm hôm sau, Cảnh Tư Hàn ở trên giường Lạc Kim Vũ tỉnh lại.

Vừa mở mắt, nhe lập tức nhìn về vị trí bên phải, phát hiện Cảnh Gia Dịch không ở trên giường.

Cảnh Tư Hàn đột nhiên từ trên giường bật ngồi dậy, anh hoảng loạn trông lên dếp lê đi ra ngoài, đứng ở hành lang đang muốn kêu tên bé, nhìn đến cửa phòng cách vách nửa mở ra, bên trong truyền ra âm thanh trò chuyện.

Anh đi lên một bước, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, quả nhiên nhìn thấy Cảnh Gia Dịch nhón chân nhỏ ghé vào đầu giường, đang nói chuyện cùng Lạc Kim Vũ.

“Mommy đã khỏe chút nào chưa?”

Lạc Kim Vũ cũng chỉ mới tỉnh, kỳ quái hỏi: “Tại sao mommy lại ngủ ở phòng của con?”

Cảnh Gia Dịch nghiêng đầu nhỏ trả lời cô: “Bà nội nói mommy không thoải mái, nên để cho mommy ngủ lại nơi này”

“Vậy còn con? Con ngủ ở chỗ nào?”

“Ba ba cùng con ngủ ở phòng bên cạnh”

Cảnh Gia Dịch dùng ngón tay chỉ chỉ vào cách vách, hướng phòng của Lạc Kim Vũ, nói: “Đứng rồi! Con còn kể chuyện cổ tích trước khi ngủ về Wall.E cho ba ba nghe nữa nha”

Lạc Kim Vũ cho rằng bé nói ngược: “Con kể cho ba ba nghe? Không phải ba ba kể cho con sao?”

Cảnh Gia Dịch khẳng định mà trả lời:

“Là con kể cho ba ba nghe nha! Ba ba nghe rất nghiêm túc, lần sau mommy có thể kể cho con cùng ba ba kết cục của người máy Wall.E được không? Khẳng định ba ba sẽ rất thích nha”

“Anh ta lớn già đầu như vậy mà còn làm con kể chuyện cổ tích trước khi ngủ cho anh ta nghe sao?” Lạc Kim Vũ không dám tin tưởng, cảm khái ra tiếng.

Cảnh Tư Hàn giờ tay muốn đẩy cửa:

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Nuôi Con Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Ba ba bị mắg

“Tư Hàn, sao đứng ở chỗ này không đi vào?” Giọng nói của Cảnh mẹ ở ngoài cửa vang lên.

Lạc Kim Vũ giật mình, quay đầu thì nhìn thấy Cảnh Tư Hàn nắm then cửa nửa muốn vào nửa muốn không, cũng không biết anh ta nghe được bao nhiêu.

Cảnh Tư Hàn buông tay xuống, ngược lại quay mặt nhìn Cảnh mẹ, nói: “Thức dậy không thấy Gia Dịch, nên tới đây nhìn xem.”

Cảnh mẹ ngó vào trong xem, cười nói: “Quả nhiên là vừa tỉnh đã tới đây gặp mommy rồi.”

“Bà nội! Ba ba!” Cảnh Gia Dịch quay đầu lại, giương giọng kêu hai tiếng.

Lạc Kim Vũ cũng ngồi dậy, giờ tay vuốt gọn lại tóc, cũng nhẹ giọng gọi một câu “Mẹ”.

“Ừm” Cảnh mẹ một bên đáp lời, một bên đẩy đẩy Cảnh Tư Hàn: “Mày đứng ở đây làm gì? Đi vào”

Cảnh Tư Hàn không biết làm gì, chỉ đành phải cùng mẹ cùng nhau đi vào phòng.

Cảnh mẹ xoa đầu Cảnh Gia Dịch, sau đó nhìn Lạc Kim Vũ, quan tâm hỏi: “Tỉnh lại cảm giác thế nào? Có đỡ hơn không?”

Lạc Kim Vũ đối với việc bản thân ngồi nhờ Cảnh Tư Hàn xe trở về còn có ấn tượng, cô đề đề thái dương, rũ mắt có chút ngượng ngùng mà nói: “Ngày hôm qua con uống say phải không? Có gây thêm phiền phức cho mẹ hay không?”

Cảnh mẹ cười khẽ ra tiếng, nói: “Con còn biết bản thân uống say sao? Chuyện sau đó còn nhớ rõ hay không?”

Lạc Kim Vũ sờ sờ cái mũi, then thùng nói: “Chỉ nhớ rõ mẹ gọi điện thoại cho con, nói Dương Dương xảy ra chuyện, sau đó con ngồi nhờ xe Cảnh Tư Hàn trở về, chuyện sau đó con đều nhớ không rõ.”

“Con nha!” Cảnh mẹ vươn ngón tay chọc chọc ở giữa trán Lạc Kim Vũ, nói: “Rõ ràng không biết uống, tại sao còn đi ra ngoài uống?”

Lạc Kim Vũ che lại bị chỗ bị chọc, nghĩ thầm ‘Tư lượng của con rất tốt! Ai biết thân thể này một ly là gục đâu’

Cảnh mẹ cho rằng cô có tâm sự hoặc là có chuyện khác, cũng không hỏi nhiều, chỉ nắm lấy Cảnh Gia Dịch tay nhỏ, nhìn cô nói:

“Mẹ mang Dương Dương đi rửa mặt, mẹ kêu má Trương nấu canh giải rượu cho con, con sửa sang xong thì xuống dưới uống.”

Lạc Kim Vũ trong lòng âm áp, ngửa đầu nhìn Cảnh mẹ, thành tâm thực lòng nói: “Cảm ơn mẹ.”

Cảnh mẹ giận liếc cô một cái, trêu chọc nói:

“Thật sự muốn cảm ơn mẹ, vậy sau này đừng uống rượu nữa, con không biết bản thân mình uống say quậy phá ầm ĩ lắm không, mẹ cùng với má Trương chỉ thay đồ cho con mà cũng không yên, đổi xong một giống chạy mấy cây số.”

Lạc Kim Vũ cũng là lần đầu biết mùi ‘say rượu’, nghe Cảnh mẹ nói xong xấu hổ đỏ mặt.

“Ok, lần sau con sẽ chú ý”

Cảnh mẹ nhìn cô nói qua loa cho có lệ, cười lắc đầu, cúi đầu nhìn bé, nói: “Dương Dương, bà nội dẫn con đi đánh răng rửa mặt được không nha?”

Cảnh Gia Dịch nhìn mommy, thấy mommy cười gật gật đầu, trả lời: “Dạ được”

Chỉ là khi bé đang nói chuyện nửa người dưới có chút kỳ quái, xoắn đến xoắn đi, Lạc Kim Vũ cảm thấy buồn bực, vỗ nhẹ trên lưng bé, nói: “Đứng ngay ngắn rồi nói chuyện.”

Cảnh Gia Dịch thẳng lưng, tay nhỏ ở háng gãi gãi, nhìn có điểm khó chịu, bé ủy khuất nhìn mommy, nói: “Mommy, con không thoải mái”

Lạc Kim Vũ vừa nghe có chút khẩn trương, vươn tay ra sờ sờ đầu bé, hỏi: “Làm sao vậy? Chỗ nào không thoải mái?”

Cảnh Gia Dịch kéo quần của mình, nói: “Quần khó chịu.”

Lạc Kim Vũ quan sát bé, là quần áo lụa cao cấp, chất liệu vải mềm mại, hẳn là thực thoải mái mới đúng, lập tức ôm bé đến trên giường, kéo xuống quần của bé, phát hiện bụng nhỏ của bé bị hằn đỏ một vòng bụng.

“Là tã giấy không thoải mái.” Cảnh Gia Dịch duỗi tay chỉ chỉ, Lạc Kim Vũ nhanh tay xé tã giấy cời ra, cẩn thận xem xét, mới phát hiện vết đỏ không chỉ có ở trên eo, mà ngay cả hai bên háng cũng bị cọ đỏ.

Cô nhú mày, hỏi: “Tối hôm qua là ai mặc tã giấy cho con?”

Cảnh Gia Dịch mới vừa mở miệng muốn trả lời, phút cuối cùng lại khép lại, không nói.

Chỉ tự cho là ‘bản thân sẽ không mách lẻo việc ba ba làm’, nhưng ánh mắt của bé đã bán đứng bản thân. Vì bé luôn khi có khi không nhìn Cảnh Tư Hàn đang đứng ở phía sau Cảnh mẹ.

Lạc Kim Vũ nhìn theo tầm mắt của bé, biết Cảnh mẹ không có khả năng phạm phải loại sai lầm này, vậy chỉ có Cảnh Tư Hàn.

Cảnh Tư Hàn nhìn thấy ánh mắt oán trách của Lạc Kim Vũ, còn không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ nghe Cảnh mẹ “Ai nha” một tiếng, tát thật mạnh ở trên lưng anh một cái, trách cứ:

“Mày mặc tã cho cháu tao chặt như vậy làm gì? Nhìn xem, ngủ cả đêm khó chịu biết bao nhiêu?”

Cảnh Tư Hàn giật mình, mới biết là tã giấy gây họa: “Con cho rằng mặc chặt sẽ không tụt, hơn nữa tối hôm qua Gia Dịch cũng không có nói không thoải mái.....”

“Mày còn không biết xấu hổ mà đi so đo với con mày? Thằng bé còn chưa đến ba tuổi, còn mày đã ba mươi tuổi! Còn không biết mặc chặt không thoải mái?”

Cảnh mẹ oán trách cắt ngang lời nói của anh, đau lòng khom lưng nhẹ nhàng chạm nhẹ vào vòng eo trắng nõn non mịn của bé, dịu dàng hỏi:

“Làm đau con rồi phải không?”

Làn da trẻ con rất mỏng, tã giấy tuy rằng mềm mại, nhưng vì phòng ngừa thấm ra ngoài, xung quanh vành dày đến mấy lớp, mặc vào cũng rất cộm, trước khi giúp trẻ mặc vào, đều phải dùng tay xoa mềm mếp.

Hơn nữa, vì giúp trẻ thoải mái, nên phần giấy dán dính ngang eo mới to như vậy, nhằm giúp bảo trì khoảng cách 1 ngón tay với phần dưới đáy.

Cảnh Tư Hàn nào biết mấy chuyện đó, trực tiếp kéo sát lên, dán chặt, làm cho mếp cọ bị thương bé.

Cảnh Gia Dịch biết ba ba là bởi vì bé mới bị bà nội đánh chửi, bé thật cẩn thận mà nhìn Cảnh Tư Hàn, phủ nhận: “Không đau.”

Cảnh mẹ nhìn eo bé cùng bắp đùi bị cọ đỏ au, lại tức mà trừng mắt nhìn Cảnh Tư Hàn, nắc: “Một chút việc nhỏ đều làm không được! Mày không biết mở miệng kêu người?”

Cảnh Tư Hàn:

Tối hôm qua là ai nói không đủ người, kêu anh chăm sóc Cảnh Gia Dịch?

Cảnh Tư Hàn cảm thấy bản thân là ‘khổ mà không nói nên lời’. Nhưng khi anh nhìn đến vết thương trên người bé, cũng cảm thấy có chút đau lòng. Nếu anh cẩn thận, đọc kỹ hướng dẫn, cho dù Gia Dịch không nói, cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

Cảnh mẹ thấy anh dơ mặt không hề rãnh, tức điên người, đẩy anh sang một bên, nói: “Trở về phòng mày rửa mặt xong rồi đi xuống ăn sáng, đừng đứng ở đây, nhìn chường mắt!”

Cảnh Tư Hàn bị ghét bỏ, thờ dài, đi vào cũng không phải là ý của anh, kết quả lại bị mắng chửi đuổi ra ngoài.....

Tuy rằng mấy năm nay Cảnh Tư Hàn hiếm khi về nhà, nhưng đồ vật trong phòng đều đầy đủ. Anh rửa mặt xong, cạo râu lại thay đồ, mở cửa đi ra ngoài. Vô tình chạm mặt Lạc Kim Vũ cũng vừa mở cửa phòng đi ra.

Anh không biết vì sao thấy có chút xấu hổ, có loại cảm giác rất kỳ quái. Mà Lạc Kim Vũ lại không có loại cảm giác này, chỉ là dùng một ánh mắt khó hiểu liếc nhìn anh.

Cảnh Tư Hàn lập tức nhớ tới cuộc đối thoại hồi sáng đứng ở ngoài cửa nghe được hai mẹ con tâm sự, anh cảm thấy cần thiết vì chính mình làm sáng tỏ một chút.

“Tôi không có kêu Gia Dịch kể chuyện, chỉ là chưa từng nghe qua truyện cổ tích về người máy có tên Wall.E, cho nên hỏi nhiều mấy câu.”

Lạc Kim Vũ trầm nghĩ: Anh đương nhiên chưa từng nghe qua, đây là một bộ phim hoạt hình nổi tiếng trong thế giới cũ của tôi, ở đây làm gì có.

“Ồ.” Lạc Kim Vũ không nói gì, lạnh nhạt đáp lại một câu.

Cảnh Tư Hàn mỉm cười, do dự không biết có nên xin lỗi vụ tã giấy, anh chần chờ trong giây lát, ngược mắt lên thì thấy Lạc Kim Vũ đã cất bước đi trước.

Chỉ là đi không đến hai bước, Lạc Kim Vũ đột nhiên khom lưng sờ sờ đầu gối, vừa đi vừa kỳ quái thấp giọng lầm bầm: “Ai —— Rốt cuộc tối hôm qua mình bị ngã ở đâu mà bây giờ còn đau quá”

Cảnh Tư Hàn đứng ở sau lưng, ngượng ngùng sờ soạng chớp mắt.

Bởi vì là thứ hai, ăn xong bữa sáng, Cảnh Tư Hàn cùng cha mẹ chào hỏi qua, chuẩn bị đi công ty.

Lạc Kim Vũ nhớ tới kịch bản của Vương Đình Đình, vừa rồi cô về phòng rửa mặt thay quần áo cũng không có nhìn thấy cái túi hôm qua, xoay người hỏi Cảnh Tư Hàn:

“Ngày hôm qua tôi có để quên túi xách trên xe anh hay không? Tôi cần đang cần gấp”

Cảnh Tư Hàn chỉ chỉ phòng khách, nói: “Tối hôm qua tôi đã lấy dùm cô rồi, để ở trên bàn.”

Lạc Kim Vũ tầm mắt lướt qua người anh, xa xa nhìn thấy một cái túi xách treo trên bàn sofa, cô nhìn Cảnh Tư Hàn gật gật đầu, khách khí nói: “Cảm ơn.”

Cô đi xuống lầu, ngồi vào bàn ăn, tay chống ở trên đùi, mày nhíu lại.

Cảnh Tư Hàn thấy bộ dáng này của cô, biết ngồi xuống làm đầu gối đau, khớp xương lâu khỏi hơn mấy chỗ khác, trong lòng không tránh khỏi cảm thấy có chút áy náy.

Tối hôm qua nếu không phải anh buông tay, Lạc Kim Vũ cũng sẽ không bị thương nghiêm trọng đến như vậy.

Nghĩ như vậy, Cảnh Tư Hàn quyết định có lòng tốt mà nhắc nhở cô.

“Ngày hôm qua tôi không cẩn thận nhìn tập tài liệu bên trong túi xách của cô, nhìn khá giống kịch bản phim?” Anh hỏi.

Lạc Kim Vũ nghe xong, lập tức hơi bất mãn, giương mi nhìn anh.

Cảnh Tư Hàn nhìn thấy ánh mắt của cô, giải thích nói: “Túi rách, đồ vật bên trong đều rơi ra, lúc tôi nhặt lên nhìn thấy.”

Lạc Kim Vũ quan sát vẻ mặt của anh, thấy hai mắt nhìn thẳng vào cô, giọng nói dường như hoang, không giống nói dối, cũng tiếp nhận lời giải thích này: “Là kịch bản.”

Cảnh Tư Hàn tiếp tục hỏi: “Cô tính toán diễn?”

Lạc Kim Vũ nghi hoặc nhìn anh, không biết tại sao anh lại cảm thấy hứng thú với chuyện này, nhưng thấy Cảnh mẹ cùng Cảnh ba cũng ngẩng đầu, ánh mắt quan tâm nhìn cô, chỉ phải đúng sự thật trả lời:

“Nếu đạo diễn chấp nhận, đương nhiên sẽ diễn.”

Cảnh Tư Hàn nghe thấy câu trả lời này của cô, càng thêm khẳng định suy đoán trước đó của mình, anh ngồi thẳng dựa lưng vào ghế, nói:

“Tối hôm qua ở Lang Thân là đạo diễn kéo cô đi gặp nhà đầu tư? Người đàn ông ra sau kia là đạo diễn? Tên là Vương Đình Đình?”

Lạc Kim Vũ nghe, cũng đã biết anh hẳn đã đoán ra tám chín phần mười, cũng không dấu diếm: “Đúng vậy.”

Cảnh Tư Hàn đôi tay giao nhau ở trên mặt bàn, bộ dáng dạy dỗ, nói: “Cô còn chưa xác định bắt được có diễn hay không, đã lo đi theo đạo diễn nơi nơi tìm nhà đầu tư? Lỡ như đến cuối cùng anh ta lại không cần cô thì sao?”

“Thứ nhất, tôi không có ‘nơi nơi’ tìm người đầu tư, ngày hôm qua chỉ là trùng hợp thôi. Thứ hai, nếu đạo diễn không cần tôi, chỉ có thể chứng minh kỹ thuật diễn của tôi còn chưa đủ giỏi, nhưng tôi cũng không cho rằng sẽ có ‘Lỡ như’”

Lạc Kim Vũ nói tới đây, trong ánh mắt tràn ngập thần thái tự tin, một loại làm người không cách nào bỏ qua, cả khuôn mặt đều thấp sáng.

Cảnh Tư Hàn ngẩn người ra, hoảng hốt, cảm thấy hình như trước kia anh chưa từng quen biết cô.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Nuôi Con Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Nói chuyện

“Gần đây con đi sớm về trễ là vì đóng phim?” Cảnh mẹ hỏi.

Lạc Kim Vũ biết, hiện tại cô diễn vai quần chúng hay vai phụ còn có thời gian dư dả, nhưng một khi nhận được vai chính thì phải 24/24 có mặt tại phim trường, sớm muộn gì cũng bại lộ, muốn giấu cũng giấu không được, gật gật đầu:

“Đúng vậy. Trước kia con học hệ điện ảnh, con cũng thích nghề diễn viên, hiện tại muốn theo đuổi ước mơ.”

Cảnh mẹ thấy Cảnh Tư Hàn ninh mảy, bộ dáng biện luận, đàm phán, việc công xử theo phép công, âm thầm lắc đầu.

Có đôi khi người quá lý trí cũng không tốt, giống như con trai của bà, sống hai mươi mấy năm, gia cảnh, học hành, sự nghiệp, mọi chuyện đều như ý, cho nên nó vô cùng gia trưởng, thích không chê mọi việc trong tầm tay, chủ nghĩa hoàn mỹ, tính cách hiếu thắng.

Bởi vì tính cách đó mới liên lụy Cảnh Gia Dịch, có cha mà cũng như không có.

Cảnh mẹ không thích cái tính chất chủ nghĩa hoàn mỹ của Cảnh Tư Hàn, ngược lại cảm thấy anh quá mức lạnh lùng cùng lý trí, thuộc về phương diện thiếu hụt tình cảm, không thể cảm nhận được sự tốt đẹp đến từ thế giới này.

Cho nên bà lên tiếng trước, ngăn Cảnh Tư Hàn nói: “Vây cũng tốt, có yêu thích có mục tiêu, con chỉ cần nỗ lực phấn đấu, con sẽ đạt được thành công trong tương lai”

Ngay cả Cảnh ba, người bình thường ‘ăn không nói’, lúc này cùng đồng ý, gật đầu, nói: “Nếu thích thì cố gắng mà làm! Chỉ cần nỗ lực thì sẽ thành công”

Lạc Kim Vũ nhìn về phía Cảnh ba, “Dạ” một tiếng: “Con đã hiểu, cảm ơn ba.”

Cảnh Tư Hàn cảm thấy bản thân phảng phất giống người ngoài, Lạc Kim Vũ mới là đại tiểu thư của Cảnh gia, không phải anh ghen tị.

Chỉ cảm thấy mù quáng theo đuổi ước mơ, nhất định sẽ té ngã ở trên đường, đến lúc đó chỉ sợ liên lụy cha mẹ.

Vì thế anh ‘tưới một chậu nước lạnh’:

“Vây cũng phải nhận rõ thực lực của bản thân cùng mọi điều kiện khách quan, muốn đóng phim, cũng nên suy nghĩ tính toán kỹ lưỡng”

“Ít nhất, cô nên tìm một đoàn phim đáng tin cậy, diễn một nhân vật nhỏ cũng không có việc gì, mơ tưởng thông qua một đạo diễn không tên tuổi cũng không nổi tiếng muốn một bước lên trời, không phải người sĩ nói mộng sao?”

Lạc Kim Vũ chịu không nổi những lời nói đó của anh phản bác nói:

“Đạo diễn Vương là Trương Triệt giới thiệu cho tôi, Trương Triệt, anh có biết Trương Triệt là ai không?”

“Đạo diễn Vương là học sinh của đạo diễn Trương, đã từng đạt giải đạo diễn mới xuất sắc nhất, chỉ là mấy năm nay có chút yên lặng thôi. Anh cũng không thể bởi vì bản thân không hiểu biết, đã nói người khác không đáng tin cậy.”

“Bất luận làm cái gì, kết luận đều phải căn cứ vào điều tra sự thật. Tư Hàn, ba hy vọng lúc con giải quyết công việc sẽ không áp đặt suy nghĩ cá nhân của mình, gây bất công cho người khác” Cảnh ba thuận thế nhắc nhở con trai một tiếng.

Cảnh Tư Hàn suy nghĩ, Cảnh mẹ hơi kích động mà vron người lại gần Lạc Kim Vũ, hỏi: “Chính là người đã quay bộ 《Chuyện cũ ở Cẩm Thành》sao?”

Lạc Kim Vũ gật đầu: “Đúng vậy, là Trương Triệt đó”

“Trời ơi! Mẹ rất thích bộ điện ảnh này của ông ta, quay rất tinh tế, mỗi lần xem đều sẽ nhớ tới chuyện hồi xưa giữa mẹ với Sùng Sơn” Nói tới đây, Cảnh mẹ khó có được lúc biểu hiện tươi cười đầy ngượng ngập giống như một cô gái nhỏ.

*Cảnh ba tên là Cảnh Sùng Sơn.

Nét mặt nghiêm túc như Cảnh ba cũng nhin không được cười rộ lên, ông duỗi tay nắm nhẹ bàn tay vợ mình, nhẹ nhàng vỗ vỗ.

Cảnh mẹ nhìn chồng, hai người cùng nhau cười, lại quay sang hỏi Lạc Kim Vũ: “Đúng rồi, Kim Vũ. Sao con lại có thể quen biết Trương Triệt? Ông ta là đạo diễn nổi tiếng, rất ít khi đi ra ngoài”

“Đạo diễn Trương quay một bộ điện ảnh mới《 Trận động đất ở Ung Thành》, quay ở phim trường Nam Du Thành, ‘cơ duyên xảo hợp’, con nhận được một vai nhỏ trong đoàn phim”

*Cơ duyên xảo hợp: Cơ duyên = Cơ hội – duyên phận; xảo hợp = trùng hợp, đúng lúc.

“A! Đúng rồi, mẹ có đọc qua tin tức, bộ phim này có kinh phí rất lớn. Kim Vũ, đây là lần đầu tiên con đi diễn, vậy mà có thể diễn trong đoàn phim của đạo diễn Trương, là đạo diễn nổi tiếng nha, không tồi không tồi.” Cảnh mẹ khen.

Lạc Kim Vũ nghe bà khen hơi hơi ngượng ngùng, nói: “Chỉ là một vai rất nhỏ, tổng cộng có mấy cảnh thôi, ngày hôm qua cũng đã đóng máy.”

“Vậy cũng rất lợi hại nha! Mẹ từng đọc qua một tin tức, nói Trương Triệt yêu cầu rất cao nha, chỉ có những diễn viên có thực lực mới được tuyển chọn”

Cảnh mẹ không tiếc lời khích lệ cô, còn vui sướng mà nói: “Ai! Mẹ phải tìm xem bộ điện ảnh này khi nào thì ra rạp, đến lúc đó toàn bộ Cảnh gia đi cổ động cho con”

Vẫn luôn dựng lỗ tai nghe người lớn nói chuyện, Cảnh Gia Dịch vỗ vỗ bàn nhỏ của bé, cực lực tìm cảm giác tồn tại, hỏi: “Có phải con sẽ thấy mommy trên TV thượng hay không?”

Cảnh Gia dịch còn rất bé, nên dùng bàn ăn dành cho trẻ em

Cảnh mẹ cười nhìn bé, nói: “So cái này lợi hại hơn nhiều nha! Sau này chúng ta có thể ở rạp chiếu phim nhìn đến mommy của con, lớn hơn nhiều so với màn hình TV ở nhà. Đến lúc đó cũng dất Dương Dương theo được không nha?”

“Dạ được! Con muốn nhìn mommy, mommy đặc biệt đẹp nha!” Cảnh Gia Dịch kích động quơ lung tung chân ngắn nhỏ, lớn tiếng trả lời.

Cảnh mẹ bị lời nói của bé chọc cười, che miệng cười không ngừng.

Lạc Kim Vũ cũng bị bé khen ngượng ngùng, mặt đẹp ửng đỏ, duỗi ngón tay chỉ chỉ vào miệng nhỏ của bé, nói: “Sáng nay con lén ăn kẹo đi? Miệng ngọt như vậy, ai chịu cho nôi, hửm!”

Cảnh Gia Dịch nghe xong lập tức che miệng lại, lúc trước bác sĩ đến nhà khám bệnh cho Cảnh ba, thuận tiện giúp bé làm kiểm tra toàn thân, nói rằng không được tốt, ít ăn kẹo lại.

Lạc Kim Vũ nghe xong hạn chế số lượng ăn kẹo của bé, tận lực chỉ cho bé ăn trái cây hoặc là uống sữa, bảo đảm cung cấp lượng đường vừa phải cho cơ thể.

Bé dùng ánh mắt tội nghiệp nhìn bà nội, thấy bà nội căn bản không tính toán giúp bé nói chuyện, chỉ phải buông tay, phình phình khuôn mặt nhỏ, nhỏ giọng nói: “Chỉ ăn một viên, bà nội cho phép.”

Lạc Kim Vũ không nghĩ tới, bé thật sự ăn vụng kẹo, cô nhìn Cảnh mẹ, uyển chuyển nói: “Mẹ, bác sĩ La nói, răng của Dương Dương không tốt lắm”

Cảnh mẹ thấy cháu trai đích tôn cứ như vậy bán cái cho bà, chỉ phải giải thích nói:

“Dương Dương đã hai ngày không có ăn kẹo, mẹ chỉ cho bé một viên kẹo trái cây, không có việc gì! Khi còn nhỏ Tư Hàn cũng rất thích ăn kẹo, con xem hiện tại hàm răng của nó không phải cũng rất tốt sao”

Đột nhiên bị lôi ra, Cảnh Tư Hàn tiếp thu tầm mắt của mọi người nhìn vào miệng mình, cảm thấy bọn họ muốn anh nhe răng triển lãm một chút, môi mím càng chặt, sợ bị banh ra.

Đặc biệt là thằng nhóc ngồi ở bên cạnh anh, một đôi mắt giống như puppy, long lanh chờ mong nhìn anh, sắp sáng như ngôi sao trên trời.

“Không được, hàm răng phát triển hoàn toàn mới có thể ăn kẹo.” Cảnh Tư Hàn nhìn bé lắc đầu.

Ký thác bãi bỏ lệnh cấm ăn kẹo vào trên người ba ba đã thất bại, Cảnh Gia Dịch nghe thấy câu trả lời này rất là tiếc nuối, chu chu miệng, nói: “Đành vậy.”

Nói xong, tò mò lại sùng bái mà nhìn Lạc Kim Vũ, hỏi: “Tại sao mommy lại biết con ăn kẹo?”

Lời này vừa thốt ra, toàn bộ người ngồi trên bàn ăn đều nhin không được cười, ngay cả trong mắt Cảnh Tư Hàn đều mang ý cười.

Chỉ có cậu bạn nhỏ Dương Dương ‘không đánh đã khai’, còn không biết mà nâng cằm, tiếc nuối cảm khái nói: “Cũng quá lợi hại nha”

Bởi vì sự kiện ăn vụng của bé, Cảnh Tư Hàn muốn nói lời cuối cùng cũng không có nói xong, ngược lại kéo dài tới lúc mọi người ăn xong bữa sáng mới đứng dậy đi làm.

Cảnh ba lau miệng, cũng đi theo đứng lên: “Từ từ, đi dạo một vòng trong sân với ba một chút.”

Cảnh Tư Hàn đứng chờ ở tại chỗ, nhìn động tác chậm chạp già cả của ba, đột nhiên phát hiện bản thân về nhà quá ít. Trước khi anh dọn ra ở riêng, ba vẫn còn rất linh hoạt, mà giờ đây

Anh duỗi tay ý muốn đỡ, lại bị Cảnh ba đẩy ra: “Không cần, cha mày còn không có giá đến nỗi đi không được mấy bước”

Cảnh mẹ nghe lời này của ông, oán trách nói: “Ông nếu lại uống say thêm vài lần, đừng nói hai cái chân này, trái tim của ông mới có vấn đề trước!”

Cảnh ba bị vợ vạch trần cũng không dám tức giận, chỉ không có tự tin phản bác một câu: “Lão Lý là đồng đội cũ của anh, đã nhiều năm như vậy không gặp, đương nhiên vui vẻ mới uống say như vậy”

Cảnh mẹ mi nhảnh lại, Cảnh ba vừa thấy, lập tức nhỏ nhẹ nói: “Ok ok ok, lần tới ông trời tới, anh cũng không uống! Ok?”

Cảnh mẹ lúc này mới vừa lòng, nhìn ông vẫy vẫy tay, nói: “Muốn đi bộ thì mau đi đi, đừng làm trễ giờ đi làm của con.”

“Đi thôi.” Cảnh ba quay người lại, gương mặt đã khôi phục lại sự nghiêm túc ngày thường, không đợi Cảnh Tư Hàn trả lời, chắp tay sau lưng cất bước đi ra ngoài.

Cảnh Tư Hàn biết ba hẳn là có chuyện muốn nói với anh, thành thật đuổi theo sau.

Hai cha con ở trong sân đi một vòng, Cảnh ba rót cuộc mở miệng

“Kim Vũ đóng phim, con chú ý con bé một chút”

“Tóm lại, con bé dù sao cũng là mẹ ruột của Dương Dương, về tình về lý con đều phải giúp đỡ con bé. Giới giải trí vô cùng phức tạp, một người con gái trẻ tuổi ít kinh nghiệm sống, rất dễ trở thành đối tượng bị khi dễ”

Bắt đầu từ lúc Cảnh Tư Hàn vào tập đoàn, Cảnh ba đã mặc kệ mọi việc trong tập đoàn, thanh thản ổn định nắm tay Cảnh mẹ đi du lịch khắp nơi, đây là lần đầu ra chỉ đạo cho Cảnh Tư Hàn làm việc.

“Thằng nhóc Quân gia kia mấy năm nay không phải đang khởi nghiệp trong ngành này sao? Con kêu nó chú ý con bé một chút”

Cảnh ba ngay cả người nhờ vả đều giúp anh nghĩ đến, cho dù Cảnh Tư Hàn muốn cự tuyệt cũng không có biện pháp. Huống chi bản thân anh cũng có ý này.

Theo như lời nói của ba, bởi vì Cảnh Gia Dịch, anh cũng không thể làm Lạc Kim Vũ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

“Con đã biết.” Cảnh Tư Hàn gật đầu đáp ứng.

Cảnh ba biết tính con trai của mình ‘nói một không hai’, nếu đã đáp ứng rồi, sẽ làm đúng như vậy. Vì thế giờ tay vỗ vỗ cánh tay anh, nói: “Được rồi, con đi làm đi”

Thời gian xác thật không còn sớm, Cảnh Tư Hàn thấy ba không có chuyện gì khác muốn nói, từ biệt, lái xe đi làm.

Cảnh mẹ dẫn theo công cụ làm vườn đi đến bên cạnh Cảnh ba, hỏi: “Nói xong?”

Nhiều năm vợ chồng như vậy, chỉ một ánh mắt đã biết người kia nghĩ cái gì, bà đã sớm đoán được Cảnh ba sẽ nói chuyện kim Vũ với con trai.

Cảnh ba cầm lấy dụng cụ làm vườn trong tay bà, nói:

“Ừ, chỉ nói mấy hai câu, chuyện tình cảm muốn thành hay không là chuyện của hai đứa nó, chúng ta cũng quản không được”

“Nhưng nếu giống theo lời bà nói, Kim Vũ rót cuộc đã hiểu rõ, như vậy chúng ta cũng không thể bạc đãi con bé, mấy năm nay con bé quá vất vả rồi.”

Cảnh mẹ cầm bao tay vỗ vỗ, đột nhiên thở dài: “Đúng vậy, cũng không biết đến lúc đó Dương Dương Ai

Cảnh ba Cảnh mẹ tất nhiên là sẽ không biết Lạc Kim Vũ cùng Cảnh Gia Dịch đã sắp rời khỏi nơi này.

Lạc Kim Vũ đã quên hết mọi chuyện xảy ra tối hôm qua, nhưng từ trong miệng má Trương cũng đã hiểu biết tám chín phần. Giờ phút này đang xụ mặt ngồi ở trên sofa giáo dục con trai.

Đầu tiên, cô xin lỗi con, vì công việc mà trong mấy ngày này không có thời gian dành cho Cảnh Gia Dịch, sau đó nghiêm mặt nói:

“Mẹ đương nhiên sẽ có lúc làm không tốt, bởi vì mẹ cũng là lần đầu tiên làm mommy, nếu con cảm thấy không vui, không hài lòng, có thể nói cho

mommy biết, hai mẹ con mình có thể nói chuyện cùng nhau sửa đổi”

“Nhưng con không thể hành động giống như tối hôm qua, dùng phương thức này làm mọi người lo lắng, khổ sở vì con, con có biết ngày hôm qua bà nội có bao nhiêu sốt ruột sao?”

“Thực xin lỗi Mommy”

Cảnh Gia Dịch đứng ở trước mặt Lạc Kim Vũ, nghe có cái hiểu cái không, nhưng biết rõ là mommy đang trách mắng hành vi tối hôm qua của bé, vì thế áy náy gục đầu xuống, giọng nói còn kèm theo một chút ủy khuất.

Lạc Kim Vũ nâng lên mặt nhỏ của bé, ngồi xuống đối diện mặt bé, nghiêm túc hỏi: “Đương Dương, con biết bản thân con còn làm sai điều gì nữa không?”

Cảnh Gia Dịch trong mắt đã có chút ướt át, bé cắn môi, nhẹ nhàng lắc đầu.

Lạc Kim Vũ dịu dàng nói:

“Con không nên dễ dàng tin tưởng lời người khác nói như vậy, cảm thấy mommy sẽ không cần con”

“Con phải nhớ kỹ, trên thế giới này, mommy cũng chỉ có mình con, cho dù xảy ra chuyện gì, mommy đều vĩnh viễn ~ vĩnh viễn sẽ không bao giờ không cần con.”

“Mommy ~” Cảnh Gia Dịch lông mi ướt nhẹp, nhào vào trong lòng Lạc Kim Vũ, nói: “Mommy! Con sai rồi.”

Lạc Kim Vũ dịu dàng ôm bé, áy náy nói: “Mommy cũng sai rồi, sau này đi làm về trễ, mommy sẽ gọi điện thoại báo cho con biết, được không?”

“Dạ” Cảnh Gia Dịch chôn đầu nhỏ ở cổ cô, cọ tới cọ lui, ỉu xìu trả lời. Nho nhỏ khúc mắc giữa hai mẹ con nháy mắt đã tiêu tán.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Nuôi Con Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Đầu tư

Lạc Kim Vũ hôn lên trán Cảnh Gia Dịch, buông bé xuống, nói: “Ok, tự đi chơi đi!”

Cảnh Gia Dịch lại luyến tiếc đi, nhào nhào dính dính đi theo bên người cô, nhấp nháy con mắt nói: “Con muốn ở chỗ cạnh mommy cơ”

Lạc Kim Vũ vô cùng thích viên kẹo mạch nha tí hon này, lại nhìn vào đôi mắt sáng lấp lánh kia càng không có năng lực chống cự, cô chỉ chỉ đầu mũi của bé, nói:

“Ok, chỉ là bây giờ mommy muốn xem kịch bản, con ngoan ngoãn ngồi ở cạnh mommy, vẽ tranh hay xếp hình đều được”

“Ok”

Cảnh Gia Dịch hoan hô một tiếng, giương giọng kêu lên: “Dì Hoa! Quyền tập vẽ của con đâu?”

Má Trương mụ nghe được âm thanh vội từ bên trong đi ra, nhìn Cảnh Gia Dịch cười, nói: “Dì Hoa không ở đây nữa, Dương Dương muốn lấy quyền nào, để má Trương đi lấy cho con”

Cảnh Gia Dịch nghi hoặc nghiêng nghiêng đầu, hỏi: “Dì Hoa đi đâu vậy ạ?”

Bé không biết sau vụ việc tối hôm qua, Chu Hiểu Hoa đã bị sa thải.

Má Trương nhìn Lạc Kim Vũ, nhất thời không biết trả lời bé như thế nào.

Lạc Kim Vũ ôm Cảnh Gia Dịch vào lòng, dịu dàng nói: “Dì Hoa trong nhà có việc, đã về quê rồi, trong khoảng thời gian này má Trương sẽ chăm sóc cho con, ok không?”

Tuy rằng Chu Hiểu Hoa nhiều chuyện, nhưng rất tận tình với công việc, chăm sóc bé rất tốt, ở chung nhiều cũng nảy sinh ra cảm tình. Lạc Kim Vũ không muốn ở trong lòng bé lưu lại một vết thương không đáng giá như vậy, nên nói dối.

“Ok”

Cảnh Gia Dịch đầu tiên là gât gât đầu, tiếp theo lại có chút cảm giác mơ hồ, bé ngửa đầu hỏi: “Di Hoa có phải hay không sẽ không trở lại?”

Lạc Kim Vũ sờ sờ đầu bé, nói: “Không biết, chờ xử lý xong việc nhà có khả năng sẽ trở về đi”

Rốt cuộc chỉ là một đứa trẻ không đến ba tuổi, được đến câu trả lời từ mommy, Cảnh Gia Dịch cũng không hề rối rắm vấn đề này nữa, theo má Trương đi lấy tập vẽ.

Lạc Kim Vũ cầm túi xách lên, đột nhiên nhớ tới tối hôm qua vội vã về nhà cũng không có chào hỏi một tiếng với Vương Đình Đình, lấy ra di động, quả nhiên có mấy cuộc gọi nhớ từ Vương Đình Đình.

Cô lập tức gọi lại, vừa chuyển được cuộc gọi, giọng nói có chút mỗi một từ Vương Đình Đình truyền tới:

“Sao bây giờ cô mới trả lời điện thoại, tôi ở Lang Thần đợi cả đêm, nếu không phải nhân viên bảo đảm với tôi người mang cô đi không phải người xấu, tôi đã báo cảnh sát!”

Lạc Kim Vũ nghe anh nói như vậy, không tránh khỏi áy náy, cô lập tức xin lỗi:

“Thật sự xin lỗi đạo diễn Vương, tối hôm qua nhà tôi xảy ra chút việc, vội vàng gấp gấp trở về, quên nói với ngài. Sau vì say rượu đến lúc này mới tỉnh.”

“Không sao, không sao, cô không có việc gì thì tốt rồi, tôi cũng yên tâm về nhà.”

Giọng điệu của Vương Đình Đình nghe xác thật không chút nào để ý, thiết tình thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

“Chậm trễ ngài cả đêm, thật sự là ngượng ngùng, ngài xem khi nào có thời gian, tôi mời ngài ăn cơm bồi tội.”

Vương Đình Đình ‘ai da’ một tiếng, cười nói:

“Cô cũng đừng ngại này ngại nọ, tôi chỉ lớn hơn cô có vài tuổi, nếu không ghét bỏ kêu tôi một tiếng anh đi. Tuy rằng ngày hôm qua đầu tư không thành, nhưng tâm ý của cô tôi vẫn luôn ghi tạc trong lòng”

Lạc Kim Vũ tự nhiên không ngượng ngùng, thoải mái hào phóng kêu một tiếng ‘anh Đình’, Vương Đình Đình cười vang lên:

“Không biết vì sao, tôi cảm thấy rất thân thiết với cô, tiếng anh này tôi nhận. Em gái à! Em hãy chờ, chờ kịch bản này của anh có nhà đầu tư, anh mang theo em cùng nhau đoạt giải thưởng”

Lạc Kim Vũ cũng cười: “Khẳng định không thành vấn đề! Em sẽ chờ!”

Hai người lại nói vài câu mới cắt đứt điện thoại, Lạc Kim Vũ bỏ di động xuống, Vương Đình Đình xác thật tính cách sáng khoái, nhưng những lời này cô cũng không thể hoàn toàn tin là sự thật.

Cùng nhau đoạt thưởng? Nữ chính cùng vai phụ là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Tương lai Vương Đình Đình có thể trở thành đạo diễn nổi danh quốc tế, là bằng chính năng lực cùng tác phẩm xuất sắc, người như vậy tuyệt đối sẽ không bởi vì một chút ân tình mà miễn cưỡng lựa chọn diễn viên không có năng lực.

Cô muốn chân chính chinh phục Vương Đình Đình bằng kỹ thuật diễn, chỉ có bằng vào thực lực của chính mình mới thành công. Làm Vương Đình Đình nhận ra, nhân vật này, sẽ không có ai có thể diễn tốt hơn so với cô.

Nghĩ xong, Lạc Kim Vũ lấy kịch bản ra cẩn thận nghiên cứu nhân vật cùng cốt truyện.

《Về nhà》 tuyệt đối được xem là một bộ nữ tần, chủ tuyến toàn bộ kịch bản đều nói về nữ chính. Vương Đình Đình tuy là học sinh của Trương Triệt, nhưng phong cách của hai người đều không giống nhau.

Nhưng có một vài điều tương tự, là bọn họ đều thích thông qua sự vui buồn, tan hợp của các nhân vật trong kịch bản biểu đạt tâm tình của bản thân.

Nữ chính Mạc Đoan Mẫn, vốn dĩ có một gia đình hạnh phúc mỹ mãn, chồng ôn nhu tri kỷ, con gái xinh đẹp đáng yêu. Nhưng mà này mọi thứ đều tan biến trong một lần chồng cô mang theo con gái ra ngoài chơi vô tình đánh mất bé, cô hoàn toàn sụp đổ.

Chồng cô bởi vì sống không nổi với sự áy náy của bản thân cùng sự chỉ trích của cô mà rời khỏi cô đi, lần thứ N không được tin gì từ phía cảnh sát, Mạc Đoan Mẫn từ chức mang theo toàn bộ tiền tiết kiệm, lang thang không mục tiêu lên đường tìm kiếm con gái.

Ở trên đường, cô gặp phải rất nhiều người giống cô, nguy hiểm cùng áp lực cùng tồn tại.

Mạc Đoan Mẫn thông qua phương pháp của bản thân xâm nhập vào tổ chức buôn người ở phía nam, ý đồ tự bản thân tìm manh mối mất tích của con gái.....

Lạc Kim Vũ lật xem tiếp, phát hiện kịch bản đã không còn nữa, Vương Đình Đình chỉ cho cô một bộ phần ba nội dung.

Kỳ thật không tính là một đề tài mới mẻ độc đáo, nhưng Vương Đình Đình lại dùng bình cũ rượu mới, thông qua cái nhìn của một người mẹ tìm con, đao to búa lớn mà đem hiện thực máu tươi đầm đìa thể hiện ra tới.

Đây là một kịch bản xuất sắc, hài kịch kịch liệt xung đột cùng nhiều tình tiết hấp dẫn, đều nắm chặt tâm người xem, khiến người xem hứng thú.

Nếu nói Trương Triệt am hiểu dùng hành động cùng thủ pháp miêu tả tác động đến xem, như vậy Vương Đình Đình càng thêm trắng ra, anh chỉ là đem mọi việc thiện ác trên đời trần trụi hiện ra cho người xem.

Lấy điện ảnh làm tâm sự, nêu lên cái ác, biểu hiện cái thiện. Không thể nói phương thức biểu đạt của ai cao siêu hơn ai, sự thành công của một bộ phim điện ảnh phần lớn là dựa vào sự quyết định của người xem.

Ở cái nhìn của Lạc Kim Vũ, hai người same same như nhau, bất quá là vì cô xem qua quyển sách này nên biết trước Vương Đình Đình sẽ thành công trong tương lai.

Cho nên cô biết việc bản thân hiện tại phải làm, chính là ôm đùi vị đạo diễn sẽ nổi tiếng trong ngoài nước này.

Cảnh Tư Hàn mới vừa dừng xe ở vị trí đậu của riêng anh tại tầng hầm để xe tại tập đoàn, thì nhận được điện thoại của Quân Trì.

“Sao mày lại đột nhiên hỏi tới cái ngành giải trí này? Như thế nào, tính toán chơi chung với tao sao?”

“Mày tự chơi một mình đi, tao cấm một chân vào làm cái gì? Tao kêu mày tra giúp tao một đạo diễn tên Vương Đình Đình, mày tra ra cái gì chưa?”
Cảnh Tư Hàn khóa lại cửa xe, đi đến thang máy.

Quân Trì ở bên kia hú lên quái dị, nói:

“Tiểu hàn ca ca của em ơi! Móa, tao mới tỉnh ngủ, sao có thể nhanh như vậy tra ra cho mày? Mày tưởng tao là Jack Sue tổng giám đốc trong tiểu thuyết một tay che trời à?”

“Mới kêu người điều tra rồi, tối nay tao sẽ share tài liệu cho mày”

“Câm miệng mày đi, ghê tởm chết người.”

Cảnh Tư Hàn bị Quân Trì kêu một câu nổi da gà toàn thân, lại hỏi: “Mày có từng nghe nói qua tên đạo diễn này không?”

Quân Trì bởi vì thành công ghê tởm đến thẳng anh em mặt lạnh, cười to vài tiếng, khôi phục đứng đắn nói:

“Trước hai năm hình như từng nghe qua, tao nhớ rõ, người năm đó đoạt giải đạo diễn mới xuất sắc nhất của liên hoan phim quốc tế hình như kêu là Vương Đình Đình thì phải, nhưng sau đó lại lặn mất tăm không nghe nhắc đến nữa”

Cảnh Tư Hàn: “Ok, khi nào có tin thì share cho tao, cúp.”

“Ê! Đừng vội cúp máy”

Quân Trì vội vàng kêu, giọng điệu vô cùng nhiều chuyện hỏi: “Ê! Hàn, cô nàng xinh đẹp hôm qua không giống như mày tả nha. Hiện tại rốt cuộc tại sao thế này, hả? Nói nghe cái coi”

“Sao đó mày không mở tòa soạn cho rồi, đàn ông gì mà nhiều chuyện” Cảnh Tư Hàn không chính diện trả lời.

Quân Trì nhất thời không hiểu tại sao anh lại nói như thế, buồn bực: “Mày nói cái gì?”

“Tao cảm thấy mày nhiều chuyện như vậy không mở tòa soạn thật là đáng tiếc” Cảnh Tư Hàn chèn ép xong, trực tiếp cắt đứt điện thoại.

Thang máy đi được tới lầu một, có hai nhân viên nữ ăn mặt trang phục công sở đi vào, hai người một đường nói chuyện không để ý xung quanh.

“Vốn dĩ lão công của tôi tính toán mua nhãn hiệu kia, sau lại nghe nói hàng nước Đức dùng tốt hơn, phút cuối cùng lại thay đổi thành Gluck, ngày hôm qua lúc gắn vào xe tôi có kiểm tra qua, xác thật không tồi! Bảo bảo ngồi lên cũng không gây chuyện ầm ĩ.....”

“Phải không? Sớm biết rằng lúc ấy tôi cũng tuyển nhãn hiệu này thì tốt rồi ~ ai~ đều nói *** là ghê dựa an toàn nhất thoải mái nhất, nhưng Nữ Nữ nhà của chúng tôi ngồi không quen, tôi đang phát sầu vì chuyện này đây”

“Hay là cô đổi sang Gluck đi, tính an toàn không cần lo lắng, hàng của nước Đức được kiểm duyệt rất nghiêm khắc, rất nổi tiếng trong lĩnh vực ghê dựa ô tô dành cho trẻ em”

.....

Cảnh Tư Hàn đứng nghe, nghĩ đến lúc đưa Cảnh Gia Dịch đi bệnh viện, Lạc Kim Vũ có nói qua ghê dựa dành cho trẻ em, bất ngờ hỏi ra thành tiếng.

“Xin hỏi trẻ em khoảng ba tuổi thích hợp ghê dựa hãng nào nhất?”

Hai người phụ nữ phía trước nói đến vui vẻ thì phía sau đột nhiên vang lên giọng nam trầm thấp khiến cả hai hoảng sợ, quay người lại thì phát hiện là một anh chàng cao lớn đẹp trai, theo bản năng sờ sờ tóc, giặt nhẹ quần áo.

“Đều giống nhau, tuyển hàng chất lượng tốt là được, có thể áp dụng cho trẻ từ 0 đến 7 tuổi!” Một người tóc dài hơi quần nhẹ dịu dàng trả lời anh.

Cảnh Tư Hàn nghe xong, hiểu rõ gật gật đầu: “Tốt, cảm ơn.”

Vừa lúc thang máy tới tầng lầu của bọn họ, hai người nhìn Cảnh Tư Hàn nhấp miệng cười cười, dầm lên giày cao gót đi ra ngoài, chờ đợi cửa thang máy đóng lại, mơ hồ còn có thể nghe được âm thanh trêu đùa.

“Oa, có một anh chàng vô cùng đẹp trai cao ráo trong thang máy sao? Trời ơi! Sao không cho con gặp được! Cho nên nói, từ sau khi có con, radar phát hiện soái ca đều trực trực.”

“Ai, tại sao chồng cha của người ta tốt như vậy? Nhà của chúng ta từ sáu khối cơ bụng biến thành một khối”

“Nhà ai con ba tuổi mới nhớ tới việc mua ghế dựa an toàn? Cũng quá không phụ trách nhiệm, chắc là tặng người khác”

Cảnh Tư Hàn vô tình bị dán nhãn ‘Không phụ trách nhiệm’, cảm thấy đầu gối có chút đau

Tuy rằng nhìn Quân Trì cả lơ phát phơ, nhưng hiệu suất làm việc lại rất cao, Cảnh Tư Hàn ở văn phòng ngồi không bao lâu, đã nhận được email tư liệu.

Cảnh Tư Hàn rê con chuột click vào, bên trong là lý lịch cuộc đời cùng tác phẩm của Vương Đình Đình, mặt sau là giới thiệu kịch bản《 Về nhà 》đang tìm nhà đầu tư.

Anh nghĩ nghĩ, gọi điện thoại cho Quân Trì: “Vương Đình Đình từng cầm kịch bản tìm mày?”

Quân Trì không thể hiểu được: “Kịch bản? Cái gì kịch bản?”

Cảnh Tư Hàn gõ gõ ngón tay thon dài ở trên bàn làm việc, nói: “Kịch bản《 Về nhà 》trong tư liệu mày share tao”

“Còn có kịch bản nữa sao? Trợ lý chuyển cho tao, tao trực tiếp chuyển cho mày nên chưa xem”

Một loạt âm thanh lạch cạch xột xoạt vang lên, một lát sau, Quân Trì bưng tỉnh nói:

“Ồ, thấy được. Có thể là Vương Đình Đình từng cầm kịch bản đi tìm công ty tao đầu tư, chắc trong lúc tiểu Tân tìm hiểu nên thêm vào. Kịch bản này không tồi nha”

“Mày chưa từng xem qua?” Cảnh Tư Hàn hỏi.

“Trời ơi! Mày có biết mỗi ngày có bao nhiêu người cầm kịch bản tới công ty sao? Tao đâu có nhiều thời gian xem mấy cái này. Công ty có bộ phòng xét duyệt, bắt quá kịch bản này còn chưa thẩm định qua”

“Mấy phòng ban công ty tao thật đúng là to gan, giờ dám ăn không ngồi rồi báo cáo láo, cần phải chinh đốn một phen mới được”

Cảnh Tư Hàn nghe ra ý tứ trong lời nói của anh, hỏi: “Sao? Mày cũng cảm thấy hứng thú đối với loại kịch bản này?”

Quân Trì ‘hừ’ một tiếng, bất mãn nói: “Mày có ý gì? Tao đầu tư điện ảnh vì kiếm tiền, tao còn có con mắt chuyên môn thẩm định”

Cảnh Tư Hàn không tỏ ý kiến ‘ờ’ một tiếng, Quân Trì cười nói:

“Đậu má, mày đừng giờ trò âm dương quái khí ra với tao, gần nhất tao đang định đi con đường cao cấp, nếu có thể đầu tư ra hai ba bộ đoạt giải thưởng, danh lợi song thu là điều tất nhiên”

“Sao mày lại có hứng thú với ngành này? Có phải hay không tính toán cho anh em chút chút tiền đầu tư? Vừa lúc, gần đây tao hơi kẹt”

“Ok.” Cảnh Tư Hàn trực tiếp đáp ứng.

Vốn dĩ Quân Trì chỉ là thép thói quen than khóc cùng thằng bạn, kết quả nghe được Cảnh Tư Hàn dùng thái độ dứt khoát đáp ứng rồi, ngược lại bản thân còn chưa phản ứng kịp:

“Hả? Mày Mày vừa mới nói cái gì? Nói lại cho tao nghe cái?”

Cảnh Tư Hàn giải quyết dứt khoát nói: “Dù sao mày cũng có hứng thú với kịch bản này, bàn bạc ổn thỏa thì share bản kế hoạch lại đây cho tao.”

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Nuôi Con Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Gây chuyện

Lạc Kim Vũ là ở ba ngày sau nhận được điện thoại của Vương Đình Đình.

Trong tai nghe, âm thanh của Vương Đình Đình vô cùng hưng phấn: “Kim Vũ! Có tiền! Anh có thể quay được rồi!”

“Thật vậy chẳng? Thật đúng là tốt quá!” Lạc Kim Vũ không nghĩ tới tin tức tốt đến nhanh như vậy.

“Thật sự, thật sự! Mới vừa ký hợp đồng, Trì Việt đầu tư toàn bộ”

Nghe thấy tin tức này, Lạc Kim Vũ đương nhiên thay anh vui vẻ, nhưng đồng thời trong lòng lại có điểm hoang mang.

Mấy ngày nay không có việc gì, cô lại cố gắng nhớ lại những tình tiết về Vương Đình Đình, cũng may, nhờ đóng phim mà cô có trí nhớ tốt, cô nhớ lại mấy chi tiết.

Trong đó có một chi tiết, nữ chủ gặp phải sự vấp ngã ở sự nghiệp, Vương Đình Đình từng lấy thân phận người lớn dạy nữ chủ, Vương Đình Đình nói:

“Tình hình hiện tại của cô không là gì so với tôi. Nhớ năm đó tôi quay bộ《 Về nhà 》, cảm kích bán đi khắp nơi. Vì kéo nhà đầu tư, uống rượu uống đến xuất huyết dạ dày nằm viện hai lần”

“Thời điểm nhất thậm ngay cả cơm cũng không có tiền để ăn, chỉ có thể ôm kịch bản ngủ ở công viên. Kéo dài hơn nửa năm mới có người đầu tư, chỉ một bộ điện ảnh như vậy, mà lại kéo suốt một năm mới hoàn thành, thiếu chút nữa không thể công chiếu”

Chi tiết này cô nhớ rất rõ, cô rất tự tin vào trí nhớ của mình, cô đang tính tìm việc khác trong khi chờ đợi Vương Đình Đình. Nhưng hiện tại Vương Đình Đình lại nói đã có nhà đầu tư.

Vương Đình Đình vì kịch bản này mà ăn bờ ngủ bụi, thấy được thành công trước mắt, chẳng lẽ không nên vui mừng sao?

Lạc Kim Vũ cắt đứt điện thoại, lại hơi lo lắng cho Vương Đình Đình.

Nhưng chuyện xảy ra tiếp theo lại làm cô hoàn toàn đánh mất sự nghi ngờ này, bởi vì Vương Đình Đình khua chiêng gõ mõ tìm kiếm diễn viên. Một tuần sau, Lạc Kim Vũ lại nhận được điện thoại của Vương Đình Đình, thông báo hai ngày sau đến công ty giải trí Trì Việt thử kính.

Tuy rằng không biết trung gian đã xảy ra chuyện gì, mới thay đổi quỹ đạo cuộc đời của Vương Đình Đình, nhưng việc này đối với Lạc Kim Vũ mà nói là tin tức tốt.

Quay sớm thì đoạt giải sớm, cầm giải thưởng trong tay thì giá trị con người của cô mới có thể được nước lên thuyền.

Như thế, tiền độ rời khỏi Cảnh gia lại có thể nhanh hơn kế hoạch dự định.

Thử kính ngày đó.

Cảnh Gia Dịch bước chân ngắn nhỏ đi theo Lạc Kim Vũ đến tận cổng, mới lưu luyến không rời buông lỏng tay cô. Cảnh Gia Dịch vượt qua lời từ biệt ngọt ngào với mommy.

Mommy lại muốn đi làm, đi làm thì không thể ở nhà chơi với bé giống như mấy ngày hôm trước! Ai!

Cảnh Gia Dịch giống như người lớn thờ dài một hơi, nhẵn khuôn mặt nhỏ, rất giống một người cha đưa con gái đi nhà trẻ.

Lạc Kim Vũ thấy thú vị, ngồi xổm xuống nhìn thẳng bé, dùng ngón tay chỉ chỉ gương mặt mình, nói: “Ok, mommy đi kiểm tiền mua tã cho Dương Dương, Dương Dương có nên ‘chút chút’ giúp mommy cố gắng trong công việc không?”

Đôi tay nhỏ của bé nắm lấy lưng quần yếm, tròn mắt chuyển hướng một bên, ý nói không muốn nhìn cô, khuôn mặt nhỏ phình phình giống chú cá nóc nhỏ, nhỏ giọng nói: “Con không mặc tã”

Mấy ngày nay bé xác thật không có đái dầm, buổi sáng thức dậy bé có kiểm tra tã nha, rất khô ráo.

Lạc Kim Vũ gật gật đầu, giả vờ nghiêm túc suy xét, nói: “Ừm, vậy kiểm tiền giúp Dương Dương cưới vợ đi!”

Cảnh Gia Dịch rút cuộc xoay đầu nhìn cô, tò mò hỏi: “Cưới vợ là gì?”

Lạc Kim Vũ cũng mặc kệ bé có nghe hiểu hay không, cười hi hi trả lời bé:

“Chính là cưới một người vào nhà ở chung với con nha, cùng nhau ăn cơm, ngủ, cùng nhau chơi đùa cả đời. Muốn con gái nhà người ta cùng chơi với con, con cần phải có phòng ở, có xe nè? Phải có tiền chu cấp cho người ta nữa nha”

“Nhưng con có mommy nha! Con cưới mommy là được rồi” Cảnh Gia Dịch vừa nghe, lập tức nói.

Điều này làm Lạc Kim Vũ nghe mà giật mình: “Hả?”

“Con chỉ muốn mommy ở với con cả đời, không cần người khác”

Cảnh Gia Dịch nói nghiêm túc, sợ Lạc Kim Vũ không tin, thề son sắt nói:

“Chúng ta có thể vẫn luôn ở tại trong nhà nha, con có xe nha, con cho mommy, còn có rất nhiều rất nhiều đồ chơi nữa, con đều cho mommy hết. Ừm, chờ con trưởng thành, con còn có thể kiếm rất nhiều rất nhiều tiền cho mommy nữa nha”

Lạc Kim Vũ:

Thật đúng là rất có đạo lý.

Xe đồ chơi có sẵn, phòng ở không cần mua, thật là một vốn mua bán có lời —— a phi!

Ý nghĩ đi trật đường rây, Lạc Kim Vũ dùng cái trán cọ cọ Cảnh Gia Dịch, dỗi nói: “Ranh con khôn lỏi! Mommy thật sự phải đi rồi, bằng không sẽ bị muộn, con thật sự không ‘chặt chặt’ mommy sao?”

Cảnh Gia Dịch nghe vậy, lập tức chu lên cái miệng nhỏ ‘chặt’ ở trên mặt Lạc Kim Vũ một cái, hôn xong trên mặt vẫn giữ nguyên biểu hiện không tình nguyện.

Hừ, ngoài miệng nói không cần, thân thể lại rất thành thật.

Lạc Kim Vũ cười thầm, cúi người hôn con trai một cái thật mạnh: “Cùng má Trương trở về đi, ngoan ngoãn, buổi chiều mommy sẽ đem thức ăn ngon trở về.”

Khó khăn chia lìa, giống như kẹo mạch nha cậu bạn nhỏ Dương Dương rút cuộc cũng buông ra, Lạc Kim Vũ vừa lên xe đã nhấn ga xuất phát, lại trì hoãn cô sợ bản thân sẽ vì con trai đáng yêu mà từ bỏ thử kính.

Mọi người đều là sắc đẹp mất nước, như thế nào tới lượt cô lại biến thành vì con trai quá đáng yêu àm mất việc.

Chạy điên cuồng, cũng may Lạc Kim Vũ đến trước thời gian hẹn thử kính.

Đoàn phim《 về nhà 》thử kính ở tầng 16, cô đến nơi, liếc mắt một cái thì thấy có hơn mười người ngồi trên ghế xếp dọc hành lang.

Vương Đình Đình nói với cô, hôm nay thử kính vai nữ chủ cùng mấy nhân vật quan trọng vai phụ, tưởng rằng một bộ điện ảnh vốn ít hẳn là sẽ không có quá nhiều người cạnh tranh, hiện tại vừa thấy, không hẳn vậy.

Nhìn đáng vẻ, người đầu tư khá xem trọng kịch bản này của Vương Đình Đình, rất phô trương.

Lạc Kim Vũ đi đến cuối cùng một trương ghế trống, ngồi xuống, phía sau đột nhiên truyền đến dồn dập “lộp cộp” âm thanh, là giày cao gót đập lên sàn cẩm thạch vọng lại thanh âm.

“Phi Nhi, lần trước phía đạo diễn Trương đã truyền ra chút lời bàn tán không tốt, thật vất vả công ty mới tiêu tiền áp xuống, cô không thể thu lại tính tình của mình sao?” Giọng một người đàn ông trung niên hàm hậu vang lên giữa hành lang.

Lạc Kim Vũ quay đầu nhìn lại, một cô gái trang điểm tỉ mỉ, gương mặt thanh tú, dáng người mảnh mai đang đi lại gần cô, phía sau còn có một người đàn ông trung niên gương mặt chân chất đi theo, vẻ mặt thỏa hiệp khuyên giải.

“Đừng nhắc đến Trương Triệt, nhắc tới ông ta tôi đã nhưc đầu phiên”

“Ông ta là đồ thất ước, nhân vật đó rõ ràng đã giao cho ta, vậy mà giữa đường lại thay đổi người khác, vẫn là một đứa diễn viên quần chúng ngay cả tên cũng đều chưa nghe qua”

“Ông ta nói cái gì mà chỉ có mặt không có năng lực? Ý ông ta là sao, chê tôi không biết diễn? Ý ông ta là kỹ thuật diễn của tôi còn không bằng một người diễn vai quần chúng, ông ta đây là si nhục tôi, anh biết không?”

Khúc Phi Nhi nhúu chặt mày, tuy rằng âm thanh không to, nhưng vẫn có chút bén nhọn.

“Ai da, bà nội, tôi kêu cô là bà nội được không? Bà nội, bà ít nói hai câu dùm con đi, còn ngại phóng viên biết quá ít phải không?”

“Ồ trong công ty của mình thì sợ cái gì?”

Khúc Phi Nhi nhấp nhấp miệng, tuy nghe lời người đại diện Lý Cường, im miệng không nói, ngó trước ngó sau, nhưng tức quá nên vẫn thấp giọng nói thêm một câu:

“Hừ! Tôi chóng mắt nhìn xem con hồ ly tinh mà Trương Triệt khen không dứt kia diễn ra sao, chắc cũng bán đứng thân thể mới có được vai diễn, anh nhìn xem, nó quyến rũ lão già Trương Triệt đó quên mất đường về”

Lạc Kim Vũ nghe hai người nói chuyện, mày nhăn dính vào nhau, nhìn không được liếc mắt nhìn người con gái có giọng nói đánh đấm kia.

Thì ra người này là Khúc Phi Nhi, tiểu hoa đán mới nổi của phim truyền hình, cũng là người làm Trương Triệt tức giận đến nổi ném kịch bản.

Diễn viên tương đối nể cảm đối với tầm mắt của người khác, khi Lạc Kim Vũ vừa nhìn Khúc Phi Nhi, không bao lâu cô ta đã phát hiện ra.

Khúc Phi Nhi hơi rũ mắt, từ trên cao nhìn xuống Lạc Kim Vũ, đánh giá cô.

Ngồi ngay ngắn quy cũ, để mặt mộc, quần áo bình thường, một đồ vật trang sức trên người cũng không có, trừ bỏ khuôn mặt còn có thể nhìn, thật sự không có gì bắt mắt.

“Chu tổng giám đốc nói, kịch bản này sẽ được đem đi dự giải liên hoan phim quốc tế, chỉ cần hôm nay cô có thể đoạt được nhân vật nữ chính, chờ đến khi nhận được giải thưởng, còn cần cúi đầu cầu xin đạo diễn chú ý nữa sao?”

Lý Cường từng bước tiếp tục khuyên bảo: “Đến lúc đó, không cần quan tâm đạo diễn Trương đạo hay đạo diễn Triệu gì gì đó, bảo đảm sẽ không có người nào dám nói cô không có kỹ thuật diễn”

“Hừ! Trừ bỏ Trương Triệt cũng không ai dám nói tôi như vậy”

Khúc Phi Nhi mắt tròn trắng, cô vuốt vuốt tóc, thấp giọng hỏi: “Xác định kỹ chưa? Chỉ cần có mặt là được rồi phải không?”

Lý Cường liên tục gật đầu, trả lời: “Chu tổng giám đốc đã chào hỏi qua, dù sao đây là bộ điện ảnh công ty mình đầu tư, đương nhiên là ưu tiên người mình! Cô chỉ cần diễn như bình thường là ok, cứ yên tâm đi”

Khúc Phi Nhi sắc mặt tốt cuộc đẹp hơn một chút, còn muốn nói thêm cái gì thì phòng thủ kính từ bên trong bị người đẩy ra, một người nhân viên đeo kính cầm kịch bản đi ra.

“Đoàn phim《 về nhà 》, nhân vật nữ chính Mạc Đoan Mẫn lập tức bắt đầu thử kính, đọc đến tên người nào, người đó lập tức đến đây ký tên. Khúc Phi Nhi, Bạch San San, Lưu Vận, Hùng Kỳ, Lạc Kim Vũ, Minh Từ Lạc”

Lạc Kim Vũ nghe được tên của mình lập tức đứng lên, đi đến ký đến, đang muốn quay trở lại ghế ngồi, lại bị một cánh trắng nõn chặn ngang đường đi.

“Cô là Lạc Kim Vũ?” Khúc Phi Nhi mày liễu cao giờ lên, nhìn rất hung dữ.

Bởi vì Lạc Kim Vũ không có mang giày cao gót, nên hơi lùn so với cô ta, nhìn có vẻ yếu thế, trả lời: “Đúng vậy.”

“Là Lạc Kim Vũ diễn vai Đường Viện trong《Trần động đất Ung thành》?”

Lạc Kim Vũ không chút nào yếu thế mà nhìn lại, gật đầu: “Không sai.”

“Thì ra cô chính là con hồ ly tinh giữa đường đoạt vai diễn của tôi.”

Khúc Phi Nhi cười lạnh một tiếng, híp mắt, một lần nữa đánh giá cô, nói: “Cũng bắt quá là như thế.”

Lạc Kim Vũ dương môi cười: “Chỉ may mắn được đạo diễn Trương khẳng định kỹ thuật diễn mà thôi.”

“Cô”

Khúc Phi Nhi nhìn cô tươi cười, cảm thấy đang trào phúng mình, con tức giận lập tức ập đến, âm điệu lập tức cất cao không ít, khiến mọi người ở xung quanh chú ý.

Lý Cường vội vàng đi lên lôi kéo cô: “Phi Nhi! Bà nội! Lập tức phải thử kính rồi, cô cũng đừng chấp nhặt với cô ta làm gì”

Khúc Phi Nhi ném ra người đại diện ra, ngạo nghễ nhìn Lạc Kim Vũ, nói: “Muốn diễn nữ chính? Tôi nói cho cô biết, đừng có nằm mơ giữa ban ngày nữa”

Lạc Kim Vũ khoe miệng vẫn giữ nụ cười tươi, bị Khúc Phi Nhi khiêu khích lại càng gia tăng nụ cười, cười phát sáng, cô bình tĩnh trả lời: “Muốn đoạt được nhân vật, đương nhiên là bằng bản lĩnh.”

“Chúng ta chờ xem” Khúc Phi Nhi hừ lạnh một tiếng, dẫm lên giày cao gót ở trên ghế ngồi xuống.

Phía khuất bóng ở hành lang, có hai anh chàng đẹp trai đứng xa xa nhìn thấy được một màn này.

“Công ty của mày chọn nghệ sĩ không biết xem nhân phẩm?” Cảnh Tư Hàn một bàn tay cầm ở túi quần, hỏi.

Quân Trì ngượng ngùng cười nói: “Lý lịch của người nổi tiếng đa phần đều do công ty giả tạo ra, chỉ cần có lượng fan cố định, có thể giúp công ty kiếm tiền là được, còn lại không quan trọng”

Cảnh Tư Hàn hít một hơi thật sâu, Quân Trì lập tức tung tung, nói:

“Khúc Phi Nhi gần đây gây chuyện, mới giúp cô ta áp xuống, cũng không biết thu lại tính tình, chút nữa tao sẽ nhắc nhở cô ta. Đi thôi, thử kính lập tức bắt đầu rồi, chúng ta đi vào trước đi. Ha ha ha”

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Nuôi Con Hằng Ngày* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Kỹ thuật diễn

Lạc Kim Vũ trở lại trên chỗ ngồi, chờ không bao lâu, thì nghe được nhân viên thông báo buổi thử kính chính thức bắt đầu, Khúc Phi Nhi là người thứ nhất được gọi vào.

Cô ưỡn ngực đứng lên, liếc Lạc Kim Vũ, đẩy cửa đi vào.

Lạc Kim Vũ biết, lý lịch của cô tệ nhất trong những người hôm nay đến thử kính. Đừng nói phim của Trương Triệt còn không có công chiếu, cho dù chiếu thì bất quá cũng chỉ là một vai phụ nhỏ nhỏ.

Với kinh nghiệm ít ỏi như vậy mà muốn nhận vai nữ chính, tất nhiên là không được.

Huống chi, cô mới vừa nghe Khúc Phi Nhi nói chuyện cùng người đại diện, công ty bọn họ bỏ vốn đầu tư, đương nhiên là ưu tiên nghệ sĩ trong công ty.

Vương Đình Đình không giống Trương Triệt, Trương Triệt đã là một đạo diễn nổi danh, ông ta có quyền tự tự lựa chọn diễn viên, mà Vương Đình Đình thì sao?

Hiện tại chỉ cần có người đầu tư đã mừng rỡ như điên, chỉ là một đạo diễn mới chân ướt chân ráo vào đời mà thôi. Nếu bên đầu tư muốn nhét người, lấy tài chính đổi lấy nhân vật, anh ta có thể làm được cái gì?

Điều duy nhất cô có thể dựa vào chỉ có chính bản thân cùng kỹ thuật diễn. Nhưng trên thế giới này, thực lực cũng không đại biểu hết tất cả, người có tài nhưng không gặp thời nhiều như cá ngoài sông?

Nghĩ đến đây, Lạc Kim Vũ chớp mắt uể oải, nhưng thực mau lại lần nữa tỉnh táo lên.

Tuy rằng tiền tài quan trọng, nhưng không có thực lực lại như thế nào? Nâng cách mấy cũng không thể nổi tiếng. Cô chỉ là thiếu một cơ hội, mà Khúc Phi Nhi thì không có năng lực, càng nghĩ càng thấy bản thân càng có tiềm lực chiến thắng.

Sau khi tự an ủi chính mình, Lạc Kim Vũ cũng nghĩ ra, nơi này không cần bà, thì có chỗ khác cần bà, bỏ lỡ kịch bản này, tương lai còn có vô số kịch bản khác chờ cô.

Từng người một đi vào thử kính, chỉ có Khúc Phi Nhi thử kính thời gian là lâu nhất.

Lạc Kim Vũ nhớ lại nét mặt tràn đầy tự tin của Khúc Phi Nhi trước khi rời đi, làm cô cảm thấy hơi chút mất tự tin.

“Lạc Kim Vũ!”

Nhân viên đẩy cửa nhướng đầu ra gọi một tiếng.

“Ồ.”

Lạc Kim Vũ bình tĩnh mà đứng lên, người nhân viên đó dùng ánh mắt khác thường nhìn cô, cảm kích bản vẫy vẫy nhìn cô: “Nhanh lên, cô là người cuối cùng rồi.”

Lạc Kim Vũ vững bước đi vào trong, đứng ở giữa phòng.

Cô tự nhiên mà đánh giá những người trong phòng, Vương Đình Đình ngồi ở chính giữa, nhìn thấy cô cổ vũ cười cười, còn lại ba người, hai nam một nữ, đều khoảng ba bốn mươi tuổi.

“Các vị đạo diễn, nhà làm phim, đại gia hảo, tôi là Lạc Kim Vũ, hôm nay thử kính nhân vật nữ chính Mạc Đoan Mẫn trong kịch bản《 Về nhà 》” Lạc Kim Vũ tự tin giới thiệu vô cùng ngắn gọn.

Một người đàn ông mặc tây trang mang mắt kính khoa trương lật lật mấy tờ giấy hơi mỏng trên bàn, nhàn nhạt nói:

“Trên lý lịch sơ lược cũng chỉ có nhân vật Đường Viên diễn trước đó không lâu trong bộ《 Trận động đất Ung thành 》, nói cách khác, trừ bỏ cái này, cô chưa từng diễn qua bất cứ vai nào?”

Lạc Kim Vũ thông qua động tác cùng giọng điệu của ông ta, liền biết người tới không có ý tốt, cô gật đầu, trả lời: “Đúng vậy, 《 Trận động đất Ung thành 》 là bộ đầu tiên tôi tham gia diễn.”

Người đàn ông trung niên nghe cô trả lời, khóe môi nhếch lên, hai tay cái để trên bàn, cái để trên ghế, giọng điệu có chút trào phúng: “Ài cho cô tự tin hôm nay tới thử kính nữ chính, hả?”

Lạc Kim Vũ mặt không đổi sắc, thậm chí khóe miệng tươi cười càng ngọt, cô hỏi ngược lại:

“Đạo diễn Trương là người nổi tiếng khắp cả nước, đạo diễn Trương đã xác định diễn viên, còn có thể đổi thành tôi diễn vai ‘ Đường Viên ’, đây là sự khẳng định của đạo diễn Trương đối với kỹ thuật diễn của tôi”

“Hon nữa, theo như lời ngài nói, đây là lần đầu tiên tôi đóng phim, đại biểu trong tương lai tôi còn có nhiều tiềm lực hơn, ngài cảm thấy sao?”

Người đàn ông bị cô hỏi lại cứng họng, trong ngành này, tuy Trương Triệt không thể xưng là thái sơn bắc đẩu, nhưng cũng có tầm quan trọng. Nếu phản bác, chẳng phải và mặt Trương Triệt, nói Trương Triệt không có ánh mắt tuyển diễn viên sao?

Ông dừng một chút, không có chính diện trả lời vấn đề này, ngược lại chỉ chỉ mấy tờ giấy trên bàn, hỏi: “Trên đây có ghi cô còn chưa tốt nghiệp đại học, nhưng xem tuổi tác, theo lý thuyết hẳn là đã tốt nghiệp ba năm trước”

Lạc Kim Vũ vẫn cứ thành thật nói: “Đúng vậy, bởi vì việc riêng nên lựa chọn tạm nghỉ học vào năm tư”

“Việc riêng?”

Người đàn ông trầm ngâm một chút, nói:

“Khoảng thời gian trước bộ điện ảnh《 Anh chỉ thích em 》bởi vì việc riêng của diễn viên mà phải quay lại”.

“Hiện tại chúng tôi đối với đạo đức cùng việc đời tư của diễn viên cũng tương đối coi trọng. Lỡ như quay xong lại tuôn ra tin đồn thất thiệt, ai đền tổn thất cho chúng tôi?”

Lạc Kim Vũ thái dương nhảy dựng, cảm thấy người đàn ông này ghét cô ra mặt.

Mà ở cùng tầng lầu, một cái phòng khác, Cảnh Tư Hàn thông qua camera quan sát toàn quá trình thử kính, càng nghe sắc mặt càng khó coi.

Anh gõ gõ đầu ngón tay ở trên mặt bàn, nghiêng răng nói: “Công nhân của mày nhiều chuyện không khác gì mày ha.”

Quân Trì:

“Chu Hưng Bình hôm nay xảy ra chuyện gì vậy không biết? Để tao gọi điện thoại cho ông ta, hỏi thử gì đâu?”

Bị bức ép dưới dâm uy của Cảnh Tư Hàn, Quân Trì lấy di động đang định gọi, lại nghe thấy Lạc Kim Vũ nói:

“Đây là đương nhiên, nghệ sĩ cùng đoàn phim cùng một nhịp thở, tôi tuyệt đối sẽ không làm ra bất kỳ điều gì ảnh hưởng đến đoàn phim”

“Đồng thời tôi cũng có thể bảo đảm, việc tôi tạm nghỉ học, không có liên quan gì đến vấn đề pháp luật giống như ngài ám chỉ”

Lạc Kim Vũ từng câu từng chữ, từng lời nói vô cùng khản thiết.

Vương Đình Đình không biết phải nói gì với người đại diện của Trì Việt này, anh đã đáp ứng điều kiện sẽ cân nhắc nghệ sĩ của công ty, chỉ cần những người thử kính không ai có kỹ thuật diễn giỏi hơn Khúc Phi Nhi, vai nữ chính sẽ chắc chắn thuộc về cô.

Ai ngờ Chu Hưng Bình vẫn có ý đồ quấy nhiễu buổi thử kính, bên nặng bên nhẹ thiên vị Khúc Phi Nhi, kéo dài thời gian thử kính, rút ngắn lại thời gian của mấy diễn viên khác, thậm chí muốn hủy bỏ tư cách thử kính của Lạc Kim Vũ.

“Chu tổng giám đốc, thời gian không còn nhiều lắm, chúng ta bắt đầu đi!”

Vương Đình Đình xoay bút, mày nhăn chặt vào nhau, giọng điệu còn xem như khách khí.

Dù sao cũng là kim chủ, không có cách nào.

Chu hưng bình còn muốn nói tiếp, di động lại đột nhiên tới một tin nhắn, ông giải khóa, đọc tin, thần sắc khê biến.

“Ok, vậy bắt đầu đi”

Ông ngừng đầu nhìn Lạc Kim Vũ, tất cả sự khinh thường phía trước đó đã biến mất.

Vương Đình Đình nhìn nhân viên camera vẫy vẫy tay, lập tức có người đi lên đưa kịch bản cho Lạc Kim Vũ:

“Hôm nay sẽ diễn thử cảnh 127, Mạc Đoan Mẫn trải qua muôn vàn khó khăn cùng nguy hiểm lên vào tổ chức của bọn buôn bán trẻ em, sau khi thành công báo án. Rốt cuộc chờ được công an đến”

“Diễn cảnh đang đứng ở trước ổ bọn buôn người chờ cảnh sát đến. Cô xem qua kịch bản đi, thời gian chuẩn bị mười phút, nếu không thành vấn đề thì bắt đầu ngay”

Mấy ngày hôm trước Vương Đình Đình đã share toàn bộ kịch bản cho cô, tuy cô không thể thuộc lâu lâu nhớ rõ hết lời kịch, nhưng nội dung cơ bản cũng đã hiểu rõ.

Cảnh này cũng không có nhiều lời kịch, chủ yếu là khảo nghiệm kỹ thuật diễn nội tâm của diễn viên, cô cúi đầu, nhanh chóng đọc kịch bản, trong lòng đã nắm chắc.

“Có thể diễn”

Lạc Kim Vũ đem kịch bản trả lại cho người nhân viên kia. Cô vừa nói xong, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Trước lúc thử kính, đoàn phim sẽ gửi kịch bản cho mỗi người, nhưng trong quá trình thử kính, không ai có quyền lựa chọn thời gian đọc kịch bản cùng thời gian diễn, đừng nói giống Lạc Kim Vũ, chỉ hai ba phút, đã OK, bắt đầu diễn.

Nếu không phải lựa chọn từ bỏ, thì chính là vô cùng tự tin năng lực của mình. Mà nhìn Lạc Kim Vũ, cô hiển nhiên là người sau.

Điều này làm người phụ nữ duy nhất trong ban giám khảo cảm thấy hứng thú, ngừng đầu nhìn Lạc Kim Vũ.

“Cô xác định?” Nhân viên nhện không được hỏi nhiều một câu.

Lạc Kim Vũ cười nhìn anh, gật đầu, nói: “Xác định.”

“Đoàn phim《 Về nhà 》~ Mạc Đoan Mẫn ~ cảnh 127 ~ thử kính —— bắt đầu”

Nhân viên vừa mới hô bắt đầu, Lạc Kim Vũ một giây nhập diễn.

Cảnh sát mang theo vũ trang tiến vào ổ của bọn buôn trẻ em.

Mạc Đoan Mẫn kết bạn với rất nhiều cha mẹ cùng cảnh ngộ trên trang web “Bảo bối mau về nhà”, nôn nóng đứng ở bên ngoài, bọn họ cùng chung hoàn cảnh, cũng có chung lòng tin.

Trong ổ bọn buôn người tất nhiên có rất nhiều trẻ em, nhưng có con của mình ở trong đó hay không, không ai biết.

Lạc Kim Vũ mím chặt khóa miệng, ánh mắt sắc bén nhìn vào phía trước.

Ước chừng qua hơn mười giây, cổ họng cô đột nhiên đau xót, giống một người cảm chưa từng mở miệng nói chuyện, lòng tự tin cùng sự kiên định của cô suốt bao năm một chút một chút bị ăn mòn.

Cô đã tìm con gái tìm suốt ba năm, cô thật sự từng thất vọng quá nhiều lần, mà lúc này đây, lại là hy vọng cuối cùng. Nếu nơi này cũng không có, như vậy con gái của cô rốt cuộc đang ở nơi nào?

Lạc Kim Vũ khê cắn môi, giơ tay mạnh bạo lau nước mắt, nước mắt chảy xuống nhòa hình ảnh trước mắt. Nhưng cô vẫn cứ đứng giống như một thụ, gắt gao nhìn chằm chằm phía trước.

Nhân viên ở bên cạnh, không hề cảm tình mà nói ra lời kịch vai phụ: “Ra tới! Có người ra tới!”

Cơ thể Lạc Kim Vũ run rẩy, chân phải cố nhấc đi lên phía trước một bước, rồi lại chân chò mà thu trở về. Cô gồng hết sức mình, kiên trì suốt ba năm, nhưng ngay thời điểm có hy vọng nhất này lại nhụt chí, sợ hãi, muốn lùi bước.

Cô sợ con gái của cô không ở nơi này, cô sợ con gái của cô đã

Ý nghĩ này giống như hồng thủy mãnh thú đánh tan phòng tuyến của cô, cô gắt gao cắn môi, nước đã đóng đầy hốc mắt, trào ra liên tục nhòe tầm mắt của cô.

Rốt cuộc, cô vô lực giơ tay chống đỡ trán, trong một giây sức lực toàn thân của cô bị rút kiệt, cực kỳ thông thả mà ngồi xuống đất. Khi cô vừa gục đầu

xuống, nước mắt từng giọt từng giọt chảy xuống nện ở trên mặt đất, nước bắn ra nho nhỏ bọt nước.

Đây là một cảnh khiến người xem vô cùng cảm động, toàn bộ quá trình diễn không có nói một chữ, thậm chí đến phút cuối cùng, cũng chỉ thấy nửa gương mặt cùng cái ót của cô.

Nhưng cô miêu tả rất sinh động, từ sự kiên cường đến nỗi tuyệt vọng, rõ ràng thống khổ, rồi lại mang theo hy vọng, nhưng đồng thời cũng vô cùng sợ hãi đan xen hy vọng, cảm xúc rách nát khi không nhìn thấy cái mình mong chờ.

“Mạc Đoan Mẫn!” Phía trước có người gọi tên cô.

Người phụ nữ giây phút trước còn ngồi run rẩy không vững, nhưng khi vừa nghe được âm thanh kia, đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt rung rung tràn ngập nước, trong phút chốc phát ra ánh sáng mong chờ.

Rầm!

Một tiếng đập bàn khá lớn, vang vọng khắp phòng, đánh gãy cảm xúc của mọi người, Vương Đình Đình hưng phấn từ ghế trên nhảy dựng lên, kích động chỉ vào Lạc Kim Vũ, la to: “Là em! Em chính là Mạc Đoan Mẫn”

Có người lén lút lau chùi nước mắt, còn có người hít hít mũi, hiển nhiên đều bị kỹ thuật diễn của Lạc Kim Vũ tác động.

Lạc Kim Vũ lau mặt đứng lên, nhìn mấy đạo diễn cùng nhà làm phim cúi người, cười nói: “Buổi biểu diễn của tôi đã kết thúc, xin chỉ giáo thêm”

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Nuôi Con Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Virus Cảnh Tư Hàn

“Con mẹ nó! Kỹ thuật diễn của chị dâu thật là quá xuất sắc” Nỗi khiếp sợ trong mắt Quân Trì không phải giả bộ.

Cảnh Tư Hàn mày nhíu lại, nhìn chăm chăm vào người con gái trên màn hình, nước mắt trên mặt cô còn chưa khô nhưng đã vội nở nụ cười tươi sáng, đáy mắt phong tình đầy quyến rũ.

Bởi vì quá mức đắm chìm trong suy nghĩ, nên không nghe được Quân Trì gọi Lạc Kim Vũ là chị dâu.

“Ê Hàn, không phải tao trách chứ, mấy năm nay mày thật đúng là chậm trễ một người diễn viên ưu tú” Quân Trì tảm tắc hai tiếng, rung đùi đắc ý mà cảm thán một câu.

Cảnh Tư Hàn nghiêng người liếc ánh, Quân Trì lập tức gờ tay ở bên miệng làm tư thế kéo khóa, tỏ vẻ bản thân tuyệt không nhiều lời.

“Vậy xác định đi, tao nghĩ mày chắc hẳn cũng không có gì dị nghị?” Cảnh Tư Hàn đôi tay một chống, từ ghế dựa đứng lên.

“Đương nhiên! Đó là chị d”

Quân Trì làm động tác “OK”, sau khi nhìn thấy ánh mắt đóng băng đầy máu tanh của Cảnh Tư Hàn, lập tức sửa lại xưng hô:

“Lạc tiểu thư chắc là còn chưa ký hợp đồng công ty quản lý? Không biết có nguyện ý suy xét Trì Việt hay không? Mày giúp tao hỏi một tiếng đi”

Cảnh Tư Hàn sửa sang lại cổ tay áo, nói: “Vấn đề này tao nghĩ mày hãy đích thân đi hỏi cô ấy. Nhưng mà, nếu mày đủ thành ý, hẳn là sẽ không có người cự tuyệt yêu cầu của mày”

“Hừ! Còn nói không có quan hệ, chưa gì mà đã ám chỉ tao muốn nâng cao đãi ngộ” Quân Trì bĩu môi, ngậm chửi thầm.

“Tôi nghĩ tôi đã biết nguyên nhân tại sao đạo diễn Trương Triệt tình nguyện thất ước cũng muốn lựa chọn cô. Lạc tiểu thư, vừa rồi cô biểu diễn vô cùng cảm động.” Người phụ nữ tóc ngắn ngồi trong ban giám đứng lên, thật tình vỗ tay cô vũ.

Lạc Kim Vũ nhìn bà gật đầu, nói: “Cảm ơn.”

Lúc này Vương Đình Đình cũng bình thường trở lại, không kích động như vừa rồi, anh vòng qua bàn ghế, đi đến trước mặt Lạc Kim Vũ cười nói:

“Kim Vũ, thầy nói quả nhiên không sai, cô quả thực quá tuyệt vời! Mấy ngày nay trở về nghỉ ngơi thật tốt, ở nhà chờ tin tức tốt đi!”

Khi thử kính, vì còn phải thương lượng bàn bạc, nên thông thường sẽ không trực tiếp thông báo kết quả tại chỗ, mà sẽ thông báo trong vòng ba ngày sau. Không giống như Vương Đình Đình, cơ hồ đã nói trắng ra.

“Cảm ơn đạo diễn Vương.” Lạc Kim Vũ nhìn anh cười, biết bản thân đã thành công.

Rời khỏi phòng thử kính, Lạc Kim Vũ thở ra một hơi. Cho dù cô nắm chắc 80%, cũng chỉ có vào lúc biết được kết quả mới có thể thật sự thả lỏng.

Dọc theo hành lang vẫn còn vài người diễn viên khác đang khần trương ngồi chờ tới lượt mình thử diễn, Lạc Kim Vũ cất bước đi đến thang máy.

“Leng keng ——”

Cửa thang máy mở ra, một người phụ nữ trung niên nước ngoài tóc vàng mắt xanh từ bên trong đi ra, cô giương mắt nhìn Lạc Kim Vũ, có vẻ hơi ngoài ý muốn, bộ dáng kính hì: “Là cô! ‘tiểu thư tranh sơn dầu’.”

Lạc Kim Vũ giật mình, cô quay đầu lại nhìn phía sau, phát hiện cũng không có những người khác, chỉ vào bản thân, có chút mờ mịt mà dùng tiếng Anh hỏi lại: “Ngài là đang nói tôi sao?”

“Đúng rồi, cô không nhớ rõ tôi sao?”

“Bữa tiệc tối ngày hôm đó, chúng ta từng gặp mặt ở trước một bức tranh sơn dầu vẽ một cô bé người nước ngoài, cô nói tác giả khẳng định vô cùng yêu quý cô bé đó, bởi vì ông vẽ bóng của mình vào đôi mắt của cô bé đó”

Người phụ nữ người nước ngoài dịu dàng giải thích.

“A, là ngài!”

Lạc Kim Vũ đã nhớ ra, lúc ở Lý Trạch cô xác thật gặp qua một người nước ngoài, còn thảo luận tác phẩm với người đó, chỉ là sau đó có nhân viên đến nói cho cô Dương Dương bị thương.

Cô vội vàng rời đi, hiện tại nghe người phụ nữ này nhắc đến, cô đã nhớ lại: “Thật vui được gặp lại ngài thêm lần nữa”

“Tôi cũng thật vui vì được gặp lại cô, không nghĩ tới còn có thể được nhìn thấy cô thêm một lần nữa, tôi là Catharine.” Người phụ nữ cười vợ cùng dịu dàng.

Lạc Kim Vũ cũng tươi cười giới thiệu bản thân mình, Catharine tiếp tục nói: “Tác giả vẽ bức tranh kia là chồng của tôi.”

Lạc Kim Vũ sững sốt, chân thành khen: “Chồng của ngài là một họa sĩ tài ba.”

“Ha ha, cảm ơn, tôi cũng cho rằng như vậy” Catharine có chút nghịch ngợm nhìn cô nháy nháy mắt.

“Catharine!”

Phía sau lại truyền đến một tiếng kêu gọi, Lạc Kim Vũ quay đầu lại, nhìn thấy người đang đi đến là người phụ nữ tóc ngắn trong phòng thử kính, bà lướt qua Lạc Kim Vũ, nhìn Catharine mở ra hai tay, hai người thân mật chạm chạm mặt, nói:

“Cậu đến hơi sớm, công việc của tui còn chưa có kết thúc nữa”

Catharine nhún vai, cười nói:

“Không quan hệ. Tôi sớm một chút mới có thể gặp được Tiếng Hoa nói như thế nào ta A! Tri kỷ.”

Bà dùng kiến thức ít ỏi về tiếng Trung nói ra hai chữ, nhìn Lạc Kim Vũ.

“Hai người quen nhau sao?” Vu Thanh kinh ngạc hỏi.

Lạc Kim Vũ cười cười, giải thích nói: “Tôi may mắn gặp Ms. Catharine đây ở một bữa tiệc tối.”

“Kêu tên của tôi là được rồi.”

Catharine vỗ vỗ bà vai cô, quay mặt hỏi Vu Thanh: “Lạc tiểu thư là cấp dưới của cậu sao?”

Vu Thanh cười nói: “Không, Lạc tiểu thư là một diễn viên vô cùng ưu tú, hôm nay lại đây tham gia thử kính.”

“Oa!”

Người nước ngoài biểu tình đều tương đối phong phú, Catharine kinh ngạc nhìn Lạc Kim Vũ: “Vô cùng chờ mong nha! Tôi nghĩ, cô khẳng định là một diễn viên xuất sắc”

Lạc Kim Vũ tươi cười trả lời: “Cảm ơn.”

Catharine lại cẩn thận nhìn cô, sau đó từ trong túi xách lấy ra một tấm danh thiếp: “Có lẽ không lâu sau chúng ta sẽ có cơ hội hợp tác”

Lạc Kim Vũ tiếp nhận, mới biết được Ms. Catharine là người phụ trách nhãn hàng trang điểm quốc tế khá nổi tiếng ở khu vực Trung Quốc. Mà hành động này của bà đã thể hiện rõ sự xem trọng của bà với cô.

Mình phải nhanh chóng tìm một công ty tốt để ký mới được, có chuyên gia tới xử lý mọi việc, cô mới có thể chuyên tâm phát triển sự nghiệp của mình. Lạc Kim Vũ nghĩ.

“Nếu có cơ hội, đó là niềm vinh hạnh của tôi” Lạc Kim Vũ nói rất thành khẩn.

Catharine chỉ chỉ đôi mắt xanh của mình, trêu ghẹo nói: “Cô cũng đừng quên, tôi cũng giống cô, có được một đôi mắt hoàn mỹ”

Đại diện thương hiệu đối với nghệ sĩ mà nói, vô cùng có ý nghĩa.

Thương hiệu càng cao cấp yêu cầu đòi hỏi người đại diện càng khác khe. Có thể nói, nếu một người nghệ sĩ có thể trở thành đại diện cho thương hiệu nổi tiếng đồng nghĩa giá trị thị trường của người nghệ sĩ đó càng cao.

Không cần biết Lạc Kim Vũ dùng phương pháp gì, nhưng có thể tham dự tiệc tối chung với Catharine, khi cô ta biết thân phận thật sự của Catharine còn có thể bình tĩnh tự nhiên nói chuyện với nhau.

Vưu Thanh không tự giác đánh giá cô thêm một lần nữa.

Vưu Thanh đứng ở bên cạnh nghe hai người trò chuyện với nhau, đợi hai người nói xong, nhìn Lạc Kim Vũ nói:

“Tôi nhớ rõ trong lý lịch Lạc tiểu thư ghi không có công ty quản lý phải không? Tôi tính toán sau hôm nay sẽ cho người liên hệ với cô. Nếu hiện tại ở chỗ này gặp được, tôi đành phải vác đa mặt dày chào hỏi một tiếng”

“Bạn của tôi là Viên Khanh sắp hết hợp đồng với công ty, tính toán ra ngoài tự thành lập công ty riêng, có lẽ Lạc tiểu thư có thể suy xét một chút.”

Lạc Kim Vũ hơi có ấn tượng với cái tên Viên Khanh này.

Trong khoảng thời gian trước, cô ngày ngày tìm hiểu tin tức giới nghệ sĩ ở thế giới này, cho nên cũng có chút hiểu biết. Viên Khanh là một diễn viên nổi tiếng, tuổi cũng khá khá, khoảng ba mươi mấy.

Mấy năm trước dựa vào một bộ điện ảnh võ thuật, đoạt giải Bách Hoa, đoạt liên tiếp hai giải ảnh hậu, sự nghiệp phải nói là như mặt trời ban trưa, tự lập môn hộ xem như cũng trong dự kiến.

Rất cuộc làm công cho người khác không bằng làm cho chính mình.

Công ty quản lý đều sẽ chiếm đoạt một hai phần ba tiền hoạt động của nghệ sĩ, vì giữ lại nguồn tài nguyên bất tận này, họ sẽ phân cho nghệ sĩ một phần cổ phần trong công ty, giống phương thức chia hoa hồng.

“Cảm ơn Vưu tổng giám đốc thưởng thức, tôi nhất định sẽ nghiêm túc suy xét.”

Lạc Kim Vũ khách khí trả lời Vưu Thanh, từ biệt Catharine, cô đi thang máy xuống tầng G1, tầng ngầm giữ xe, ngoài ý muốn gặp phải một người cô không muốn gặp.

“..... Xin chào”

Lạc Kim Vũ nhìn chiếc Bentley đậu kế bên chiếc cà tàng của mình, rồi nhìn người đang chuẩn bị mở cửa xe ~ Cảnh Tư Hàn ~, sau một lúc lâu mới nghẹn ra hai chữ.

Cô nhớ rõ lần trước Cảnh Tư Hàn đưa Dương Dươn đi bệnh viện không phải lái xe hiệu này.

Cảnh Tư Hàn cũng không nghĩ bọn họ có thể gặp nhau tại bãi đỗ xe, nhưng không giống tâm trạng hiện giờ của Lạc Kim Vũ, ngoại trừ xấu hổ, anh còn hơi mất tự nhiên: “Tôi đến đây gặp bạn”

“Ồ, hôm nay tôi đến đây thử kính.”

Tuy rằng không biết tại sao Cảnh Tư Hàn lại giải thích với cô, nhưng nếu đối phương đã lên tiếng, Lạc Kim Vũ cũng chỉ có thể trả lời lại một câu.

Cảnh Tư Hàn theo bản năng gật đầu: “Ừ, tôi biết.”

Lạc Kim Vũ cảm thấy kỳ quái: “??? Sao anh lại biết?”

“.....”

Cảnh Tư Hàn dừng một chút, nói: “Mấy ngày hôm trước nghe mẹ nói cô nhận được thông báo thử kính, nơi này không phải công ty giải trí Tri Việt sao?”

Tôi suy đoán con có thể là tới thử kính.”

Lạc Kim Vũ nhớ lại, Vương Đình Đình gọi điện thoại thông báo cho cô hình như Cảnh mẹ đứng ở kế bên, vì thế cũng không nghĩ nhiều: “Ờ”

Hai người lại chìm vào trầm mặc quý dị.

Lạc Kim Vũ xấu hổ lắc lắc chìa khóa trong tay, đang định nói ‘Gặp lại’, đột nhiên nghe Cảnh Tư Hàn giọng tay nói một câu: “Cô chờ một chút.”

Lạc Kim Vũ chỉ phải đem lời từ biệt nghẹn trở về, nhìn Cảnh Tư Hàn kéo ra ghế sau chui đi vào, giống như đang lấy thứ gì.

Cô hơi cúi thấp đầu, xuyên thấu qua cửa sổ xe pha lê nhìn thấy băng ghế sau hình như có gắn ghế an toàn dành cho trẻ em?

Lạc Kim Vũ tưởng mình hoa mắt, cô cúi người xuống lần nữa tính toán nhìn rõ ràng hơn, Cảnh Tư Hàn cũng đã đứng lên.

Anh vòng qua đầu xe, đi đến bên cạnh xe cô, cầm một cái túi khá to: “Mua cho Gia Dịch, tốt hơn tã giấy rất nhiều, cũng không ma sát làn da. Nếu đã gặp mặt, tôi cũng không cần mất công trở về một chuyến, cô đem về cho con đi”

Đây là đồ buổi sáng Cảnh Tư Hàn đi siêu thị chuyên bán trang thiết bị dành cho trẻ em, trong thang máy ngẫu nhiên nghe người khác nói, không cần bóp vành trước khi mặc, dây quần có độ căng giãn vừa phải, chất liệu cũng vô cùng thoải mái.

Nghĩ đến sự kiện tã giấy xảy ra lần trước, anh đi một vòng khắp siêu thị tìm cửa hàng bán loại này.

Lạc Kim Vũ ngẩn người, Cảnh Tư Hàn đem túi đẩy đến trước mặt cô, cô mới giật mình vươn hai tay tiếp nhận.

Bởi vì túi thật sự quá lớn: -_-||

Cảnh Tư Hàn cũng phát hiện vấn đề này, anh trầm ngâm một tiếng, lại đem túi tiếp trở về: “Cô mở cửa xe, tôi giúp cô bỏ vào.”

Lạc Kim Vũ cầu mà không được, đôi tay được giải phóng, cô lập tức mở cửa sau xe, xích sang một bên để Cảnh Tư Hàn đặt vật phẩm vào.

“Tôi thay Dương Dương cảm ơn anh.” Lạc Kim Vũ khép lại cửa xe, nhìn Cảnh Tư Hàn nói.

Cảnh Tư Hàn nghe cô nói như vậy, nhú mày, Cảnh Gia Dịch cũng là con anh, lời này của cô phảng phất anh chỉ là một người xa lạ.

Lạc Kim Vũ lại lười quan sát vẻ mặt của cùng tâm lý của anh, nhìn anh khách khí gật đầu, nói một câu ‘tạm biệt’, cũng không đợi anh nói thêm gì nữa, nhanh chóng chui vào ghế điều khiển, không quay đầu lại, giẫm chân ga đi luôn.

Cảnh tổng giám đốc cô đơn bị bỏ lại tại chỗ hút đầy một miệng khói xe, nhìn đuôi xe nghênh ngang mà chạy khỏi tầm mắt, trong lòng có chút bị đè nén.

Anh bị ảo giác sao?

Cô ta nhìn anh giống như virus tránh còn tránh không kịp, vậy là sao?

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Nuôi Con Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 33: Cơ hội thứ ba

Lạc Kim Vũ chạy xe khỏi bãi đỗ xe, gọi điện thoại về nhà ‘Đô’ hai tiếng đã có người tiếp, là giọng của má Trương: “Xin chào! Xin hỏi ai vậy ạ?”

“Má Trương, con là Kim Vũ, Dương Dương đang làm gì” Lạc Kim Vũ nói còn chưa xong, đã nghe bên kia truyền đến giọng nói ngọng nghịu đáng yêu của Cảnh Gia Dịch.

“Là Mommy? Mommy gọi điện thoại cho con sao?”

Lạc Kim Vũ vừa nghe giọng nói của bé, khóe miệng không tự chủ được mà dương lên.

Giọng nói của má Trương cũng mang theo ý cười: “Là Lạc tiểu thư, Dương Dương đang ngồi chơi nặn đất dẻo cao su, tôi đem điện thoại đưa cho bé đây”

“Mommy” Cảnh Gia Dịch giòn tan hô to một câu.

Lạc Kim Vũ cười, hỏi: “Buổi sáng có ngoan ngoãn hay không?”

“Rất ngoan.” Cảnh Gia Dịch trình trọng trả lời cô, lại đặt tiếp câu hỏi: “Mommy, mommy chừng nào mới trở về nha? Con xây cho mommy một đóa hoa.”

Lạc Kim Vũ không sửa đúng cách dùng từ của bé, vui vẻ nói:

“Thật sao? Vậy mommy phải chạy nhanh nhanh về thôi, Dương Dương có thể nặn thêm mấy đóa hoa cho mommy nữa được không, đợi con nặn xong thì mommy đã về đến nhà rồi nha”

“Ok, con chờ mommy về nha, chụt chụt!” Cảnh Gia Dịch hôn Lạc Kim Vũ thông qua ống nghe.

Lạc Kim Vũ cách không nhận được cái hôn từ con trai, cảm thấy mỹ mãn, lại nói vài câu với bé, lúc này mới cất điện thoại, mở ra GPS hướng dẫn đường, tìm tiệm bánh ngọt ngon mua cho Cảnh Gia Dịch một cái bánh kem.

Trước kia cô chỉ nuôi qua động vật nhỏ, chưa từng có người nói ở nhà chờ cô trở về. Hiện tại tưởng tượng về đến nhà còn có một cái bánh bao trắng tẻo đẻo yêu đang chờ cô về nhà ăn cơm, tâm tình bỗng chốc vui vẻ.

Chạy xe vào gara, Lạc Kim Vũ dưới sự trợ giúp của người giúp việc, lấy ra bao đồ Cảnh Tư Hàn tặng cho bé kéo vô nhà.

Cảnh Gia Dịch đã sớm đứng ở trước cửa nhón chân chờ, nếu không phải Cảnh mẹ nắm cổ áo, chắc đã lao ra ngay đầu xe Lạc Kim Vũ.

“Cái gì đây?” Cảnh mẹ nhìn cái túi to đùng nằm dưới chân Lạc Kim Vũ, tò mò hỏi.

Lạc Kim Vũ vừa đổi giày vừa trả lời: “Con đi thử kính vô tình gặp Cảnh. Dương Dương ba ba, đây là đồ anh ấy mua cho Dương Dương, thấy con thuận đường nên để con mang về nhà.”

Cảnh mẹ nghe, vui mừng ra mặt, gật gật đầu.

Cảnh Gia Dịch nghe xong hạnh phúc hết to, bé bước từng bước chân ngắn nhỏ, chạy vòng quanh cái túi còn to cao hơn bé, trên khuôn mặt nhỏ tràn đầy vui sướng cùng tò mò: “Cái này là quà ba ba mua cho con sao? Tất cả đều là của con phải không?”

Lạc Kim Vũ nhìn bộ dáng này của bé, lại nghĩ đến tờ giấy bên trong đủ cho bé dùng hơn nửa năm, nhin không được muốn chọc ghẹo bé, cố nén ý cười trả lời: “Đúng vậy, tất cả đều là ba ba mua cho con nha! Dương Dương thích không?”

Cảnh Gia Dịch không kịp nhìn bên trong cái túi to đùng kia là cái gì, đã hạnh phúc gật đầu nói: “Dạ thích”

“Ai da! Thật đúng là tốt quá, con xem, đây đều là tờ giấy cao cấp ba ba mua cho Dương Dương nè”

Lạc Kim Vũ ngồi xổm xuống, mở cái túi to ra, từ bên trong lấy ra hai bao tờ giấy quơ quơ trước mặt Cảnh Gia Dịch: “Nếu Dương Dương thích đến như vậy, sau này mỗi buổi tối đều phải mặc tờ đi ngủ nha”

Cảnh Gia Dịch đang hạnh phúc nhảy múa quây cuồng, nghe xong lời mommy nói, quả thực như bị sét đánh ngang tai, nháy mắt sững sờ đứng yên tại chỗ.

Lạc Kim Vũ nhìn con trai ngắn người như gà con, cười bụng đều đau.

Sau khi thử kính, Lạc Kim Vũ nghĩ chắc phải chờ thêm hai đến ba tháng mới chính thức cắt băng khai máy. Bởi vậy hiện tại cô cứ thanh thân ở nhà đùa chơi cùng Cảnh Gia Dịch, thuận tiện chờ thông báo.

Ai ngờ không đợi đến thông báo từ đoàn phim, nhưng lại được một tin tốt.

“Chị Kim Vũ, em là Thiên Hữu, Dịch Thiên Hữu, chị còn nhớ em không?” Ông nghe truyền ra một giọng nam sang sảng tuổi trẻ.

Lạc Kim Vũ đương nhiên nhớ chàng trai trẻ đặc biệt dễ dàng đồ mặt này, cô cười nói: “Đương nhiên, chị còn lưu tên em trong điện thoại mà, sao em lại đột nhiên nhớ mà gọi cho chị vậy? Đoàn phim xảy ra chuyện gì sao?”

“Xác thật là đoàn phim có chuyện, nhưng không phải đoàn phim của đạo diễn Trương”

Dịch Thiên Hữu nói chuyện rõ ràng dứt khoát, không dễ dàng thẹn thùng như ngoài đời, thậm chí còn có thể nói đùa với cô: “Chị Kim Vũ, em có tin tức tốt muốn nói cho chị biết. Nếu thành, chị phải mời em ăn cơm nha”

Lạc Kim Vũ trả lời: “Vậy em phải nói cho chị biết, là tin gì tốt, chị xem xem có đáng giá đãi em một bữa cơm hay không?”

“Rất đáng giá nha, là tin tức nội bộ mới nhất”

Dịch Thiên Hữu có hơi kích động:

“Chị biết đạo diễn Chu Thừa Đông của tiết mục mừng năm mới không? Hôm nay, trong quá trình quay, diễn viên nữ phụ số 3 ngoài ý muốn bị thương, hiện tại đang khẩn cấp thông báo tuyển diễn viên đóng thay”

Chu Thừa Đông cũng nằm trong số những đạo diễn nổi tiếng nhất trong nước, nhưng không giống Trương Triệt, ông ta không chú trọng có đoạt được giải thưởng hay không, chỉ một lòng một dạ thích quay phim thương mại.

Là loại người thực tế, cái nào kiếm được tiền, có lợi thì quay cái đó.

Lạc Kim Vũ từng nghe đạo diễn Trương nói với phó đạo diễn rằng phim tết 《 Năm mới tết đến 》của Chu Thừa Đông đã quay gần xong, không ngờ lại xảy ra sự cố.

《 Năm mới tết đến 》là một bộ hài kịch được chiếu trong mùa tết. Loại phim điện ảnh này, ít coi trọng kỹ thuật diễn, chủ yếu chỉ cần người xem vui vẻ là thành công.

Mà Chu Thừa Đông lại là đạo diễn đứng đầu trong thể loại phim hài.

Lạc Kim Vũ xác thật vô cùng động lòng, cô muốn ký hợp đồng với một công ty quản lý hàng đầu. Điều đầu tiên, cô cần thiết phải có mức độ nổi tiếng nhất định.

Nhưng mà cô chỉ tham gia hai bộ điện ảnh, một bộ phải đợi sang tháng sáu năm sau mới chính thức công chiếu, một bộ khác còn chưa bắt đầu khai máy, lấy cái gì đi nói điều kiện cùng người ta?

Nếu có thể nhận được nhân vật này, phim tết đầu năm là công chiếu, chỉ cần xuất hiện trên màn ảnh là ok, khi nói điều kiện ký hợp đồng cô cũng coi như có lợi thế nhất định.

“Vậy đạo diễn Chu khi nào bắt đầu tuyển? Thời gian gấp như vậy, công khai tuyển khẳng định là không còn kịp rồi, chẳng lẽ là điều động nội bộ bên trong?” Lạc Kim Vũ hỏi.

“Chính xác! Còn phải đuổi kịp hậu kỳ nữa, nội bộ đề cử thử diễn sẽ nhanh hơn, hiện tại đã xác định điều động hai người, ngày mai sẽ lập tức thử diễn.”

Lạc Kim Vũ vừa nghe, cảm thấy cơ hội tham gia thử diễn quá mong manh: “Vậy”

“Chị đừng lo lắng, em có sư huynh công tác ở đoàn phim bên đó, rất có tiếng nói, em nhờ anh ấy vớt cho chị một vị trí rồi. Bằng không sao em có thể tự tin gọi điện báo tin tức tốt, cho chị biết?” Dịch Thiên Hữu đột nhiên nói lấp.

Lạc Kim Vũ biết, khẳng định không có đơn giản như lời cậu ta nói như vậy.

Rất nhiều diễn viên ước gì có thể xuất hiện trong Phim tết của Chu Thừa Đông, chỉ cần lộ mặt không cần nói một lời kịch đều được. Nếu không có quan hệ bên trong, sao có thể đến lượt một diễn viên mới ba mươi tám tuổi đi thử kính?

Lạc Kim Vũ cảm thấy Dịch Thiên Hữu không giống một thực tập sinh bình thường đơn giản như vậy.

Tuy nói Trần Từ Cát đối xử không tính thực khách khí với cậu ta, nhưng cô chú ý thấy cách Trương Triệt đối xử với cậu ta rất bao dung, về mặt dịu dàng, nhìn liền biết quan hệ không bình thường.

Nhưng nếu cậu ta không nói, Lạc Kim Vũ cũng không hỏi làm gì, chỉ xem cậu giống như một đứa em trai.

“Cảm ơn cậu, Thiên Hữu. Chị thật sự không biết nên cảm ơn cậu như thế nào cho phải.”

Dịch Thiên Hữu cười hai tiếng, nói: “Cảm ơn cái gì mà cảm ơn? Diễn viên có thực lực như chị Kim Vũ nên có cơ hội như vậy! Nếu thành, đừng quên mời em ăn bữa tiệc lớn là được”

Lạc Kim Vũ cũng cười: “Đó là đương nhiên, cần thiết phải mời!”

“Ok, em lập tức gửi thời gian cùng địa điểm thử kính cho chị, ngày mai em chờ tin tức tốt từ chị”

Cắt đứt điện thoại không bao lâu, Dịch Thiên Hữu đã gửi tin nhắn đến.

Lạc Kim Vũ nhìn nhìn nội dung, biết được lần thử kính này không có chuyển kịch bản, chỉ kêu diễn viên đứng giờ tới địa điểm thử kính, nội dung cụ thể đến lúc đó mới công bố.

Thật thú vị.

Lạc Kim Vũ đọc kỹ nội dung tin nhắn thêm một lần, lập tức thấy hứng thú.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Nuôi Con Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Thử kính thành công

Tuy nội dung tin nhắn không đề cập đến kịch bản, nhưng Lạc Kim Vũ lại biết nhân vật nữ phụ số 3 trong 《 Năm mới tết đến 》có rất nhiều cảnh diễn.

Lúc trước còn ở trong đoàn phim 《 Trận động đất Ung thành 》，thời điểm ăn cơm trưa, cô nghe được cuộc nói chuyện của mấy nhân viên kịch bản, nói:

“Năm nay thật đúng là kỳ quái, đạo diễn Trương không biết bị làm sao lại cương quyết thay nhân vật, mà còn là một diễn viên hạng 38. Cách vách càng trâu hơn, trực tiếp tuyển cascadeur thay nữ phụ số 3”

“Thiệt là số trời, vận may tới cô muốn ngăn cũng ngăn không được”

*Cascadeur: diễn viên chuyên đóng thế những cảnh nguy hiểm.

Dịch Thiên Hữu vẫn luôn cảm thấy con số “hạng 38” không xứng với Lạc Kim Vũ, nghe được còn an ủi cô:

“Chị Kim Vũ, chị đừng để ở trong lòng, chờ 《 Trận động đất Ung thành 》 công chiếu, xem sau này còn có ai dám nói chị là diễn viên hạng 38!”

Lạc Kim Vũ không để ở trong lòng, cô không khinh thường diễn viên quần chúng, và lại cô vốn dĩ chính là một diễn viên quần chúng, người khác nói như vậy cũng đúng không sai.

Cô còn nhớ rõ, lúc ấy bản thân tươi cười, lấy đùa làm kiếm, lưu loát hiện ngang múa hai chiêu, nói:

“Chị không thêm đề ý, chỉ là không nghĩ tới có người còn may mắn hơn so với chị. Võ thuật chị cũng có thể diễn nha, cũng không biết khi nào mới có đạo diễn phát hiện ra tài năng của chị”

Lúc đó cô chỉ nói giỡn Dịch Thiên Hữu lại cho là thật sự, còn ghi tạc trong lòng, hơn nữa hiện tại cho cô một cơ hội ‘phát hiện tài năng’.

Cho nên nói, không ai có thể biết trước được tương lai, cũng không ai có thể biết những người xung quanh mình là ai. Đây cũng là lý do kiếp trước Lạc Kim Vũ vẫn luôn “Điều thấp làm người, hiền lành ở chung” xử sự nguyên tắc.

Tuy rằng không biết nội dung cụ thể thử kính, nhưng cũng đại khái biết sẽ diễn nhân vật nào, Lạc Kim Vũ ở nhà hoạt động thân thể, cũng không quá lo lắng. Rốt cuộc là võ thuật, cũng coi như là một trong những kỹ năng của cô.

Lúc này, cô còn hoàn toàn không thể tưởng tượng ra được, buổi thử kính ngày mai có bao nhiêu kỳ quái.

Ngày hôm sau.

Lạc Kim Vũ đến địa điểm thử kính trước mười phút, nhìn phía trước chỉ có một chiếc xe màu xám đậm, là xe chuyên dụng dành cho diễn viên, có một người đàn ông mặc quần tây sơ mi trắng đeo kính râm màu đen đứng trước cửa xe.

Cô nhìn nội dung tin nhắn rồi nhìn bảng số xe, đi qua.

Nhìn thấy Lạc Kim Vũ đang đi đến, người đàn ông đeo kính râm hơi hơi cúi đầu, giọng nói không cảm tình hỏi: “Tôi diễn thử?”

“Đúng vậy, tôi là Lạc Kim Vũ, được phó đạo diễn Yên Thanh đề cử đến”. Yên Thanh chính là sư huynh của Dịch Thiên Hữu.

Nghe được hai chữ, ‘Yên Thanh’, người đàn ông đeo kính râm ‘Ồ’ một tiếng, kéo kính xuống ngang mũi, lộ ra nửa đôi mắt, nhìn cô với biểu tình hơi kỳ quái:

“Thì ra chính là cô sao? Lên xe ngồi chờ một chút đi”

Lạc Kim Vũ liếc ông ta cùng chiếc xe, trong lòng đề phòng cảnh giác.

Tuy rằng hiện tại là ban ngày, lại ở trước công chúng, nhưng trong tin nhắn ngoại trừ bảng số xe ra không còn thông tin nào khác, căn bản không thể nào xác định thân phận của người đàn ông đeo kính đen trước mặt này.

Người đàn ông đeo kính đen hiển nhiên cũng đã nhìn ra được sự nghi ngờ của cô “Xì” một tiếng, không nói gì, chỉ giơ tay nhìn đồng hồ, đẩy kính lên cao, tiếp tục đứng chờ.

Qua năm phút, một chiếc xe chuyên dụng màu đen ngừng lại phía sau, chỉ chốc lát sau, cửa ghế phụ mở ra, một người cô gái tóc ngắn, thoạt nhìn rất là khôn khéo hoạt bát, cô ta lập tức đi đến gần người đàn ông đeo kính râm, vờn tay nói:

“Đạo diễn Yên, Vi Vi của chúng tôi giao cho ngài, còn phải phiền toái ngài nói mấy câu ở trước mặt đạo diễn Chu dùm”

Lạc Kim Vũ giật mình khi nghe cô ta gọi người đàn ông đeo kính râm là ‘đạo diễn Yên’, hoá ra người này là Yên Thanh, sư huynh của anh chàng Dịch Thiên Hữu. Khó trách anh ta nhìn cô như vậy.

“Khách khí, hôm nay tôi chỉ là giúp đạo diễn Chu đi một chuyến, tình hình cụ thể như thế nào, tùy ai, không nằm trong quyền hạn của tôi, cô đừng giao người cho tôi, còn phải xem bản lĩnh của Tống Vi Vi tiểu thư ra sao”

Giọng điệu của Yến Thanh vẫn bình thường, cách hành xử việc công xử theo phép công.

Hai người đang nói, thì cửa sau xe được trợ lý kéo ra, một người con gái trẻ tuổi mặc váy ren màu trắng dài thân hình thướt tha là lướt đi xuống, tóc dài xoắn trên vai.

Tuy rằng gương mặt bị kính râm che khuất hơn phân nửa, nhưng vẫn không ảnh hưởng đến diện mạo, người xuống chính là Tống Vi Vi, người mà hai người bọn họ vừa rồi nói đến.

Lạc Kim Vũ từng xem qua quảng cáo đầu gọi của cô ta trên TV, hiện tại nhìn đến người thật, cũng cảm thấy không có gì khác biệt.

“Đạo diễn Yến, thật vui khi lại lần nữa nhìn thấy ngài.” Tống Vi Vi gỡ xuống kính râm, cười xinh đẹp nhìn Yến Thanh nói.

Nhưng Yến Thanh ý chí sắt đá, nhìn thấy người đẹp bất chuyện làm quen không có chút nào hứng thú, giọng điệu vẫn lạnh lùng: “Tống tiểu thư lên xe đi, ba phút lúc sau đúng giờ xuất phát.”

“Xuất phát? Địa điểm thử kính không ở nơi này sao?” Tống Vi Vi kinh ngạc.

Yến Thanh: “Ừm, đạo diễn Chu đạo có sắp xếp của riêng mình.”

Tống Vi Vi liếc mắt nhìn người đại diện, Lý Phượng lập tức mở miệng, nói: “Đạo diễn Yến, vậy những nhân viên của chúng tôi thì sao?”

Yến Thanh nhìn một đám trợ lý trong xe, nói: “Mấy người có thể đi theo phía sau, nhưng chỉ có thể đợi đến khi thử kính kết thúc, mới có thể tới đón người.”

“Đó là đương nhiên.” Lý phượng một câu đáp ứng.

Trợ lý đi lên trước kéo ra cửa xe, Tống Vi Vi đeo lên kính râm, dẫn đầu lên xe.

Lạc Kim Vũ theo sát sau đó, ngồi ở phía sau cô ta.

Tống Vi Vi kéo kính râm lên trên trán, quay đầu nhìn Lạc Kim Vũ cười, trong mắt tuy có đánh giá, nhưng vẫn khách khí hỏi: “Chào cô, tôi là Tống Vi Vi, cô là”

“Xin chào, tôi là Lạc Kim Vũ.”

Trừ bỏ loại người giống như Khúc Phi Nhi vừa thấy mặt đã kiêu căng ngạo mạn, Lạc Kim Vũ từ trước đến nay đều đối xử dịu dàng với người khác, huống chi hiện tại trước mặt là một người đẹp lễ phép.

“Tôi hình như chưa từng gặp qua cô, cô là người mới sao? Ký với công ty nào vậy?”

Lạc Kim Vũ lắc đầu: “Tôi còn chưa có ký hợp đồng với công ty quản lý.”

“À!”

Tống Vi Vi hô nhỏ một tiếng, ánh mắt nhìn cô có chút khác thường. “Vậy cô có thể có mặt trong lần diễn thử này cũng thật lợi hại nha”

Lạc Kim Vũ đương nhiên nghe ra lời nói đầy thâm ý của cô ta, cũng không nhiều lời, chỉ nói: “May mắn thôi”

Tống Vi Vi còn muốn nói nữa, lại nghe được âm thanh mở cửa xe trước, tiếp theo thấy Yến Thanh ngồi trên ghế phụ, ra lệnh cho tài xế xuất phát.

Tống Vi Vi giật mình, cũng không rảnh nói chuyện phiếm với bộ Lạc Kim Vũ, quay đầu lại hỏi: “Đạo diễn Yến, tôi nghe nói hôm nay hình như không phải còn có một người khác nữa sao? Nghe nói là Dương Văn?”

“Ừm, hiện tại không có.” Yến Thanh dựa vào ghế nhắm mắt, không thêm đề ý mà trả lời một câu.

Tống Vi Vi thấy thiếu một đối thủ cạnh tranh trong lòng mừng rỡ, đối với cô mà nói là chuyện tốt, kỹ thuật diễn của Dương Văn cùng cô không phân cao thấp, hiện tại dư lại cái này ngay cả tên cũng chưa nghe nói qua, không đáng sợ.

Đồn đãi, Chu Thừa Đông xưa nay đều lợi ích đi đầu, cô cùng Lạc Kim Vũ, ai càng có giá trị, người sáng suốt liếc mắt một cái là có thể đã nhìn ra.

Nghĩ như vậy, khóe miệng Tống Vi Vi càng nâng cao, ý cười càng sâu.

Lạc Kim Vũ khẽ nhủ mảy, người gọi là đạo diễn Yến này tính tình cả lơ phất phơ, làm cho cô có một loại cảm giác cao cao tại thượng, nhìn cũng không quá coi trọng diễn viên.

Cô đang nghĩ như vậy, thì giọng nói của Yến Thanh không mặn không nhạt vang lên trong xe:

“Hai cô nhìn túi đồ để trước mặt, bên trong có một khối Rubik, từ nơi này đến địa điểm thử kính có 30 phút, trong khoảng thời gian này, hai cô hãy xếp khối Rubik, màu nào theo màu đó”

Lạc Kim Vũ cong lưng nhìn, quả nhiên thấy ở dưới chân có một cái túi, mò vào thì thấy một khối Rubik, cô lấy khối Rubik ra, xoay chuyển vài cái, Tổng Vi Vi kìm nén không được, hỏi:

“Đạo diễn Yến, xin hỏi việc này cùng buổi thử kính có liên quan với nhau sao?”

Yến Thanh ở phía trước hừ cười một tiếng, quay đầu nhìn hai người nói: “Đương nhiên, thử kính hiện tại cũng đã bắt đầu rồi!”

Lời này vừa nói ra, Lạc Kim Vũ cùng Tổng Vi Vi như chìm trong sương mù.

Thử kính? Hiện tại? Địa điểm là ở trên một chiếc xe, nội dung là xếp khối Rubik?

Yến Thanh khoe miệng nhếch lên, là nụ cười tươi nhất ngày hôm nay, nhìn qua có chút vui sướng khi người gặp họa:

“Đây chỉ là nội dung thử kính đầu tiên của ngày hôm nay, còn tiếp theo Tôi chân thành nhắc nhở một câu, hai vị tiểu thư hãy chuẩn bị tâm lý thật tốt nha”

Nhìn Yến Thanh nói xong lại quay đầu trở về dựa trên ghế, Lạc Kim Vũ cùng Tổng Vi Vi bất đắc dĩ liếc nhìn nhau, chỉ đành phải vui đùa nghịch khối Rubik.

Đây là một khối Rubik 5 mặt, một mặt có 5 ô nhân 5 cạnh là 25 ô vuông, đối với người chưa từng chơi tới nói là vô cùng khó.

Hơn nữa, những lời vừa rồi của Yến Thanh, đối với người nhất gan, có tâm lý không tốt lắm, sẽ rất dễ dàng bị dọa sợ, không thể nào bình tĩnh để giải khối Rubik này.

Ước chừng qua năm phút đồng hồ, Lạc Kim Vũ nghe được Tổng Vi Vi thấp giọng oán giận một câu gì đó, sau đó nghe âm thanh khối Rubik rớt xuống trên sàn xe phát ra một tiếng giòn vang, tâm tình có chút táo bạo.

Lạc Kim Vũ không ngẩng đầu lên nhìn, vẫn cứ chuyên tâm giải khối Rubik trong tay. Tuy rằng không biết nội dung thi đấu là cái gì, nhưng tóm lại, cứ hoàn thành nhiệm vụ được giao trước mắt là được.

Chuyên chú là một ưu điểm của Lạc Kim Vũ. Trước kia tuy cô chưa từng chơi qua khối Rubik, nhưng xoay qua xoay lại mấy chục phút, cô cũng đã hoàn thành được 2 mặt, còn lại 3 mặt.

Cô đang muốn tiếp tục, xe lại ngừng vào lúc này.

Yến Thanh từ bên ngoài kéo ra cửa xe, mời hai người xuống xe.

Tổng Vi Vi đưa cho anh khối Rubik còn lộn xộn chưa xong mặt nào, hơi xấu hổ nói: “Ngượng ngùng, đạo diễn Yến, tôi thật sự chưa từng chơi qua Rubik, cho nên”

Lạc Kim Vũ cũng đưa khối Rubik của mình cho anh, so sánh với Tổng Vi Vi mà nói, của cô nhìn qua đỡ hơn nhiều.

Nhưng Yến Thanh lại không có xem, cầm hai khối Rubik ném thẳng vào trong xe, vỗ vỗ tay, nói: “Ok, đi theo vị huấn luyện viên này đi thay quần áo đi, buổi thử kính lập tức phải bắt đầu rồi.”

Tổng Vi Vi nhìn thấy cảnh anh ném hai khối rubik, âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Lạc Kim Vũ tầm mắt nhìn theo hướng khối Rubik bị ném, có loại cảm giác bị lừa gạt. Nhưng cô cũng không hỏi gì, nhìn một vòng xung quanh, phát hiện nơi này giống căn cứ huấn luyện võ thuật, cascadeur.

Một người đàn ông ăn mặc áo ngắn tay mặt không có biểu tình đứng ở một bên, nói:

“Chào hai cô, tôi là Dương Khải, là huấn luyện viên tổ chất thần kinh vận động trong buổi sáng hôm nay của hai cô, hai cô có thể gọi tôi huấn luyện Dương, hiện tại hãy đi theo tôi đổi quần áo trước”

Thật đúng là Lạc Kim Vũ nghe huấn luyện viên nói xong, càng thêm hết chỗ nói rồi.

Đây thật sự là buổi thử kính sao? Chẳng khác nào huấn luyện quân sự.

“Đạo diễn Yến, anh không phải nói thử kính sao? Chuyện này là như thế nào”

Làn váy ren của Tổng Vi Vi bay bay trong gió.

Yến Thanh gật đầu, nói: “Thời gian không nhiều lắm, Tổng tiểu thư vẫn là nên đi thay quần áo trước rồi nói sau”

Phòng thay quần áo, Lạc Kim Vũ vừa cột tóc vừa nghe Tống Vi Vi làm nhảm:

“Nghe nói đạo diễn Chu tính cách kỳ quái, trước kia tôi còn không tin, hôm nay xem như chứng kiến tới rồi, đây là lần đầu tiên tôi thử kính mà không phải diễn, trước thử giải khối Rubik rồi còn tổ chức thần kinh vận động là cái quỷ gì”

Lạc Kim Vũ cũng cảm thấy kỳ quái, nhưng tục ngữ nói rất đúng, người dưới mái hiên không thể không cúi đầu, cô chỉ một tế bào nhỏ trong cái giới giải trí này, đương nhiên không có quyền lên tiếng, chỉ hàm hồ nói:

“Có lẽ đạo diễn Chu có tính toán riêng.”

Tống Vi Vi nhướn mày nhìn cô, cười nói: “Cô không cần cẩn thận như vậy, chỉ là tâm sự giữa bạn bè với nhau thôi, không lọt ta ngoài đâu mà sợ.”

Lạc Kim Vũ nghe chỉ cười cười, nói xấu sau lưng người không phải tính cách của cô, huống hồ vẫn còn ở trong tình huống không hiểu biết gì.

Tống Vi Vi thấy cô như thế, cũng cảm thấy không thú vị, hai người không nói chuyện nữa, nhanh chóng mặt đồ cột tóc, sóng vai đi ra ngoài, thấy huấn luyện Dương dưới nách kẹp một cái folder, đứng chờ ở bên ngoài.

Nói là tổ chức thần kinh vận động thật sự chỉ là huấn luyện, không có thiết bị diễn tập cùng nhân viên, ngay cả Yến Thanh cũng không thấy bóng dáng.

Mà kể tiếp, hơn hai tiếng đồng hồ trôi qua, Lạc Kim Vũ cùng Tống Vi Vi ở dưới sự chỉ dẫn của huấn luyện viên, tiến hành một loạt huấn luyện cường cao, thậm chí còn bao gồm cả bắn súng.

Lạc Kim Vũ đã từng vì quay nhân vật nữ quân nhân, mà phải đi đến trường bộ đội nửa tháng để thử nghiệm.

Bởi vậy còn tính có thể tiếp thu, chỉ là thân thể của nguyên chủ quá liễu yếu đào tơ, cho nên huấn luyện cường độ cao suốt ba tiếng đồng hồ đã làm cơ thể cô quá sức chịu đựng.

Còn Tống Vi Vi thì ngày thường chưa từng hoạt động với cường độ cao liên tục như vậy, ngay từ đầu còn có thể lực, đợi thời gian qua từng giây, từng giây, cô đã chịu hết nổi, tự động lựa chọn bỏ cuộc.

Huấn luyện viên cũng không nói thêm cái gì, quyết định lựa chọn từ bỏ hay tiếp tục là do hai cô, anh chỉ phụ trách đánh giá mỗi hạng mục mà hai người hoàn thành.

“Được rồi, buổi huấn luyện hôm nay đến đây kết thúc, cảm ơn hai vị phối hợp.”

Huấn luyện viên một lần nữa đem folder kẹp dưới nách, nói: “Bên cạnh phòng thay quần áo chính là phòng tắm rửa, xin cứ tự nhiên.”

Tống Vi Vi duỗi tay lau mồ hôi ở trên mặt, ghét bỏ nói: “Trời ơi! Mặt của tôi cũng không biết trở thành cái dạng gì rồi, cái này rốt cuộc là tôi thử kính hay là đi chịu tội”

Lạc Kim Vũ nhìn quần áo sạch sẽ không dính một lớp bụi của cô, lại cúi đầu nhìn xem bản thân, vừa dơ vừa nhăn, nghĩ thầm: Nếu cô làm giống như tôi, thì đã mệt đến tay đều nâng không lên, ở đó mà con lo lắng lớp trang điểm bị bong ra.

Tắm rửa đơn giản, hai người đổi quần áo của mình, một lần nữa đi ra ngoài, nhìn thấy Yến Thanh cùng dàn trợ lý của Tống Vi Vi đang chờ ở bên ngoài.

Chỉ là sắc mặt người đại diện của Tống Vi Vi có hơi khó coi.

“Hôm nay hai cô đã vất vả rồi.”

Yến Thanh nhìn hai người hơi hơi gật đầu: “Đạo diễn Chu đạo quyết định chọn Lạc tiểu thư đảm nhiệm nhân vật nữ phụ số 3 ‘Cao San San’”

Lạc Kim Vũ nghe xong giật mình, đây là quyết định nhanh nhất cô từng thấy.

Tống Vi Vi còn tưởng rằng cô nghe lầm, cũng bất chấp hình tượng hay không hình tượng, giật kính râm xuống, giọng hơi lớn, hỏi: “Thử kính xong rồi? Diễn cũng không cần diễn, chỉ huấn luyện như vậy?”

“Tổng tiểu thư, vừa lên xe tôi cũng đã nói, giải khối Rubik là nội dung thứ nhất, mà nội dung thứ hai chính là huấn luyện tổ chức thần kinh vận động.”

“Nhưng mà” Tống Vi Vi vẫn không thể hiểu nổi.

Yến Thanh giờ tay ngăn lại cô đặt câu hỏi, giải thích, nói:

“Nhân vật này yêu cầu phải có thể lực, người diễn viên trước đó vì không có thể lực nên mới bị thương, đã kéo chậm tiến độ của đoàn phim, đạo diễn Chu không có thời gian lại tiến hành huấn luyện diễn viên mới”

“Đương nhiên là muốn chọn người có kinh nghiệm, có thể lực. Tổng tiểu thư cùng Dương tiểu thư đều đã từng quay qua phim võ thuật, mà thông qua lần

thử kính này, có thể thấy được Lạc tiểu thư có kinh nghiệm hơn”

“Còn Dương tiểu thư thì không có thời gian đến thử kính, cho nên cô ấy là người đầu tiên bị loại trừ.”

“Vì có thể quay xong trong thời gian dự tính, cho nên chúng tôi sẽ chạy nhanh tiến độ quay, đạo diễn Chu đối với sự chuyên tâm cùng với sức chịu đựng đều vô cùng coi trọng”

“Khỏi Rubik khảo nghiệm tố chất tâm lý, huấn luyện khảo nghiệm tố chất thần kinh vận động. Tôi nghĩ, hiện tại Tổng tiểu thư hẳn là biết tại sao đạo diễn Chu sẽ lựa chọn Lạc tiểu thư đây?”

Yến Thanh quơ quơ tờ giấy trong tay, là đánh giá hạng mục huấn luyện của huấn luyện viên giao cho anh.

Tổng Vi Vi sắc mặt nhanh chóng thay đổi, Lý phượng vội vàng chạy lại, giữ chặt tay cổ tay Cô, nhìn Yến Thanh cười nói: “Một khi đã như vậy, nếu lần sau có kịch bản hay, còn hy vọng đạo diễn Yến sẽ nhớ đến Vi Vi nhà chúng tôi.”

Yến Thanh công thức hoá trở về một cái tươi cười, Tổng Vi Vi xụ mặt bị người đại diện lôi đi.

Lạc Kim Vũ nhìn chiếc xe chuyên dụng màu đen bị người đập ‘Rầm’ một cái khá to từ bên trong, lại nhìn nhìn gương mặt Yến Thanh không có biểu tình gì, thấy cũng nên nói gì đó:

“Đạo diễn Yến, vậy còn tôi thì”

“Sáng ngày mai ký hợp đồng, buổi chiều quay diễn, có vấn đề sao?” Yến Thanh rũ mắt nhìn nàng.

“À, không thành vấn đề.” Lạc Kim Vũ lắc đầu.

“Không thành vấn đề là được, đi thôi, đưa cô trở về thành phố.”

Yến Thanh lấy mắt kính treo ở trước ngực đeo lên, xoay người lên xe, chỉ là lúc này là ngồi ở phía sau.

Lạc Kim Vũ đi theo anh, ngồi trở lại vị trí cũ, có hơi mờ mịt.

Cứ như vậy? Thử kính thành công? Ngày mai quay? Chuyện này rốt cuộc đoàn phim này thật là có một không hai.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Nuôi Con Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Xin phép

Sau khi thử kính xong bộ《 Năm mới tết đến 》, trưa hôm đó Lạc Kim Vũ mới nhận được thông báo của đoàn phim《 Về nhà 》, là Vương Đình Đình tự mình gọi tới.

“Kim Vũ, em chính là Mạc Đoan Mẫn! Thật sự, sẽ không có ai thích hợp hơn em”

Giọng nói của Vương Đình Đình vẫn là có hơi hưng phấn, anh nói tiếp:

“Ngay từ đầu anh nhìn thấy diện mạo của em còn lo lắng em thuộc loại bình hoa, có diện mạo không có thực lực, nhưng khi tận mắt nhìn thấy em diễn, anh phát hiện bản thân quá mức thiên cận, nhìn người chỉ nhìn bề ngoài, em quá tuyệt vời”

Lạc Kim Vũ nghe anh nói như vậy, trêu chọc nói: “Em thật không biết nên cảm ơn anh khen em đẹp, hay là khen kỹ thuật diễn tốt nữa.”

“Đều được, đều được” Vương Đình Đình cộc lốc cười.

Lạc Kim Vũ nhân tiện nói với anh chuyện 《 Năm mới tết đến 》:

“Cảnh quay sẽ không quá nhiều, bên kia cũng đang chạy đua tiến độ, chắc nhiều nhất nửa tháng, nhưng tình hình cụ thể em còn chưa biết rõ, ngày mai ký hợp đồng mới biết được.”

Vương Đình Đình trầm ngâm một chút, nói:

“Không quan hệ, như vậy cũng tốt, Bên này anh cũng phải tuyển chọn nhân vật phụ, rồi chuẩn bị phim trường, ít nhất khoảng chừng một tháng rưỡi”

“Bên kia phải quay kịp công chiếu vào dịp Tết âm lịch, em chú ý một chút, đoàn phim của chúng ta có thể cạ hơi bên đó càng tốt. Em cứ an tâm quay

đi, hợp đồng bên này em tính khi nào thì ký?”

“Về thù lao đóng phim, anh trả cho em ba trăm ngàn nhân dân tệ, đương nhiên là thuế sau, em biết đó, anh”

Nói đến lời cuối cùng Vương Đình Đình hơi xấu hổ.

Lạc Kim Vũ vội vàng đánh gãy lời anh, nói:

“Anh Đình, đừng nói như vậy, với tình huống hiện tại của em, anh có thể cho em cái giá như vậy em đã vô cùng cảm kích anh rồi. Nếu đoàn phim chúng ta có khó khăn nói, em có thể hạ giá xuống thấp một chút”

“Không phải đã nói sao, mục tiêu mà chúng ta hướng đến là giải thưởng, và lại đây là phim nghệ thuật không phải thương mại. Nhìn em giống người có ánh mắt thiên cặn sao?”

“Anh, anh đương nhiên không phải có ý đó!”

Vương Đình Đình không biết phải giải thích sao, thờ dãi một hồi, nói:

“Giá như vậy là quá thấp rồi còn hạ cái gì, em còn chưa nghe danh tiếng về Trì sao?”

“Trì Việt từ xưa đến nay đều chỉ đầu tư vào những tác phẩm danh tiếng. Anh có thể được Trì Việt nhìn đến đã phúc ba đời rồi, chi là, anh muốn cho em cái giá tốt một chút, Ai, nếu phim của em có thể công chiếu sớm một chút thì tốt rồi.”

“Anh Đình, đợi 《 Về nhà 》 công chiếu, em còn để ý chút tiền này sao?” Lạc Kim Vũ cười nói.

Lời này tương đương cho thấy cô chắc chắn tác phẩm《 Về nhà 》 của anh nhất định sẽ là một quả bom. Ai không muốn nghe người khác khích lệ tác phẩm của mình? Vương Đình Đình cao giọng cười rộ lên, nói:

“Đừng vậy! Đợi sau khi《 Về nhà 》 công chiếu, toàn bộ Trung Quốc đại lục đều sẽ biết đến cái tên Lạc Kim Vũ”

Cắt đứt điện thoại, Lạc Kim Vũ là vừa buồn vừa vui, vui là kế tiếp mấy tháng không cần lo lắng vấn đề về kinh nghiệm, mà buồn là về Cảnh Gia Dịch.

《 Năm mới tết đến 》 còn đỡ, tốt xấu gì cũng quay ở phim trường Du Thành. Nhưng 《 Về nhà 》 khẳng định là không được, đến lúc đó cũng không biết Cảnh Gia Dịch sẽ ra sao nữa?

Lạc Kim Vũ đẩy cửa phòng, nhìn một đoàn nho nhỏ đang ngủ trưa trên giường, lần đầu còn chưa có xa cách, trong lòng đã vương bận không yên.

Cảnh Gia Dịch nghe được động tĩnh, cẳng chân đá đá, từ trong ổ chăn mở mắt, xoay đầu nhìn thấy Lạc Kim Vũ đang đứng ở ngay cửa, âm thanh mềm mại đáng yêu nhìn cô hô một câu “Mommy”, giống như một con mèo con vừa mới thức giấc.

Lạc Kim Vũ đi qua ngồi ở đầu giường, sờ sờ tóc của bé, thấp giọng hỏi: “Không ngủ trưa sao?”

Cảnh Gia Dịch rõ ràng giương cái miệng nhỏ đánh cái ngáp, lại lắc đầu trả lời: “Không ngủ, ngồi chơi cùng mommy.”

Lạc Kim Vũ muốn cô không cần bé chơi cùng, rồi lại nghe con trai nhỏ giọng nói: “Mommy lại muốn đi làm sao? Con muốn ở với mommy lâu một chút.”

Lạc Kim Vũ nghe xong nghẹn lời, Cảnh Gia Dịch dùng đôi mắt đen tròn nhìn cô chớp chớp, hỏi: “Mommy, nếu trong lúc mommy đi làm, con, con nhớ mommy có thể kêu bà nội dẫn đi xem mommy diễn được không?”

Đây cũng là một trong những lo âu của Lạc Kim Vũ, cô có một cậu con trai, chuyện này không thể giấu khỏi cái mũi của paparazzi, chỉ cần cô còn tồn tại trong cái ngành giải trí, thì chuyện này sớm muộn gì đều sẽ bị lộ ra.

Đến lúc đó cô bảo đảm bản thân sẽ leo lên hot search, nổi tiếng khắp đại lục, không ai không biết.

Cô không đành lòng nhìn thấy bé giống như một chú khỉ bị người đời nói này nói nọ, trở thành chủ đề chính trên mặt báo, còn không bằng ngay từ đầu không cần cất giấu, chuyên tâm đi con đường “Kỹ thuật diễn”.

Có ai quy định làm mẹ thì không thể diễn kịch đâu.

Còn chuyện cha của đứa trẻ là ai, tin tưởng đến lúc đó Cảnh gia cũng sẽ không đứng im mà nhìn. Mặc cho phóng viên giải trí thêm mắm thêm muối tổn thương bé. Rốt cuộc, tư bản mới là căn bản của giới giải trí.

“Đương nhiên có thể, nhưng con phải đợi bà nội rảnh rồi nha, con không thể hờ chút yêu cầu làm nũng, bắt mọi người phải theo ý con, biết không?” Lạc Kim Vũ nói cho bé hiểu.

Cảnh Gia Dịch gật đầu, bảo đảm nói: “Vậy con sẽ chờ đến lúc đặc biệt, đặc biệt, đặc biệt nhớ mommy, mới nói cho bà nội, có thể chứ?”

Lạc Kim Vũ tâm đều bị bé hỏi mềm, sao còn có thể nói ra hai từ ‘không được’? Nắm tay nhỏ, khom lưng hôn một cái, nói: “Mỗi ngày mommy đều sẽ

face time cùng con, mommy bảo đảm!”

Đồng thời, cô cũng càng thêm kiên định phải nhanh nhanh tìm một công ty quản lý có danh tiếng, chỉ có công ty càng lớn, mới có đủ năng lực bảo vệ một người mẹ đơn thân như cô thoát khỏi hot search.

Có thể giúp sự nghiệp của cô càng thêm tiến triển, cũng có thể giúp cô biến thành độc nhất vô nhị trong giới giải trí.

Hoạt động ở trong cái ngành này sợ nhất là điều gì? Không phải không đủ đẹp cũng không phải không đủ tài năng, mà là không có đặc điểm làm người khác nhớ đến mình.

“Sao? Rốt cuộc có mặt gọi cho tao rồi sao?”

Cảnh Tư Hàn nhìn đến tên hiện trên điện thoại, buông bút trong tay xuống, dựa người vào trên ghế, chuyển điện thoại nhẹ nhàng hỏi một câu.

Quý Phi ngưng ngừng “Ồ” một tiếng, nói: “Đều anh em với nhau, còn nói cái gì có mặt hay không mặt nha? Tao biết mày khẳng định sẽ không trách tao, đúng không?”

Cảnh Tư Hàn không tỏ ý kiến mà hừ cười một tiếng, Quý Phi xin tha nói:

“Ai da, đêm đó tao thật sự uống hơi nhiều, bằng không sao tao có thể lôi kéo Lạc tiểu thư, bắt cô ấy phải giải thích trước công chúng chuyện cho mày đội nón xanh?”

“Đều là đàn ông với nhau, tao hiểu mà, cái loại đội nón xanh này, ai còn không biết xấu hổ mà chiêu cáo thiên hạ? Tao chặn ngang một chân, xác thật là say hồ đồ! Chuyện này.....”

Cảnh Tư Hàn nghe từng chữ ần đường nhảy một cái, lạnh giọng ngắt lời nói: “Cái thằng chết tiệt Quân Trì kia nói cái gì với mày?”

“Hừ? Không phải như thế sao?”

“Đêm đó tao uống đứt phim, ngày hôm sau tỉnh lại thằng Trì nói với tao, tao lôi kéo mày đến Lang Thần bắt gian, gây náo loạn làm ai ai cũng đều biết..... Làm tao mấy ngày nay cũng không mặt mũi gọi điện cho mày.”

Nói xong, Quý Phi cũng phản ứng lại đây, “Má nó” một câu, nói: “Tao biết mà, ông đây dù là uống say cũng không đến mức ngu như vậy, thằng khôn đó chơi tao”

“Say hay không say cũng ngu đều như nhau”

Cảnh Tư Hàn tức giận nói: “Không có việc gì tao cúp, đang bận”

Quý Phi là bị con tức làm chậm phản ứng, không thêm để ý, chỉ liên tục hét lên: “Ê, đừng cúp, đừng cúp, có việc, có việc, mày ơi!”

“Có việc gì mày nói nhanh cho tao” Cảnh Tư Hàn thấy thằng bạn ngu áp ứng không nói, thúc giục một tiếng.

Đồng thời nghe được bên kia truyền đến tiếng cười nói của Quân Trì: “Mày nói đi, chuyện này có cái gì xấu hổ?”

Cảnh Tư Hàn nhíu mày, tức khắc cảm thấy, khẳng định không phải chuyện gì tốt.

“Chính là, hôm nay tao đi theo Trì đến phim trường mà nó đầu tư thăm ban, sau đó tao nhìn thấy một nữ diễn viên”

“Trời ơi! Mày không biết đâu, thần thái đóng phim quá động lòng người. Động tác diễn dứt khoát lưu loát, ánh mắt nóng bỏng. Điện mạo, đáng người, tính cách gì đó, đều là đồ ăn của tao”

“Nhưng Trì một hai phải bắt tao hỏi mày trước một tiếng, mày đồng ý tao mới theo đuổi con nhà người ta được. Tao thật khổ quá, muốn theo đuổi con gái người ta còn phải xin phép mày”

“Mày muốn theo thì theo đi, có liên quan gì đến tao? Đầu óc của nó nước vào hay sao mà nói ngu vậy?”

Cảnh Tư Hàn nghe anh nói đến phim trường Quân Trì đầu tư, lại cùng bản thân có quan hệ, trước tiên nghĩ đến Lạc Kim Vũ, nhưng anh để ý biết còn phải chờ một đoạn thời gian mới có thể bắt đầu quay.

Tiếp theo phải nghe nó nói một đống râu ria, không kiên nhẫn ngắt lời, nói.

Quý Phi nghe anh nói cũng buồn bực, trả lời: “Tao cũng suy nghĩ vấn đề này, tao còn nghĩ chẳng lẽ nữ diễn viên này là người của mày?”

“Tao không chơi theo trào lưu kim chủ, mày không biết hay sao còn hỏi?”

“Tao chính là biết mới cảm thấy buồn bực đây nè”

Quý Phi trả lời:

“Vây mày đồng ý đúng hay không? Ai, tao nói cho mày nghe, thôi để lát nữa tao share video mà tao quay lên cho mày coi, quá đẹp, cô nàng này đẹp lắm mày ơi, hoàn toàn là style của tao”

“Tao không phải ba mày, mày yêu đương còn cần tao đồng ý?”

“Muốn theo thì theo, đâu có chuyện gì liên quan tới tao? Tao nghĩ mày nên hoạt động não nhiều một chút, đừng hờ chút nghe theo thằng nhiều chuyện kia, nó kêu mày làm cái gì mày đều làm theo.”

Cảnh Tư Hàn lắc đầu, cảm thấy hai thằng này chắc không có chuyện gì làm nhảm chán nên lấy anh ra chơi đùa.

Quý Phi còn ở bên kia nói: “Tối nay đoàn phim có cái bữa tiệc, đến lúc đó tao sẽ tìm cơ hội hỏi”

Cảnh Tư Hàn trực tiếp cắt đứt, không trong chốc lát, quả nhiên tới tin nhắn, anh liếc mắt một cái, không cần xem cũng biết là cái video thằng ngu Quý Phi kia share, không thèm để ý.

Chờ làm xong việc, Cảnh Tư Hàn ngẩng đầu lên, xoa xoa ấn đường, lúc này mới lấy di động lại, mở khóa.

Tài khoản WeChat biểu hiện có 2 tin chưa đọc, anh nhấp vào thì thấy toàn là tin của thằng ngu kia share lên, vừa xoa ấn đường vừa nhấp vào video.

Video không dài, ngắn ngủn hơn mười giây, quay một cô gái bị địch nhân bao vây.

Áo da cùng quần da đều màu đen, bó sát người, tôn lên dáng người, đường cong là lướt hấp dẫn, tóc cao cao cột thành đuôi ngựa, theo hàng loạt động tác của cô mà đong đưa.

Khuỷu tay giờ ra, lộn mèo, Cuối cùng một lộn một cái, xoay một vòng trên không tránh né đòn tấn công của kẻ địch, nhặt vũ khí trên mặt đất lên, quay người ném.

Video tạm dừng ở cảnh cô xoay người ném, tuy rằng biểu cảm lạnh lùng của cô làm anh cảm giác xa lạ, nhưng xác thật là người anh quen biết ~ Lạc Kim Vũ.

Chỉ là cô gái trong đoạn video này, cùng lần trước anh ở Trì Viêt xem buổi thử kính “Mạc Đoan Mẫn” hoàn toàn không giống nhau. Phải nói, nhìn không giống Lạc Kim Vũ, nhưng lại là Lạc Kim Vũ.

Đôi mắt hẹp dài của Cảnh Tư Hàn hơi hơi nheo lại, thậm chí bắt đầu hoài nghi, cho tới nay anh có thật quen biết, hiểu rõ tính cách Lạc Kim Vũ hay không, hay từ trước đến nay cô chỉ đang diễn một nhân vật nào đó ở trước mặt anh mà thôi.

Cảm giác này làm trong lòng anh vô cùng khó chịu.

【 Lãnh khốc vô tình Quý đại thiếu 】: Nhìn cool không vậy? Nhìn lạnh lùng không? Đậu má, cảnh quay này thật sự quá tuyệt vời. Tối nay tao phải nhanh tay chủ động xuất kích, phải bao dưỡng em gái nóng bỏng này. Cần thiết dùng bất kỳ thủ đoạn nào, tao phải cưa đổ em ấy, phải làm em ấy nổi tiếng. Hú hú hú

Video này được share cho anh vào hai tiếng trước.

Cảnh Tư Hàn nhướng mày, dừng một chút, ngay sau đó ở khung thoại đưa vào hai chữ, đánh xác nhận gửi đi.

【J】: Địa chỉ.

Trong chốc lát, Quân Trì gửi định vị qua.

Cảnh Tư Hàn đứng dậy chuẩn bị xuất phát, đi đến bàn làm việc chợt nhớ tới cái gì dừng bước, lại cầm lấy di động gửi đi một tin.

【J】: Đừng để cô ấy uống rượu.

【 Cả đời không kèm chế được thích xem diễn 】: OK.

Cùng lúc đó, ngồi ở vị trí chủ bữa tiệc ~ Quý Phi ~ hai tay ôm di động run bần bật, anh quay đầu nhìn Quân Trì ngồi kế bên mình, nói: “Mày nói, nếu hiện tại tao rời khỏi đây, chuyện này có thể làm bộ như chưa từng xảy ra được không?”

Quân Trì dựa vào ghế cười về mặt vui sướng khi người gặp họa: “Tao nghĩ chắc là không được rồi”

Quý Phi trong lòng ân cái hận, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn anh thấp giọng nói: “Ông đây lát nữa không giết chết mày, thì con mẹ nó, tao không họ Quý!”

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Nuôi Con Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 36: Ăn tiệc

Tốc độ quay của Chu Thừa Đông giống như tốc độ lựa chọn diễn viên, vô cùng nhanh chóng.

Ở phim trường, câu mà Lạc Kim Vũ nghe ông nói nhiều nhất chính là “Không sai biệt lắm, cảnh tiếp theo”, khi chào hỏi Chu Thừa Đông, cô đều sợ mình lỡ miệng kêu thành “Không sai biệt lắm, đạo diễn”

Lạc Kim Vũ cảm thấy, Chu Thừa Đông như một cỗ máy thức ăn nhanh của ngành điện ảnh, ông không chú trọng diễn viên cùng kỹ thuật diễn, chỉ cần biết diễn kịch là được, còn giỏi hay không ông không quan tâm.

Ông có thể thông qua góc độ quay, hậu kỳ chỉ cần dùng thủ thuật cắt sửa là được. Cho nên điều mà ông để ý chính là diễn viên đó có nổi tiếng hay không, lượng fan có đông đảo hay không, có thể làm người bỏ tiền ra mua vé hay không?

Toàn bộ diễn viên trong 《 Năm mới tết đến 》，từ vai chính đến vai phụ, đến khách mời, đều là những idol, diễn viên đang rất nổi, hiện tại chạm tay vào là bóng ngay.

Lạc Kim Vũ đóng vai Đồng San San, nói là nữ phụ số 3, nhưng thực tế chỉ là một trong những diễn viên phụ mà thôi, lời kịch thì ít mà hành động thì nhiều, trừ dàn diễn viên chính, thì cảnh diễn của cô nhiều nhất.

Bởi vì Đồng San San là bảo vệ của nam chính, nên số lần diễn cũng đặc biệt nhiều, mấy cảnh đánh nhau đặc biệt hấp dẫn người xem.

Tuy rằng Lạc Kim Vũ biết vì dàn diễn viên chính không có thời gian huấn luyện võ thuật, nên Chu Thừa Đông đành phải làm vai phụ tới đánh thay, để lấp đầy dung lượng.

Nhưng cô nghĩ trăm lần cũng không ra, chính là, nếu ông ta thật sự chỉ là một đạo diễn như vậy, lúc đó vì sao sẽ chọn người diễn viên cascadeur kia.

Dựa theo cách nói của ông ta, hậu kỳ có thể cắt sửa theo ý của ông, chỉ cần thu nhập phòng vé, còn chất lượng có tốt hay không không quan trọng.

Nói ngắn lại, Chu Thừa Đông thuộc dạng mặt cùng dáng người giống nhau, thoát nhìn tròn tròn mập mập, ở trong lòng Lạc Kim Vũ lại giống như cái con số bí ẩn không giải được.

Cô không hiểu câu nói đầy thâm ý “Không sai biệt lắm”, rốt cuộc ẩn dấu ý gì.

Lạc Kim Vũ cũng không có nhiều tâm tư đi tìm hiểu, cô chỉ lo phối hợp diễn viên chính cùng diễn viên thế thân đuổi kịp tiến độ. Rốt cuộc cũng quay xong.

Bởi vì đóng máy trước tiến độ dự trù, cho nên khó lắm mới có thời gian rảnh này, cô đang định chuẩn bị buổi chiều đóng máy sẽ nhanh chân chạy về nhà, muốn ôm Cảnh Gia Dịch muốn dẫn bé đi chơi.

Kết quả, mới vừa diễn xong thì nghe nói đại Boss tới thăm ban, tối nay còn có bữa tiệc chúc mừng, toàn bộ diễn viên đều phải đi.

Nhân viên đến thông báo tin này còn dặn dò riêng, nói:

“Đừng cự tuyệt, khó có được cơ hội này lắm. Phía trên nói, đại Boss còn đặc biệt khen cô diễn hay. Cô cũng đừng nghĩ nhiều, hôm nay không chỉ cô mà còn có Vân Đường, Trương Yên Nhiên, Phó Huyền đều là diễn viên chính, người ta đưa nhau muốn đi kìa”

“Cô cứ đi thử đi, có mặt cũng được, coi như đi một chuyến làm quen kết thêm nhiều bạn mới, sau này cũng giúp ích phần nào cho con đường sự nghiệp của cô.”

Câu từ chối đến bên miệng chỉ đành phải nuốt trở vào, cô nghĩ chỉ cần đi vào ngồi một chút, nói không thoải mái rồi đi trước, cũng coi như là nể mặt đại Boss.

Nghĩ xong, lấy điện thoại gọi về nhà, nói không trở về nhà ăn cơm chiều, nếu cô trở về trễ, kêu má Trương đỡ Dương Dương đi ngủ sớm một chút, đừng chờ cô.

Bữa tiệc được tổ chức tại một khách sạn 5 sao sang trọng vị trí không xa phim trường cho lắm.

Bởi vì thời gian còn sớm, nên Lạc Kim Vũ trở về khách sạn mà đoàn phim bao, vào phòng riêng nghỉ ngơi hơn một tiếng, mới thức dậy thay đồ, trang điểm nhẹ, đúng thời gian hẹn đi xuống đại sảnh khách sạn chờ nhân viên đoàn phim cùng nhau đi.

Nhìn đến chiếc xe quen thuộc của đoàn phim, Lạc Kim Vũ kéo cửa xe ngồi vào, phát hiện trên xe trừ bỏ tài xế, chỉ có một mình Yến Thanh, hơi giật

mình.

“Còn ngăn người làm cái gì? Đóng cửa! Những người khác đã đi từ sớm rồi.”

Yến Thanh chớp mắt, mắt hơi híp, nhìn ô một cái, nói: “Còn tưởng rằng cô chậm chạp như vậy là muốn trang điểm rực rỡ lấy lòng đại Boss kia chứ, chắc không phải là do ngủ quên rồi chứ?”

Lạc Kim Vũ:

“À! Tiến độ quay quá, cho nên một khi có thời gian thì đều dùng để ngủ, để có sức quay, không cần chọc tức đạo diễn Chu.” Lạc Kim Vũ vừa nói vắn vơ vừa tìm lấy cớ.

“Thật đúng là ngủ, ha, không biết là thật sự khờ hay giả khờ” Yến Thanh nhắm mắt lại, dùng âm thanh cực nhẹ lại vừa vắn, nói một câu có thể làm Lạc Kim Vũ nghe được.

Lạc Kim Vũ nghe xong cũng chỉ xem như không nghe được, cũng không muốn cãi lại, phí thời gian.

Khi cô vào đoàn phim mới biết, nguyên nhân tại sao Yến Thanh luôn một bộ cao cao tại thượng, luôn dùng con mắt từ trên nhìn xuống, giống một vị đại thiếu gia.

Thì ra anh ta không chỉ là phó đạo diễn, mà đồng thời cũng là một trong nhà đầu tư, có quyền lực tương đương với Chu Thừa Đông. Cho nên nghe nói cô là người Yến Thanh đề cử, nhân viên trong đoàn phim không ai dám làm khó dễ gì cô.

Bởi vì không ai nói gì nữa, trong xe vô cùng an tĩnh, Lạc Kim Vũ nhìn thoáng qua Yến Thanh đang nhắm mắt dưỡng thần, cũng dựa vào ghế, tìm tư thế thoải mái nhắm mắt.

“Tĩnh tĩnh! Nước miếng chảy ra kìa”

Lạc Kim Vũ mơ mơ màng màng cảm giác có người đang đẩy đẩy vai cô, nhanh chóng tỉnh lại, theo bản năng liếm liếm môi, đôi mắt còn mê mẫn.

Một giọng nam trầm thấp cười một tiếng: “Còn không tỉnh quá ngốc.”

Lạc Kim Vũ rút cuộc hoàn toàn tỉnh táo, cô dùng sức chớp chớp mắt, hỏi: “Đã đến rồi sao?”

Yến Thanh từ đi xuống xe trước, quay đầu nhìn cô nói: “Nhanh lên, bị muộn rồi.”

Lạc Kim Vũ thấy anh xuống xe, lúc này mới gượng tay sờ sờ khóe miệng, phát hiện không có nước miếng. Cho nên nói, mới vừa tỉnh ngủ phản ứng chậm một chút vẫn là có chỗ lợi, ít nhất bị người giờ trò đùa dai, sẽ không dễ dàng mất mặt.

Lấy ra di động nhìn thời gian, Lạc Kim Vũ phát hiện thật sự đến muộn, cô buồn bực: “Đạo diễn Yến, từ khách sạn đến đây lâu như vậy sao?”

Yến Thanh đầu cũng không quay, nói: “Kẹt xe.”

Lạc Kim Vũ nghe xong tức giận nói thầm: “Thời điểm này đâu ra kẹt xe lâu như vậy”

Yến Thanh đi ở phía trước nghe được, chân không biết vấp vật gì hơi xiềng xiềng, không cẩn thận cơ hồ nhìn không ra, căn bản không để ý đến Yến Thanh, nên Lạc Kim Vũ không nhìn thấy.

Trong phòng ăn VIP, vị trí chủ nhà đối diện cửa lớn còn trống mấy ghế, Lạc Kim Vũ đi theo phía sau Yến Thanh đi vào, nhân viên phục vụ đứng hai bên cửa, thấy khách đến cúi người chào mở cửa.

Ngay lập tức bị ánh đèn sáng rực rỡ cùng những nữ diễn viên trang điểm làm lóa mắt. Nhìn những người khác mặc lễ phục dạ hội, Lạc Kim Vũ nhìn lại bản thân.

Tuy từ trên xuống dưới đều là hàng hiệu nổi tiếng, nhưng áo khoát gió, quần short áo thun oversize, giày nike, vẫn không khỏi cảm thấy bản thân giống một người ngoài cuộc đi nhầm phòng.

Lạc Kim Vũ nhìn một vòng, sau đó tìm chỗ ngồi xuống. Ngụy Tư Lạc vờ người qua thì thầm nhỏ với cô:

“Sao cô lại ăn mặc như vậy? Quản lý không cùng nhắc nhở cô sao. Ồ ha, cô không ở dưới trường công ty nào hết. Ai, sớm biết vậy tôi đã nhắc nhở cô rồi”

Ngụy Tư Lạc là diễn viên mới nổi nhờ diễn vai nữ chính trong một bộ phim tình cảm online trên mạng, hiện tại cũng được coi là diễn viên hạng B. Diễn vai nữ phụ số 2 trong 《 Năm mới tết đến 》.

Bởi vì hai người có mấy cảnh diễn chung, hơn nữa Ngụy Tư Lạc xuất thân là diễn viên mạng, cho nên không giống làm giả như những cô diễn viên khác, cũng xem như có chút tình hữu nghị với Lạc Kim Vũ.

“Không quan hệ, tôi tới cho có mặt thôi, một lát còn phải về nhà, người nhà còn tôi về ăn cơm kìa” Lạc Kim Vũ nhỏ giọng nói với cô.

Ngụy Tư Lạc nghe, tức mà không biết phải nói gì thêm:

“Cô có biết hôm nay ai tới hay không? Là đại Boss, là nhà đầu tư lớn nhất đoàn phim. Bằng không cô cho rằng bọn họ rảnh hay sao mà đều trang điểm hoa hòe lộng lẫy như vậy?”

Vừa nói đôi mắt của cô vừa liếc đám nữ diễn viên trong phòng, đang muốn giảng đạo tiếp, thì cửa lại lần nữa bị người đẩy ra.

Mọi người trong phòng lập tức đều đứng lên, Lạc Kim Vũ vội vàng kéo lên góc váy của Ngụy Tư Lạc, cô bị vướng thiếu chút nữa té ngã, chỉ là khi cô quay đầu nhìn lại, theo thói quen nở nụ cười thân thiện, thì khóe mắt lại giật mãi không thôi.

Hai người kia không phải bạn của Cảnh Tư Hàn hay sao? Cô rất có ấn tượng với người bên cạnh, vì anh ta chính là người đòi bắt gian cô ở Lang Thần.

“Trì tổng giám đốc, đã lâu không gặp.” Yên Thanh đứng lên, đi tới phía trước vài bước, ở nửa đường giương giọng chào hỏi.

Người bình thường thấy anh tự nhiên chào hỏi như vậy, còn gọi một câu “Trì tổng giám đốc” chứng minh quan hệ cá nhân của hai người cũng không tồi.

Quả nhiên, Quân Trì cười bắt tay chào lại:

“Xác thật mấy tháng không gặp, ngày khác hẹn cùng nhau đánh tennis. Người này là Quý Phi, bạn thân của tôi, mới vừa về nước, cùng nhau tới ăn một bữa cơm.”

Xong rồi lại nhìn Quý Phi nói: “Tam công tử của Yên thị, Yên Thanh.”

Ba người chào hỏi qua, ngồi xuống vị trí bàn dành cho đại Boss, những người còn lại thấy vậy cũng đi theo ngồi xuống.

Quý Phi kéo kéo Quân Trì vạt áo, có chút hoang mang mà nhỏ giọng hỏi: “Ê Trì, sao tao cảm thấy ánh mắt ‘ diễn viên tiểu thư ’ nhìn tao có chút kỳ quái vậy mà?”

Quân Trì nghe anh nói, ngẩng đầu nhìn Lạc Kim Vũ đang ngồi ở bàn đối diện, quả nhiên thấy cô dùng ánh mắt đầy kinh ngạc nhìn anh cùng Quý Phi, không khỏi nhếch môi cười:

“Chắc thấy mày soái nên mới nhìn”

Quý Phi kéo kéo cổ áo somi, nhướn mày nói: “Còn cần mày nói?”

“Đạo diễn Chu cần nghiên cứu lại kịch bản, vì làm ra một tác phẩm tốt nhất, cho nên đêm nay không có tôi, ở lại khách sạn thảo luận cốt truyện cùng biên kịch.”

Yên Thanh giải thích nguyên nhân tại sao Chu Thừa Đông vắng mặt, tiếp theo giới thiệu một ít nhân viên trong đoàn cho hai người.

Lạc Kim Vũ nghe Yên Thanh lấy cái cớ vô lý cho Chu Thừa Đông, nhin không được bĩu môi.

Hừ, người như đạo diễn Chu còn vì tác phẩm, thảo luận cốt truyện? Bản lĩnh mở to mắt nói nói dối cũng thật là tuyệt.

Quý Phi vẫn luôn chú ý Lạc Kim Vũ, nhìn thấy biểu tình của cô, trong lòng thấy lẩn lẩn nhướn người lại gần Quân Trì nói nhỏ: “Không hổ là ta người con gái tao coi trọng, ngay cả làm mặt quỷ đều đặc biệt đáng yêu nha”

Quân Trì nhin xuống xúc động muốn bỏ chạy, xoay người vỗ vỗ vai thẳng bạn ngu của mình, nói: “Nắm chặt cơ hội mà xem đi, tương lai không chừng không có cơ hội xem đâu.”

“Mày có ý gì?” Quý Phi nghe xong, hoàn toàn mù tịt phương hướng.

“Mặt chữ y tứ” Hai người nói chuyện rất nhỏ với nhau, còn ứng phó nhân viên đoàn phim đến kính rượu, thực mau đã giới thiệu xong dàn diễn viên chính, đến phiên Lạc Kim Vũ.

Yên Thanh giới thiệu giống như những người khác, một câu cũng không nhiều lời: “Lạc Kim Vũ, đóng vai Cao San San.”

Quý Phi cảm thấy tên này có điểm quen tai, nhưng lại không nhớ ra.

Lạc Kim Vũ đã từ vị trí đứng lên, bung lên ly nước trà, chủ nhiệm sản xuất mở miệng nói:

“Kim Vũ, cô như vậy là không đúng rồi, đã nói là kính rượu Quân tổng tái cùng Quý tổng giám đốc sao có thể dùng trà được? Mau, đổi thành rượu đi”

Lạc Kim Vũ xin lỗi cười, vẫn cầm ly trà không bỏ xuống, giải thích nói:

“Chủ nhiệm Tào, thật sự không phải tôi không muốn uống, mà là thật không thể uống, uống say còn có tật xấu, chỉ sợ đến lúc đó mượn rượu làm bậy thì

không tốt. Cho nên chỉ có thể mượn trà thay rượu, biểu đạt tâm ý.”

Nói giỡn, cơ thể này chỉ một ly là gục, nói câu khó nghe, uống say người nhặt xác đều không có.

Chủ nhiệm Tào biểu tình trở nên có hơi khó coi, ông buông cái ly trong tay xuống, nhìn Lạc Kim Vũ, trong ánh mắt hàm chứa bất mãn, giọng nói còn mang theo ý cười:

“Kim Vũ, đừng nói giỡn như vậy, đoàn phim nhiều người đều ở đây. Cô chỉ khỏi cần lo uống say, nếu uống say thì chúng tôi sẽ đặt phòng riêng cho cô nghỉ ngơi, ngày mai không phải đã đóng máy rồi sao!”

Lạc Kim Vũ cười cười, nói:

“Ngài quý nhân có nhiều việc nên có khả năng không chú ý đến, ngài có thể hỏi mọi người trong đoàn phim sẽ biết, buổi tiệc liên hoan nào của đoàn phim tôi đều không uống thức uống có cồn, là thật sự không uống được, chứ không phải gì khác”

Thấy chủ nhiệm Tào bất bẻ, Lạc Kim Vũ hối hận ngay từ đâu không nói bản thân bị dị ứng cồn, chủ yếu cũng là lo lắng chuyện dị ứng này quá dễ dàng bị vạch trần.

Trong khi hai người nói chuyện, ngồi ở vị trí chủ trì, Quân Trì nhìn tin nhắn WeChat vừa tới, trong lòng thấy vui vẻ, anh duỗi ngón tay chỉ chỉ màn hình di động, nhìn Quý Phi cười nói:

“Không phải mày hỏi tao có ý gì sao? He he, chính là ý này.”

Quý Phi cúi đầu nhìn, ký ức bị lãng quên ở xó góc rốt cuộc đã bùng sáng.

Mẹ nó ~ Lạc Kim Vũ ~ Còn không phải là con nhỏ là năm đó dùng cái bầu bức thẳng Hàn cười nó hay sao?!

“Thằng kia, sao mày không nói cho tao cô ta chính là con nhỏ đó hả?” Quý Phi bực mình nói.

Tuy rằng câu hỏi hơi ngu, nhưng Quân Trì cũng từ tốn hỏi lại: “Lúc ở phim trường mày không nghe thấy mọi người kêu cô ấy là Kim Vũ à? Bộ tao chạy lại che lỗ tai mày sao?”

“.....”

Quý Phi khóc không ra nước mắt, thấp giọng mắng: “Tao, đầu má nó, tao cho rằng Kim Vũ trong cá ba đuôi, cái đuôi giống cái quạt, múa qua múa lại, đặc xinh đẹp”

“Ồ, cho nên bây giờ mày trách tao sao?”

Quân Trì nhàn nhả mà chèn ép một câu, nâng ly rượu chạm chạm bàn ăn trước mặt, phát ra một tiếng vang thanh thúy, tức khắc hấp dẫn sự chú ý của mọi người. Anh hơi hơi nhếch khóe miệng, cười nói:

“Nếu Lạc tiểu thư không thể uống rượu, thì không cần miễn cưỡng, tùy ý đi”

Quân Trì ngoài miệng nói tùy ý, lại cầm ly rượu dẫn đầu uống một hơi cạn sạch, cách hành xử này khác xa với mọi người khi này, bọn họ đến kính rượu anh chỉ nhấp môi chứ không uống sạch như vậy.

Trong lúc nhất thời, hành động này của Quân tể giám đốc làm mọi người đang ngồi cảm thấy có chút kỳ quái.

Yến Thanh tính toán mở miệng nói đỡ cho Lạc Kim Vũ, thấy tình huống như vậy, cũng bất động thanh sắc nhẹ nhàng buông ly rượu xuống, không nói gì.

Quân Trì không chú ý Yến Thanh biểu tình, chỉ dùng khuỷu tay chọc chọc Quý Phi, cười nói: “Ngăn người làm cái gì, Lạc tiểu thư kính rượu mày kia!”

Quý Phi lúc này đang nhớ lại đoạn đối thoại hồi chiều của anh cùng Cảnh Tư Hàn.

Đầu má, rốt cuộc mình đã nói cái gì với nó, muốn theo đuôi mẹ của con trai nó? Hiểu lầm lớn rồi, tính sao bây giờ.

Mặc dù theo lời nó nói, rằng hai người bọn họ không có quan hệ gì với nhau. Đầu má, nó nói không quan hệ, không liên quan, vậy mà bây giờ nó vội vã muốn chạy tới, giống không quan hệ, không liên quan sao?!

“Tôi kính cô một ly trước” Quý Phi đầu óc rối bời, đứng lên, hai tay nâng ly rượu giơ lên phía trước, cúi đầu trịnh trọng mà nhìn cô gái ngồi bàn đối diện, ngưỡng cổ uống một hơi cạn sạch.

Quân Trì nhìn bộ dáng ngu ngốc của anh, nhin cười đến đau bụng.

Lạc Kim Vũ đứng ở vị trí cũ, cảm thấy ánh mắt kinh ngạc của mọi người sắp bắn thẳng cô rồi, quả thực là lưng như kim châm, nhưng còn cách nào đâu, chỉ đành phải nâng ly trà nóng, uống cạn ly thôi.

*Người Trung Quốc không thích uống thức uống lạnh, họ thích uống đồ nóng hơn. Ngay cả trà sữa cũng là trà sữa nóng, chứ không bỏ đá thêm như ở Việt Nam

Cô vừa ngồi xuống, Ngụy Tư Lạc vươn người qua hỏi: “Kim Vũ, Cô quen hai vị đại Boss này sao?”

Lạc Kim Vũ không cần thận uống phải xác trà, tức giận nói: “Không quen biết.”

Ngụy Tư Lạc lập tức cảnh báo cô, nói:

“Vây cô phải cẩn thận, tôi cảm thấy hai người này đối với cô đều có chút ý tứ, nếu cô không muốn cũng đừng cự tuyệt, quá khó coi, miễn cho bọn họ giận chó đánh mèo, đối với con đường phát triển của cô Cô hiểu được chứ?”

Lạc Kim Vũ gật gật đầu, ý của Ngụy Tư Lạc cô hiểu rõ, nhưng cô cũng không biết phải giải thích với cô ấy như thế nào cho đúng, không lẽ nói hai người này là bạn tốt của cha con trai cô, chỉ có thể vỗ vỗ tay cô ấy, nói một câu “Cảm ơn.”

Một tiếng sau.

Lạc Kim Vũ đang vui đầu ăn món ‘trứng cá muối cavia thượng hạng’, hận đến ngứa răng.

Nếu không phải hai người bạn nhiều chuyện kia của Cảnh Tư Hàn, cô đã có thể mượn cớ chạy mất tiêu rồi. Nhưng hiện tại, nhất cử nhất động đều chịu sự chú ý từ mọi người muốn chạy cũng không chạy được, chỉ có thể hóa bị phần thành sức ăn.

Lúc này, cửa lại một lần nữa được mở ra.

Lạc Kim Vũ quay đầu lại, tính toán nhìn xem món tiếp theo được dọn lên là món gì, ai ngờ lại nhìn thẳng tắp vào đôi mắt màu đen kia, cặp mày kia nhíu lại, động tác giống y chang như con trai cô, không phải Cảnh Tư Hàn lại là ai?

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Nuôi Con Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Lại say

Cảnh Tư Hàn khởi động xe rời công ty, trên đường đi bắt đầu tự hỏi, tại sao anh biết người thắng Quý muốn theo đuổi là Lạc Kim Vũ thì lật đật chạy tới bữa tiệc. Nghĩ mãi chưa ra, anh cảm thấy loại hành vi xúc động này thật sự có chút ngu ngốc.

Vì thuyết phục bản thân mình không có ngu như vậy, anh bắt đầu nghiêm túc tự hỏi, đợi đã đến nơi, anh rốt cuộc đã suy nghĩ cẩn thận. Anh chỉ là không muốn anh em của mình bị loại đàn bà như Lạc Kim Vũ quyến rũ lừa gạt.

Mà khi anh đi vào, nhìn thấy Lạc Kim Vũ giống như một con sóc chuột, vừa nhai nuốt đồ ăn vừa dùng ánh mắt mong chờ mà nhìn qua, đột nhiên cảm thấy bản thân càng thêm ngu ngốc.

Một bữa tiệc của người đầu tư, thân là diễn viên lại ăn dính đầy miệng, có thể làm ai thích nổi?

“Hàn! Mày tới rồi à” Quân Trì vừa liếc mắt nhìn thấy Cảnh Tư Hàn đến, lập tức đứng lên, kêu nhân viên đem thêm ghế cùng đồ ăn lên.

Quý Phi thấy nhân viên muốn thêm ghế vào giữa anh và Quân Trì, lập tức kêu người nhân viên đó đem ghế để ở giữa Quân Trì cùng Yến Thanh.

Quân Trì buồn cười liếc anh, dùng môi ngữ nói: “Đồ chết nhất.”

Quý Phi không hổ thẹn, nói: “Không phải mày nên mày không hiểu đâu.”

Cảnh Tư Hàn từng bước từng bước đi đến gần hai người, đầu tiên liếc nhìn Quý Phi, Quý Phi nhe răng lễ phép mỉm cười, hơi xấu hổ: “Ha ha, đến rất nhanh ha”

Cảnh Tư Hàn gật gật đầu: “Ừ, không kẹt xe.”

Quý Phi cười giống thằng ngu, chỉ vào ghế trống, nói: “Ha ha, chỗ của mày ở đằng kia kia”

Quân Trì cười chọt chọt vào hông Quý Phi, lại quen thuộc mà chọt chọt bả vai Cảnh Tư Hàn, ý bảo anh đi sang ngồi bên trái mình, đồng thời giới thiệu Yến Thanh: “Cảnh Tư Hàn, Yến Thanh ~ Yến tam thiếu của Yến thị.”

Hai người bắt tay chào hỏi: “Cảnh tổng giám đốc ~ Ngưỡng mộ đã lâu” Yến Thanh cười nói.

Cảnh Tư Hàn từ trong trí nhớ nhảy ra thông tin về Yến thị, nói: “Anh là người ký hợp đồng kế hoạch dự án nguồn năng lượng mới dành cho xe ô tô? Làm rất tốt.”

Trong mắt Yến Thanh hiện lên chút mờ ám rất khó phát hiện, cười trả lời: “Chỉ là giúp đại ca chuẩn bị giấy tờ linh tinh mà thôi.”

Hai người nói vài câu, Quân Trì đánh gãy cuộc trò chuyện, nói: “Ngồi xuống rồi hãy nói tiếp”

“Còn chưa kịp ăn gì đi? Mấy món ở đây không tồi, tao vừa kêu thêm mấy món, chút nữa mày ăn thử xem”

Quân Trì cao giọng nhìn mọi người ở trong phòng ăn, nói: “Vị này chính là Cảnh tổng giám đốc, vừa mới đặt chân vào ngành giải trí, mọi người làm quen một chút, đũa của vị này thô hơn nhiều so với tôi”

Lời nói đùa của anh lập tức chọc cười mọi người, không khí một lần nữa nhẹ nhàng lên.

Cảnh Tư Hàn tà tà liếc mắt, Quân Trì vuron lại gần nói: “Bộ tao nói sai câu nào sao? Không phải mày bỏ tiền đầu tư bộ《 Về nhà 》 hay sao?”

Nghe anh nói như vậy, Cảnh Tư Hàn nhìn Lạc Kim Vũ đang ngồi ở cái bàn to rộng đối diện kia, phát hiện cô lại bắt đầu vui đầu ăn, ở trước mặt đại Boss cùng mọi người mà có thể không quan gì chỉ lo ăn, anh quả thực không biết nói gì.

Hiện tại chính là thời gian ăn uống, trên bàn cơm mọi người đua nhau kết bạn đại Boss, từng người một đứng dậy kính rượu, một lại tiếp một đợt. Bởi vì trước đó Lạc Kim Vũ đã mời trà Quân Trì, cho nên vẫn luôn ngồi ăn, ai muốn kính rượu thì kệ người ta.

Hiện tại, bởi vì Quân Trì giới thiệu Boss mới, nên mấy diễn viên đang ngồi trong lòng cũng ngo ngoe rục rịch lên. Nếu được đại Boss chú ý thì con đường diễn viên sẽ lên như điều gặp gió, người cũng soái, tiền cũng nhiều, tính ra đều có lợi

Dựa vào thứ tự, rốt cuộc vẫn đến phiên Lạc Kim Vũ, cho dù trong lòng cô không muốn tui cười kính rượu lấy lòng Cảnh Tư Hàn đi chăng nữa, thì cũng không phải ở trước mặt mọi người, trừ khi cô không muốn làm diễn viên nữa.

“Trời ơi! Kim Vũ, cô đã ngồi ăn cả đêm rồi, không sợ béo sao. Mau đi đi, tôi cảm thấy tính cách vị Cảnh tổng giám đốc này còn rất dễ chịu.” Ngụy Tư Lạc vỗ vỗ tay cô, nói

Lạc Kim Vũ “ừ, ừ” gật đầu, nuốt xuống đồ ăn trong miệng, lại lấy khăn giấy chùi miệng, lúc này mới cảm ly thủy tinh, đứng dậy.

Bởi vì uống nhiều trà quá, nên cô đổi thành nước suối.

Cô đi đến bàn đại Boss, Cảnh Tư Hàn đang nói chuyện với Quân Trì, không có chú ý tới cô đã đến gần mình.

Lạc Kim Vũ đứng im tại chỗ, đợi chờ không phát ra tiếng, không đánh gãy người khác nói chuyện là lễ phép. Mà cô không biết chính là, đề tài hai người đang nói chính là cô.

“Ai da, Lạc tiểu thư đang đi tới.”

“Đi được nửa đường rồi kia.”

“Ui trời, đã đứng phía sau Cảnh tổng giám đốc rồi”

Cảnh Tư Hàn cảm ly rượu vang đỏ, nhẹ nhàng gõ vào thành ly, ghé bờ nhìn Quân Trì liếc, lạnh lùng nói: “Mày là trẻ lên ba sao?”

Quân Trì mắt đảo hoa hí hí liếc qua, làm bộ mới nhìn thấy Lạc Kim Vũ, nói: “Ồ! Lạc tiểu thư tới mời rượu Cảnh tổng giám đốc đúng không?”

Lạc Kim Vũ cười nhạt, nói: “Đúng vậy, đặc biệt lại đây mời rượu Cảnh tổng giám đốc một ly, sau này nếu có cơ hội tốt, hy vọng Cảnh tổng giám đốc có thể nhớ tôi.”

Đây là câu mời rượu, từ xưa đến nay của cô.

Cảnh Tư Hàn cảm ly rượu trong tay, xoay người, nhìn thấy độ cong tiêu chuẩn khoe miệng cùng với đôi mắt bình tĩnh không gợn sóng của cô, tự nhiên cảm thấy lời nói vừa rồi của cô không hề có thành ý.

Tầm mắt di chuyển xuống tay cô, thấy Lạc Kim Vũ cầm một ly thủy tinh, bên trong có chứa chất lỏng màu trắng, mày nhíu lại, đang muốn hỏi Quân Trì.

Anh rõ ràng đã dặn nó đừng để cho cô ta uống rượu, tại sao cô ta lại cầm ly rượu trắng lại đây, lại nghe Yến Thanh đột nhiên mở miệng.

“Cảnh tổng giám đốc đừng trách, Kim Vũ không uống được rượu, Trì tổng giám đốc đã rộng lượng bỏ qua, còn đặc cách để cô ấy lấy nước thay rượu.”

Cảnh Tư Hàn nghe xong, không thể không nhìn Yến Thanh, lời này vừa nghe sẽ không thấy có vấn đề gì. Nhưng nghe kỹ thì có thể hiểu rõ ý bên trong anh ta đang giải thích dùm Lạc Kim Vũ.

Kêu ‘Kim Vũ’ nghe so Quân Trì gọi một tiếng “Lạc tiểu thư” gần gũi không ít, đại biểu Yến Thanh đã xem cô như bạn bè hoặc cấp dưới, hy vọng Cảnh

Tư Hàn nể mặt anh bỏ qua cho Lạc Kim Vũ.

Lại nói câu “Trì tổng giám đốc rộng lượng”, nếu Cảnh Tư Hàn không chấp nhận Lạc Kim Vũ dùng nước thay rượu, còn không phải ám chỉ anh không đủ rộng lượng sao?

Cảnh Tư Hàn một lần nữa nhìn Lạc Kim Vũ, thầm nghĩ: “Cô thật có bản lĩnh, bản tính thích quyền rũ người khác trước sau như một, không còn lợi hại hơn trước”

Nét mặt vẫn như cũ, hơi xoay ly rượu, nhàn nhạt nói: “Tùy ý.”

Lạc Kim Vũ nghe lời, giả cười nhấp môi, nói lời khách sáo rồi trở lại chỗ ngồi.

Cô trở lại chỗ ngồi cầm lấy chiếc đĩa tiếp tục đấu tranh với đồng đồ ăn, mới vừa rồi cô thấy mới đem lên một đĩa cua hấp rượu, đã thêm nhỏ dãi. Có câu “Uống rượu vang, ăn cua hấp rượu.” Đây chính là món cô thích ăn nhất.

Ngụy Tư Lạc thấy cô ăn đến hai mắt phát sáng, nhìn không được thờ dài một hơi, hận sắt không thành thép mà nói: “Ăn béo chết cô”

Lạc Kim Vũ nhìn cô cười hì hì, nhanh chóng xoay mặt bàn lấy hai con cua, nói: “Cái này ăn không mập nha.”

Mà bàn ăn bên kia, Quý Phi cũng đem đĩa cua hấp rượu chuyển tới trước mặt Cảnh Tư Hàn, nói: “Hàn, tao biết mày thích món cua hấp rượu nên đặc biệt yêu cầu làm riêng cho mày nè.”

Quản Trì cô ý khoa trương tấm tắc lắc đầu: “Chân chó.”

Ở dưới bàn, Quý Phi nhắc chân đá, Quản Trì phản xạ nhanh trốn thoát: “Thằng nhóc này mày chỉ biết giờ trò gian xảo”

“Không nói lời nào không ai nói mày cầm” Quý Phi trừng anh.

Cảnh Tư Hàn vừa lấy một con cua, vừa nhìn hai người bọn họ nói: “Hai đứa mày nghĩ bản thân còn học tiểu học sao? Để tao yên tĩnh ăn một bữa cơm bộ khó lắm sao?”

Quản Trì bĩu môi: “Chỉ có mày thích ăn, tao ăn không quen.”

Quý Phi ngón tay gõ gõ mặt bàn, nói: “Không phải Lạc tiểu thư cũng ăn vui vẻ quên trời đất luôn sao?”

Cảnh Tư Hàn ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện Lạc Kim Vũ quả nhiên đang ăn vui vẻ, động tác gỡ cua còn thành thạo hơn anh, vừa nhìn thì đã biết là cao thủ ăn cua, chỉ là Anh cúi đầu nghĩ nghĩ, quả nhiên nghĩ được mùi rượu nồng nặc.

Lạc Kim Vũ trước kia chính là “ảnh hậu dạ dày lớn”, sau khi xuyên sách say quá một lần chỉ nhớ rõ không cần đụng tới rượu, kết quả vừa nhìn thấy món ăn yêu thích, thì hoàn toàn quên mất cua hấp rượu là dùng rượu làm.

Chờ cô nhanh chóng giải quyết xong một con cua, chuẩn bị lột xác thêm một em nữa, thì tiếng tin nhắn di động vang lên. Lạc Kim Vũ tạm dừng động tác, đang do dự không biết nên đọc tin nhắn hay tiếp tục ăn cua, quyết đoán lựa chọn về sau.

“Đình ——” di động lại không yên mà vang lên thêm một tiếng.

Lạc Kim Vũ lo lắng là tin nhắn trong nhà, chỉ phải dùng khăn lông ướt xoa xoa tay, cầm di động mở tin nhắn ra đọc.

【 Cảnh biến thái: Lại muốn mượn rượu gây chuyện? 】

【 Cảnh biến thái: Còn ăn? 】

Lạc Kim Vũ đọc xong tin tức, phản ứng đầu tiên là Cảnh Tư Hàn gửi nhầm, nhưng khi cô vừa ngẩng đầu thì thấy người kia ánh mắt sáng quắc nhìn cô, nhìn thấy tầm mắt của cô, thậm chí không kiên nhẫn mà nhướng mày, ngón tay giống như vô tình gõ gõ ở trên con cua.

Lạc Kim Vũ rút cuộc phản ứng lại, cúi đầu nhìn thoáng qua cái đồng xác cua mới vừa rồi đã bị cô tiêu hóa nuốt vào bụng, giật mình nhớ lại.

Không xong!

Ngồi bên cạnh, Ngụy Tư Lạc dùng mũi người người, cau mày khom lưng để sát vào mặt bàn, hoảng sợ hỏi: “Trời ơi! Kim Vũ ~ Đây cua hấp rượu, cô thấy sao rồi, có khỏe không?”

Lạc Kim Vũ chớp chớp mắt, cảm thấy trừ bỏ có hơi nóng nóng ở ngoài, còn lại đều ok. Cô sờ sờ cổ, nhìn Ngụy Tư Lạc nói: “Ok, tôi muốn đi toilet, sẵn tiện ra ngoài hóng gió.”

Ngụy Tư Lạc thoát nhìn có chút lo lắng: “Cô đi một mình được không?”

Lạc Kim Vũ gật đầu: “Ok, rượu dùng để nấu ăn chắc còn độ cũng không cao, tôi chỉ ăn có hai con, tôi mang theo di động, vài phút sẽ trở lại ngay”

Nguyệt Tư Lạc thấy cô nói chuyện trật tự rõ ràng, nghĩ thầm: cho dù tư lượng lại kém thì chắc không đến nỗi ăn hai con cua đã say, buông lỏng tay, nói: “Vậy có việc gì thì cô hãy gọi điện thoại cho tôi ngay”

“Ok.”

Lạc Kim Vũ trả lời, cảm thấy di động đứng dậy đi ra ngoài. Trong phòng ấm áp, nhưng bên ngoài hành lang lại mở cửa sổ, vừa rời khỏi phòng thì từng cơn gió dạt vào trên da, làm cô đánh cái rùng mình.

Lạc Kim Vũ lạnh run, ôm cánh tay, muốn xoay người đi vào phòng lấy áo khoác treo trên ghế ngồi, nhưng cửa đã đóng, lại ngượng ngùng đi vào, cô đành cắn răng chà xát cánh tay, tự thôi miên: Ok, không có gì, gió thổi mát coi như là tỉnh rượu.

Cô đi vào phòng toilet, bởi vì không đem theo đồ trang điểm, nên không dám trực tiếp rửa mặt, chỉ rửa tay bằng nước lạnh, rồi hong khô, sau đó úp tay vào mặt, vỗ vỗ, cảm giác mát lạnh, thấy hai má không còn nóng như lúc đầu mới đẩy cửa đi ra ngoài.

Phía bên phải giống như một sân thượng nhỏ, có trái thảm cỏ phía dưới sàn, thấy bên ngoài cửa kính còn có hai điều thuốc còn chưa tắt nằm trong thùng rác, chắc là nơi dành riêng cho khách hút thuốc.

Lạc Kim Vũ nhìn thời gian, phát hiện đã 8 giờ rưỡi, đây là thời gian ước định phải gọi Face time với bé nếu cô về trễ. Bởi vì Cảnh Gia Dịch phải đi ngủ lúc 9 giờ, chỉ cần ngày nào phải diễn tối, cô đều sẽ đúng giờ gọi Face time nói chuyện, dỗ bé ngủ.

Lạc Kim Vũ mở cửa kính đi vào sân thượng nhỏ.

Lạc Kim Vũ vừa rời khỏi phòng, động tác lật cua của Cảnh Tư Hàn chậm lại, anh nhìn nhìn con cua, ngửi được mùi rượu nồng nặc, không tự chủ được mà nhớ tới lần uống say kia của Lạc Kim Vũ.

“Hàn! Mày đang nghĩ cái gì vậy?” Quân Trì đẩy đẩy thẳng bạn tốt, hỏi.

Cảnh Tư Hàn lấy lại tinh thần: “Mày nói cái gì? Mới vừa rồi không chú ý nghe không kịp”

Quân Trì nói: “Không có gì, hỏi mày đủ ăn không? Muốn ăn thêm cái gì để tao gọi.”

“Không cần, tao đi ra ngoài hút điều thuốc.”

Cảnh Tư Hàn buông con cua đang lột nửa chừng ở trong tay xuống, xé gói khăn ướt xoa xoa tay, lấy di động ra nhìn, không thấy Lạc Kim Vũ trả lời tin nhắn, anh đứng dậy cầm áo vest móc trên lưng ghế, lấy hộp thuốc từ trong túi áo.

Vừa đi vừa nghĩ thầm: Chỉ đi xem một chút là được, xem như đền bù lần trước xây tay làm cô ta té bị thương.

“Ok.”

Quân Trì gạt đầu, nhìn bóng lưng Cảnh Tư Hàn đang đi ra ngoài, lại liếc nhìn con cua đang bị lột dở đang nằm ở trên đĩa, thẳng lưng dựa ra sau ghế, thói quen dùng lưỡi liếm răng nanh, chắc chắn hai tiếng, cười.

Ngẩn người nha, tiểu Hàn ca ca

Quý Phi nhìn mày nhìn anh, “Hừ” một tiếng, mắng: “Mày làm cái gì mà cười nhìn đều quá vậy, nhìn kinh tởm gì đâu.”

Quân Trì liếc anh, tâm tình vô cùng tốt, lưỡi so đo với thẳng bạn ngu ngốc.

Nhưng lúc này Quý ngu ngốc lại bất chợt thông minh, anh liếc nhìn vị trí ngồi của Lạc Kim Vũ, dùng khuỷu tay đâm đâm thẳng bạn ngồi kế bên, thấp giọng hỏi: “Nó đi tìm Lạc tiểu thư rồi phải không?”

Quân Trì nhướn mày nhìn anh, hỏi lại: “Mày nói đi?”

Quý Phi sờ sờ cằm, nghiêm túc nghĩ, nhỏ giọng nói:

“Nhưng tao cảm thấy thẳng Hàn sẽ không dễ dàng cái gì gì đó với cô ta? Con đều đã gần ba tuổi, còn có thể chờ tới bây giờ mới ấy ấy sao?”

“Năm đó Nhạc An Đồng cũng theo đuổi nó gần chục năm, không thấy nó cho người ta một ánh mắt. Tao cảm thấy, bây giờ nó nhiều lắm chỉ có chút tò mò?”

“Rốt cuộc cô nàng này không giống như những gì nó nói với bọn mình lúc trước nha, hoàn toàn khác xa như hai người luôn á”

Quân Trì già đời, lắc đầu chắc chắn lưỡi, đột nhiên ngâm một câu thơ: “Tình yêu đều bắt đầu bằng sự tò mò”

Quý Phi ở bên cạnh nhìn không được run rẩy, bị anh ghê tởm nổi đầy da gà.

Lạc Kim Vũ gọi Face time qua Wechat cho má Trương mụ, lần đầu tiên không ai tiếp. Cô đợi một lát, lại gọi tiếp, lần này chỉ đợi một chút đã chuyển tiếp, màn hình chỉ xuất hiện một cái trần nhà, giọng nói của Cảnh Gia Dịch đã truyền ra tới.

“Mommy”

“Ủm” Lạc Kim Vũ cười trả lời bé, hỏi: “Con đang ở đâu vậy?”

Chỉ nghe bên kia truyền ra âm thanh quần áo cọ xát sột sột soạt soạt rất nhỏ, má Trương cười, nói: “Mới vừa tắm xong, đang mặc quần áo cho bé, nghe được tiếng di động vang đã nhào ra rồi.”

Lạc Kim Vũ cười càng sâu, cô vừa định nói không vội, từ từ tới, thì thấy màn ảnh lay động, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng của bé đã xuất hiện ở màn hình di động: c “Mommy! Chụt chụt.”

Cô vội vàng cúi người lại gần điện thoại, cách màn hình “mua oa”, Cảnh Gia Dịch cười hi hi, chu cái miệng nhỏ “mua oa” vài cái.

Hai mẹ con nhào nhào dính dính thân thiết trong chốc lát, Lạc Kim Vũ nhìn bé nói: “Mommy có việc đột xúc, không thể dựa theo ước định trở về chơi với con, con không có giận mommy đi?”

Cảnh Gia Dịch nhấp nhấp cái miệng nhỏ, nhu nhu mà trả lời: “Ngay từ đầu là có chút giận giận, nhưng hiện tại thấy mommy đã hết giận rồi”

Lạc Kim Vũ nghe xong trong lòng ngọt ngào, cô cảm thấy đầu có hơi choáng váng, lập tức vịn vào lan can, ổn định cơ thể xong, cô nghiêng đầu nhìn Cảnh Gia Dịch nói chuyện phiếm.

Cảnh Gia Dịch giống như mọi ngày, dùng giọng nói ngọt ngào vốn có của trẻ con nói với cô những việc vặt trong ngày của bé. Lạc Kim Vũ mỉm cười lắng nghe, ngẫu nhiên trả lời một hai câu, một lát sau bé mơ mơ màng màng sắp ngủ.

Hai người nói một hồi lâu, cuối cùng cậu bạn nhỏ Dương Dương cũng đã mệt mỏi, ngáp dài hỏi: “Mommy chừng nào về nhà?”

Lạc Kim Vũ “Ủm” thật dài một tiếng, trả lời: “Rất nhanh, sẽ về tới, con ngủ trước đi, đợi ngày mai thức dậy sẽ thấy mommy ở bên cạnh con.”

“Ok.” Cảnh Gia Dịch có chút tiếc nuối, nhưng vẫn là cúi người đến trước màn hình điện thoại hôn cô: “Ngủ ngon, mommy”

“Ngủ ngon.”

Lạc Kim Vũ nhẹ giọng trả lời, chỉ chốc lát sau, di động bị má Trương lấy khỏi tay bé, bà nhỏ giọng nói: “Đã nhắm mắt ngủ, Lạc tiểu thư cô có việc cứ đi làm trước đi”

“Vất vả má Trương rồi.” Lạc Kim Vũ cắt đứt video, vẫn không có động, cô xoay đầu, cầm gác trên cánh tay, hơi hơi ngửa đầu nhìn ngôi sao sáng trưng trên bầu trời đến xuất thần.

Không biết qua bao lâu, cô đột nhiên nghĩ được mùi thuốc lá quen thuộc, cả người đột nhiên run lên, lại có chút không biết bản thân đến tột cùng đang ở nơi nào.

Đây là hương vị khi còn bé cô thường nghĩ.

Ba của cô có một tật rất lớn, đó là nghiện thuốc lá. Người làm nghệ thuật mà, lúc không có linh cảm, nhịn không được muốn hút một hai điếu là điều bình thường.

Mẹ của cô cảm thấy hút hoài như vậy không tốt cho cơ thể, nhưng ba lại cai không được, vì thế tự tìm tòi học hỏi cách làm thuốc lá, tự mua nguyên liệu về nhà làm.

Ba cũng học xong, ông làm thành từng điếu vừa tay, cất vào hộp thuốc để dành hút từ từ, tốt xấu gì cũng an toàn hơn thuốc lá công nghiệp, cũng coi như tâm lý được an ủi.

Cô còn nhớ rõ điếu thuốc kia so với thuốc bình thường còn thon dài hơn một chút, giấy bọc màu trắng, hai đầu giống nhau không có phân đầu là đầu lọc đầu là đầu ngâm.

Lạc Kim Vũ có chút mờ mịt quay đầu lại, nhìn thấy phía sau kính mờ ra một nửa kia bay ra khói thuốc lá, một dòng khói màu xám trắng chậm rãi bay lên, giã lát lại bị gió đêm thổi tan.

Đây là thuốc lá của ba cô.

Lạc Kim Vũ đột nhiên đứng dậy, nghiêng ngả lao đảo chạy đến nơi phát ra khói thuốc, cô dùng lực đẩy ra cửa kính, hét lên.

“Ba ba”

Cảnh Tư Hàn dựa vào trên tường vừa nghe cô trò chuyện cùng con trai vừa cúi đầu yên lặng hút thuốc, bị cô hét lên một tiếng ‘ba ba’ hoảng hồn run tay, tàn thuốc rớt xuống trên mu bàn tay, cọ hồng da anh.

Anh hơi quần bách, có cảm giác bị phát hiện nhìn coi, luống cuống tay chân phui tạt thuốc xuống, nhả đầu thuốc vào khay đựng rác, hơi buồn bực.

Này chẳng lẽ là say đến hồ đồ? Còn nhào tới kêu anh là ba ba.

Nhưng anh vừa nhấc đầu, lại nhìn đến một khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp, cùng với đôi mắt hoảng hốt đầy nước mắt

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Nuôi Con Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Khóc

Lời nói trào phúng tới bên miệng lập tức đều bị đồ trở về, Cảnh Tư Hàn mím môi, che dấu ho nhẹ một tiếng, cuối cùng chỉ hỏi một câu: “Cô có sao không?”

Lạc Kim Vũ nghe giọng nói của anh, cả người run lên, có chút tỉnh táo. Nhưng không có trả lời, tầm mắt di chuyển dừng ở điều thuốc bị anh dập tắt kia, nhìn một hồi lâu.

Cảnh Tư Hàn chờ đến không kiên nhẫn, Lạc Kim Vũ rút cuộc giương mắt nhìn anh, nước mắt trong đôi mắt đã tiêu tan hầu như không còn, nhưng ánh mắt kia lại vô cùng trống trải, không có tiêu cự.

Cô há miệng thở dốc, âm thanh có chút run, cô hỏi: “Có thể cho tôi một điều không?”

Cảnh Tư Hàn cảm thấy bản thân sẽ cự tuyệt, anh sống nhiều năm như vậy, phụ nữ hỏi anh mượn thuốc đếm không hết, anh khi nào để ý đến? Huống chi, anh cũng không thích phụ nữ hút thuốc.

Mà cho dù Lạc Kim Vũ có hút thuốc hay không anh trước nay cũng có thích cô đâu.

Cũng không biết như thế nào, tay lại động còn nhanh hơn đầu óc, chờ anh đi dạo một vòng trong đầu, thì đã đưa điều thuốc đến tay cô.

“Cảm ơn.” Lạc Kim Vũ rử mắt tiếp nhận hộp thuốc cùng bật lửa.

Hộp thuốc của Cảnh Tư Hàn cũng là hàng thủ công, hình dạng ngăn nắp, cổ màu bạc kim loại hình thái cực, Lạc Kim Vũ mò mẫm một chút mới mở ra được, cô dựa vào cửa kính, run rẩy rút ra một điều khế ngậm, cúi đầu bật lửa.

Lạch cạch, lạch cạch, lạch cạch.

Bật liên tiếp ba lần, lửa mới cháy.

Cảnh Tư Hàn nhíu mày nhìn, phát hiện động tác của cô rất vụng về, vừa nhìn đã biết không phải dân hút thuốc.

Quả nhiên, Lạc Kim Vũ vừa hút phát đầu tiên, đã kịch liệt sặc đỏ mặt, cô ho đến độ cong cả eo, hộp thuốc cùng bật lửa cũng rơi xuống đất.

Cảnh Tư Hàn nhìn không được, đi lên một bước, duỗi tay chuẩn bị lấy điều thuốc trong tay cô xuống, lại đột nhiên nghe được một tiếng nói nhẹ tênh: “Giống nhau”

“Cái gì?” Lời nói không đầu không đuôi, Cảnh Tư Hàn không nghe rõ ràng.

Lạc Kim Vũ đứng dậy, rử mắt nhìn điều thuốc, lại nói lần nữa: “Hương vị, thật là giống nhau.”

Trong giọng nói thậm chí mang lên một chút ý cười.

Cảnh Tư Hàn nhíu mày nhìn, mới phát hiện cô đang cười, chỉ là đôi mắt còn mang theo nước mắt.

Cũng không biết là vừa rồi bị sặc, hay là vì điều gì khác.

Cảnh Tư Hàn đẩy mắt thần sắc đen tối không rõ, nhìn cô đột nhiên trở nên không giống như lúc trước, cứ như hai người khác nhau. Nhất thời đã quên lấy điều thuốc trong tay Lạc Kim Vũ, thế cho nên để cô lại hút thêm lần nữa.

“Khụ khụ khụ”

Lần này ho khan còn dữ dội hơn lần trước, toàn bộ vòng eo đều cong xuống. Vì cô hút một hơi khá lâu, đầu thuốc thuốc nhanh chóng thiêu đốt, ánh lửa màu đỏ tươi.

Nhìn hành vi gần như tự ngược này của cô, Cảnh Tư Hàn mày nhăn càng chặt, anh đuổi tay chế trụ cánh tay của cô, tay còn lại giật điều thuốc xuống.

“Khụ khụ. Ha ha khụ.”

Lạc Kim Vũ cũng không phản kháng, vừa ho khan vừa cười, nghe có chút rợn người.

Cô cười đến hoàn toàn không dùng được, dùng cánh tay bị giật điều thuốc kia chống ở bên hông, giống như vừa nghe được câu chuyện cười hay nhất trên thế giới, cười đến cong cả người.

Cảnh Tư Hàn không thể hiểu được trong đầu cô đang nghĩ cái gì, anh bắt lấy cổ tay cô nhấc lên cao, giọng nói vô cùng không tốt: “Cô điên rồi sao?”

Lạc Kim Vũ bị động tác thô lỗ của anh kéo đi về phía trước, lao đảo vài bước, Cảnh Tư Hàn vội vàng dùng thêm chút sức lực kéo cô, đi lên phía trước vượt nửa bước che ở trước mặt cô, theo quán tính mà va vào nhau, theo cách nói nhân gian là nhào vào lòng ngực.

Cảnh Tư Hàn giật mình đuổi tay chuẩn bị đẩy người ở trước ngực mình ra, nhưng vừa nhìn xuống, lại thấy được một gương mặt đầy nước mắt.

Lạc Kim Vũ rõ ràng đang cười, nhưng tuyến nước mắt lại giống như bị cắt đứt, rào rạt chảy xuống. Cảnh Tư Hàn nhìn giật mình, tay cũng cương ở giữa không trung.

Cứ giữ nguyên tư thế như vậy mà ngây người trong chốc lát, Lạc Kim Vũ cúi đầu dúi mặt vào vai anh, như là bị điểm huyết cười, tuy nỗ lực muốn dừng lại, nhưng lại không chịu không chế.

Từ tiếng cười chuyển thành nước mắt.

Lần này, Cảnh Tư Hàn không chỉ có tay, mà toàn thân đều cứng lại rồi. Người con gái vui đầu ở trước ngực anh, làm cả người anh run rẩy.

Cô khóc không giống như lúc cười, ngược lại giống loài động vật nhỏ yếu, vùi ở trong hang tối, liều mạng chịu đựng nỗi đau, ngẫu nhiên mới phun một vài tiếng qua kẽ răng, làm người nghe được cảm thấy bi thương.

Cảnh Tư Hàn tay chần chờ giữ không trung dần hạ xuống, chỉ là không phải đem người đẩy ra, mà là vỗ nhẹ hai cái trên lưng Lạc Kim Vũ, sau đó rũ tay xuống, thẳng sống lưng, trầm mặc tùy ý người trong ngực khóc thút thít.

Anh thật sự không am hiểu an ủi người khác, đây đã là điểm cực hạn mà anh có thể làm được.

Nói thật, người trong lòng anh là Lạc Kim Vũ, anh cảm thấy không đẩy cô ra trực tiếp chạy lấy người cũng đã rất thần kỳ.

Anh có chút xuất thần, nghĩ đến trước đây không lâu, có một một lần, cô cũng từng ôm Cảnh Gia Dịch khóc đến thảm thiết, nhưng lần đó khóc gần như là phát tiết, không giống hôm nay, ảm đạm khiến người khác cũng cảm thấy có chút khó chịu.

Trước kia cô cũng từng khóc giống như vậy sao?

Cảnh Tư Hàn nhận không được nhớ lại, lại phát hiện không hề có bóng hình của cô trong trí nhớ, nó gần như mơ hồ không thấy rõ.

Lạc Kim Vũ kỳ thật rất ít khóc, cô cảm thấy nước mắt của cô đã cạn khi chứng kiến người thân từng người một rời xa cô. Cho nên cô chỉ dành nước mắt cho việc đóng phim.

Ở trong sinh hoạt, ở trong mắt người ngoài, cô đều giữ hình tượng hoạt bát, tích cực hướng về phía trước, dũng cảm tiến tới, nhưng cô thật sự không có nỗi sợ hãi sao?

Cô thật vất vả đi từng bước một đi đến đỉnh cao, lại ngủ một giấc xuyên vào tiểu thuyết, cái gì cũng đều thay đổi.

Dù sao cô chỉ có một mình, ở nơi nào sinh hoạt cũng không gì khác biệt, nhưng nếu muốn xuyên, vì cái gì không thể xuyên vào một người có ba, có mẹ, có ông có bà?

Xuyên vào nguyên chủ cái gì cũng đều không có, cô sợ nhất chính là thật sự hoàn toàn biến thành một người khác, sợ trong tương lai toàn bộ ký ức về thế giới cũ đều sẽ biến mất không nhớ

Có đôi khi, kiên cường cũng sẽ biến thành một loại thói quen, thói quen cười, thói quen tích cực, thói quen dũng cảm

Nhưng yếu đuối kỳ thật vẫn luôn ẩn giấu ở nơi sâu thẳm trong tâm hồn.

Vào lúc cô không bố trí phòng vệ sẽ lên chuồn ra tới, nói cho cô, thật ra cô cũng sẽ sợ hãi, cũng muốn có một bờ vai để dựa vào.

Không biết qua bao lâu, Cảnh Tư Hàn rút cuộc nghe được âm thanh nước mắt dần dần ngừng lại, không bao lâu, tiết tấu hô hấp cũng vững vàng.

Anh nhường mày, đột nhiên có một loại dự cảm không tốt lắm.

“Ê” Cảnh Tư Hàn dùng biên độ rất nhỏ mà nhún vai, không có nghe được hồi âm. Anh nâng lên đôi tay đỡ lấy Lạc Kim Vũ bả vai thoáng đem người đẩy

ra, tức khắc hết chỗ nói rồi.

Cô ta cứ đứng như vậy dựa vào anh mà ngủ!!!

Có lẽ là bởi vì vừa mới khóc, nên xoang mũi có nghẹt, thậm chí còn phát ra tiếng ngáy cực nhẹ.

Ngủ còn rất ngon giấc!

Cảnh Tư Hàn rất là buồn bực, anh muốn lắc cho cô tỉnh, nhưng tầm mắt dừng ở giọt nước mắt còn vương ở trên lông mi, lập tức dừng lại động tác.

Ok, tốt xấu gì cô cũng kêu anh một tiếng “Ba ba”.

Cảnh Tư Hàn hít sâu một hơi, đem người một lần nữa dựa trở về bả vai, tiếp tục làm một cái cây.

Mà anh không có phát hiện chính là, người đáng lẽ đang ngủ say trong lòng anh trước, mí mắt giật giật, tròng mắt lại nhanh như chớp mà dạo qua một vòng.

Lạc Kim Vũ cũng là khổ mà không nói nên lời!

Tất cả bởi vì món cua hấp rượu, ban đầu cô xác thật là có chút mơ hồ, cảm xúc mất khống chế ôm Cảnh Tư Hàn khóc lớn một trận. Nhưng khóc lóc xong men say đã theo nước mắt tan hơn phân nửa, thật ra cô khóc đến một nửa đã tỉnh.

Mất mặt quá! Lạc Kim Vũ ở trong lòng thở dài một hơi.

Cô nghĩ ra kẻ giả bộ ngủ, suy đoán lấy tính cách của Cảnh Tư Hàn, tất nhiên sẽ đem đánh thức cô dậy, cô lại làm bộ không nhớ, như vậy chuyện xấu hổ này cứ vậy mà trôi qua.

Ai ngờ Cảnh biến thái lại bỗng chốc biến thành thánh nam, còn đứng im cho cô dựa nữa chứ? Biết làm sao đây? Hiện tại tỉnh dậy có giả quá không?

Lạc Kim Vũ vô cùng đau đầu, cô dựa vào trong lòng Cảnh Tư Hàn, cảm thấy cứng ngắc, hơi không thoải mái, muốn đổi tư thế, lại lo lắng lộn tẩu cho nên không dám động.

Vì thế, hai người mang tâm tư khác nhau, vừa suy nghĩ như thế nào hắt đối phương ra mà không xấu hổ, lại cứ đứng thẳng tắp mà tại chỗ vài phút.

Thời tiết giữa tháng mười độ ẩm đã hàng xuống âm, hơn nữa lại là ban đêm, gió đêm lạnh lẽo mang theo cảm lạnh thổi vào hai người.

Lạc Kim Vũ mặc quần short áo thun oversize, cộng thêm mới vừa khóc một trận, toàn thân ra một lớp mồ hôi mỏng, lúc này nổi da gà đều đông lạnh cả người.

Anh muốn ga lăng cũng không thể ga lăng đến cùng sao? Gió đêm lạnh run, không biết khoác cái áo cho con gái người ta ấm áp sao? Lạc Kim Vũ cố nén không run, khóc không ra nước mắt.

Ở trong lòng mắng chửi phi nhỏ cảnh biến thái sắt thép thẳng nam N lần, Lạc Kim Vũ rút cuộc nhịn không được, tiếp tục đứng hóng gió như vậy chắc cô bệnh nằm liệt giường quá.

Cảnh Tư Hàn phát hiện cái người đứng dựa trước ngực mình hơi động đẩy cái đầu, sau đó nghe được cô nhẹ nhàng “Úm” một tiếng, bàn tay mềm mại chống đẩy trên ngực anh, hơi hơi loạng choạng đứng thẳng lên.

Lông mày xinh xắn của cô hơi hơi nhíu lại, hình như đau đầu, ngón tay ở huyệt Thái Dương ấn một chút, từ từ mờ to mắt.

Đồng tử có chút tan rã, đôi mắt bị nước mắt tẩy quá khiến nó trong suốt ngập nước, chỉ là bên trong tràn ngập mờ mịt, tầm mắt nhìn anh mơ mơ màng màng, trong khoảng thời gian ngắn cũng chưa nhận ra anh là ai.

“Cảnh. Tư Hàn? Sao anh lại ở đây? Tôi.”

Anh thấy Lạc Kim Vũ kinh ngạc hỏi, ánh mắt không giống làm bộ, giống như lần trước uống say, tỉnh lại cũng không nhớ rõ đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ là lúc này cô tỉnh nhanh như vậy, chẳng lẽ cũng không nhớ rõ?

Cảnh Tư Hàn hẹp dài hai mắt hí hí nhìn cô, nói: “Cô say. Tôi ở chỗ này hút thuốc, cô đột nhiên lao tới ôm tôi, còn khóc lóc kêu ba ba, không nhớ rõ?”

“Anh nói giỡn sao?” Lạc Kim Vũ đôi mắt hơi mờ, một bộ nghe không hiểu, kỳ thật nội tâm điên cuồng mắng ‘mẹ nó, ai khóc lóc kêu ba ba’

Giây phút này, cô vô cùng may mắn bản thân là một diễn viên chuyên nghiệp.

Cảnh Tư Hàn không nhìn thấy sự sợ hãi nào ở trên mặt cô, lông mày hơi hơi nhăn lại.

Ngón tay giật giật, vốn định chỉ vào gương mặt khóc đến chảy cả lớp trang điểm, giống như mèo đốm của cô, nhưng lại cảm thấy hôm nay anh đã tiếp

xúc với cô đủ nhiều, vì thế lười nói cho cô biết, xoay người lại nhặt hộp thuốc lá lúc trước rơi trên mặt đất cùng bật lửa.

Bởi vì Lạc Kim Vũ ho khan quá kịch liệt, nên buông tay làm hộp thuốc cùng bật lửa ngã trên mặt đất, thuốc lá rớt ra ngoài không ít.

Lạc Kim Vũ mím môi, nửa ngồi xổm xuống cùng nhau nhặt, cô vừa nhặt, vừa tùy ý hỏi: “Thuốc lá của anh nhìn rất đặc biệt, mua ở đâu vậy?”

Cảnh Tư Hàn nhắc lên mí mắt nhìn cô, Lạc Kim Vũ cho rằng anh sẽ không trả lời, lại nghe anh dùng giọng nói lạnh lùng trả lời cô.

“Tự làm.”

Lạc Kim Vũ ngẩn ra, Cảnh Tư Hàn đã đứng lên, cô lập tức đem mấy điếu thuốc lá trong tay đưa cho anh, anh cúi xuống nhìn nhìn, không nói gì.

Thật ra đây chỉ là động tác theo bản năng của Lạc Kim Vũ.

Trước kia, ba của cô luôn vô tình làm rớt thuốc lá xuống sàn nhà, cô luôn là người đầu tiên cúi xuống nhặt lên, ba ba chỉ phìu phìu cho hết bụi rồi hút tiếp. Cho nên cô cũng hình thành thói quen nhặt lên rồi nhét vào trong lòng bàn tay đối phương.

Khi cô phản ứng lại, mới phát hiện bản thân xác thật làm điều thừa, mấy điếu thuốc này đều đã nằm khá lâu trên mặt đất ẩm ướt, đã hẳn không thể hút.

Lạc Kim Vũ muốn rút tay về, ném vào thùng rác bên cạnh, Cảnh Tư Hàn lại đột nhiên duỗi tay nhận lấy thuốc từ tay cô: “Cảm ơn.”

Nhìn Cảnh Tư Hàn cúi đầu đem từng điếu xếp ngay ngắn gọn gàng trong hộp thuốc, Lạc Kim Vũ chớp chớp mắt, trở về một câu: “Không khách khí.”

Cảnh Tư Hàn chôn đầu, cảm thấy cả đêm hôm nay mình thật là ngu ngốc.

Lái xe lại đây ăn cơm thì thôi đi, vậy mà còn đứng im chịu trận cùng Lạc Kim Vũ ở cái nơi lạnh lẽo như vậy, hiện tại lại ngu ngốc nhét thuốc lá hẳn vào hộp, ha, tốt rồi, cả hộp đều đã nhiễm hẳn.

Thật ra anh muốn cự tuyệt, nhưng vừa nhìn vào ánh mắt của Lạc Kim Vũ, làm anh không khỏi nhớ tới chuyện xảy ra lần trước ở nhà, hình ảnh Gia Dịch đứng ở cửa nhìn anh đi, làm anh thấy nhói nhói.

Ánh mắt đầy mong chờ, làm anh không thể mở miệng cự tuyệt.

Tiếng chuông di động đánh gãy sự trầm mặc giữa hai người, Lạc Kim Vũ từ trong túi quần lấy ra di động, phát hiện là Ngụy Tư Lạc gọi, cô đi sang một bên nghe máy, lập tức nghe được bên kia đề thấp tiếng nói.

“Kim Vũ, cô không sao chứ? Cô đi ra ngoài hơn nửa tiếng rồi đó”

Lạc Kim Vũ trả lời: “Không có việc gì, gọi về nhà nhắn tin bình an, sẵn tiện trò chuyện một chút, chắc sắp tàn tiệc đi?”

“Ừ, nhưng vị Quân tổng giám đốc kia hình như còn muốn đi tiếp tầng hai, còn không biết đi làm cái gì nữa, cô đi sao?”

“Tôi không đi đâu, thật vất vả mới có thể nghỉ một ngày, tôi còn phải về nhà nữa. À, tôi phải quay trở lại lấy áo khoác cùng.....”

Lạc Kim Vũ vừa nói vừa xoay người, vừa lúc nhìn vào cửa kính, nhìn cái bóng phản chiếu trong kính, nhìn lớp trang điểm nhòe nhoẹt trên mặt, bị dọa xém quãng điện thoại “Má ơi”

Người mang gương mặt mèo đốm này tuyệt đối không phải là cô!!!

“Làm sao vậy?” Ngụy Tư Lạc cũng bị âm thanh của cô làm hoảng sợ.

Lạc Kim Vũ nhanh tay che lại hình ảnh phản chiếu của cô trong gương, hít sâu một hơi, nói: “Không có chuyện gì, tôi không trở về phòng đâu, thấy kỳ kỳ, nên cô có thể giúp tôi mang áo khoác cùng túi xách ra ngoài giùm được không?”

Ngụy Tư Lạc hẹn cô ở bên ngoài toilet nam, Lạc Kim Vũ cắt đứt điện thoại xoay người, phát hiện Cảnh Tư Hàn vừa lúc khép lại hộp thuốc bỏ vào túi áo.

Cô đột nhiên giơ tay che mặt, nhanh miệng nói một câu “Tôi đi trước”, vội vàng ba chân bốn cẳng chạy.

Cảnh Tư Hàn đôi tay cầm ở túi quần, nhìn bóng lưng chạy trốn vào trong toilet, xưa nay bình tĩnh không gọn sóng mà nay trong mắt lại hiện lên ý cười nhạt nhẽo.

“Thật xấu.” Cảnh tổng giám đốc đúng là Cảnh tổng giám đốc, sau khi người đã đi khuất bóng thì độc miệng phi nhỏ một câu, cất bước đi về phòng.

“Ê, mày đi đâu mà lâu dữ vậy! Còn tưởng mày không trở về nữa chứ”

Quân Trì nhìn Cảnh Tư Hàn trở về vị trí, nói nói, tầm mắt quét đến trên vai anh, cười như không cười nói: “Úi cha! Vai mày dính cái gì vậy? Đi đâu mà nước dính đầy người vậy?”

Đó là do Lạc Kim Vũ khóc ướt, Cảnh Tư Hàn cúi đầu nhìn thoáng qua, cời áo khoác treo ở lưng ghế, nhàn nhạt nói: “Rửa tay không cần thận chút thôi”

“Ngài có bao nhiêu không cần thận mới để nước bắn thành bộ dáng này nha” Quân Trì nói pha theo chút ý ngầm.

Cảnh Tư Hàn không để ý đến anh, anh lại nhìn không được tiện hê hê vuron đầu lại gần hỏi: “Lạc tiểu thư đâu? Sao không đi chung với mày trở về?”

“Tại sao tao phải đi chung với cô ta?”

Cảnh Tư Hàn nghiêng người liếc anh: “Mày quan tâm cô ấy đến như vậy, nhìn là biết đi ra ngoài tìm người ta rồi?”

“Thôi, thôi, tao không dám nói động đến Cảnh tổng giám đốc nữa? Quý Phi share có cái video mày đã có mặt tại đây, nếu tao”

Quân Trì nói đến một nửa, phát hiện ánh mắt bạn tốt nhìn anh càng thêm sắc bén, lập tức gờ hai tay lên đầu thành tư thế đầu hàng: “Ok ok, tao không nói nữa, Ok?”

Cảnh Tư Hàn thu hồi tầm mắt, Quý Phi từ bên phải Quân Trì lú đầu ra tới, hỏi hai người nói: “Ê, tao ăn no rồi? Kế tiếp làm cái gì đây? Ca hát? Hay là chơi bài?”

Quân Trì nhún nhún vai, không sao cả nói: “Tao ok hết”

Cảnh Tư Hàn nghĩ nghĩ, lắc đầu: “Tao không đi, ngày mai là chủ nhật, phải về nhà, tụi bây đi đi”

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Nuôi Con Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Công viên giải trí

Sáng ngày hôm sau, Cảnh Gia Dịch còn chưa mở mắt, cái mũi nhỏ đã giật giật, ngửi được hương vị quen thuộc làm bé an tâm. Bé trở mình, quả nhiên nhìn thấy mommy đang nằm nghiêng ngủ ở bên cạnh.

Bé nhẹ nhàng di chuyển chân ngắn nhỏ, từ chỗ nằm lăn một vòng đến cạnh Lạc Kim Vũ, mắt tròn xoe chớp chớp, bỗng chốc cười cong như trăng rằm.

Thật tốt nha! Mommy đã về rồi!

Cảnh Gia Dịch lăn một cái vào ngay trong lòng ngực Lạc Kim Vũ, cọ cọ trên người cô giống như một chú cún con.

Thật khi Cảnh Gia Dịch sột soạt thức dậy cô đã tỉnh, chỉ muốn nhìn bé đến tột cùng muốn làm cái gì, kết quả thằng nhóc này lăn vào trong lòng ngực cô cọ, nhìn đáng về chắc là còn tính toán ngủ tiếp một giấc

Tính trẻ con chột nháy ra, Lạc Kim Vũ vuron tay, trực tiếp ôm bé nhấc lên trên: “Nhoa! Xem mommy bắt được cái gì nè ta, ủa, có phải bảo bối nhỏ nhà chúng ta không vậy?”

Cảnh Gia Dịch giật mình nửa giây, lập tức nhào lên ôm Lạc Kim Vũ, nằm bò “Ha ha” cười: “Là Dương Dương nha, là bảo bối của mommy nha”

Lạc Kim Vũ gờ tay nhéo chớp mũi bé, cười nói: “Còn tự kêu bản thân là bảo bối nha! Xấu hổ xấu hổ quá đi.”

Cảnh Gia Dịch vuron tay nhỏ ôm cổ cô, chôn mặt vào vai cô không ngẩng đầu lên, trong miệng mãi lẩm bẩm: “Thực sự là bảo bối nha, là mommy bảo bối!”

Lạc Kim Vũ bị bé nói đến cảm động, xoa xoa đầu tóc xù xù mượt như tơ của con trai bảo bối, nói:

“Ok, Dương Dương chính là bảo bối nhỏ bé của mommy, hôm nay bảo bối có muốn làm gì không nha? Cả ngày hôm nay mommy đều thuộc về một mình bảo bối nha”

Cảnh Gia Dịch từ trong ngực cô ngẩng đầu, hỏi: “Cái gì đều có thể chứ?”

“Đương nhiên! Ai kêu mommy của con yêu nhất bảo bối nhỏ đáng yêu này đâu!” Lạc Kim Vũ gật đầu, hôn vào trán bé.

“Con muốn cười ngựa nhỏ nha” Cảnh Gia Dịch hai mắt sáng lên, tiếp tục nói: “Giống, giống như trong TV á, ngựa nhỏ xoay vòng vòng, rất đáng yêu,”

Lạc Kim Vũ vui vẻ nghe bé nói, không nghĩ tới con trai của cô còn có lòng thiếu nữ, muốn cười vòng xoay ngựa gỗ nữa chứ.

“Không thành vấn đề” Lạc Kim Vũ xoay người ngồi dậy, Cảnh Gia Dịch lập tức tự giác mở ra hai chân bám chặt vào hông cô, giống như bạch tuộc bám vào con mồi.

Lạc Kim Vũ một tay nâng mông bé ước lượng, đứng lên đi vào phòng tắm: “Rời giường thôi nào, rửa mặt xong chúng ta đi cưỡi ngựa nhỏ hen”

“Ai da! Thiếu gia hôm nay đến sớm quá ta? Muốn ăn sáng luôn không, để tôi xuống bếp làm mấy món?” Má Trương từ phòng bếp đi ra, vừa lúc nhìn thấy Cảnh Tư Hàn đang đứng ở cửa toilet.

“Không cần đâu má Trương, con đã ăn rồi” Cảnh Tư Hàn thay dép lê, cầm lên cái túi to to nằm bên chân, đi vào phòng khác.

“Ủi cha! Cái này là mua cho Dương Dương sao?” Má Trương nhìn thấy cái túi to, nhìn xuyên qua bên trong thấy mấy hộp đồ ăn, có chút kinh ngạc.

Cảnh Tư Hàn túi đồ ăn đặt ở bàn sofa, bởi vì quá lớn, nên còn cao hơn sofa: “Thằng bé rất thích chơi xe ô tô”

Má Trương cười đến đôi mắt nheo lại: “Đúng vậy, phu nhân cùng Lạc tiểu thư gần nhất lại mua cho bé không ít xe mới”

Cảnh Tư Hàn gật gù đầu, nhìn thoáng qua mọi góc trong phòng khách, má Trương thấy lập tức nói: “Phu nhân lên lầu thay quần áo, nói là hôm nay muốn dẫn Dương Dương đi công viên giải trí chơi”

“Công viên giải trí?”

“Đúng vậy, phía đông không phải mới mở một công viên giải trí khá lớn sao? Lạc tiểu thư nói thừa dịp được nghỉ dẫn Dương Dương đi chơi, phu nhân cũng đi. Nhìn thời gian chắc cũng mau đi xuống thôi”

Má Trương vừa dứt lời, thang lầu vang lên tiếng bước chân.

Cảnh Tư Hàn quay đầu, nhìn thấy một lớn một nhỏ ăn mặc quần áo giống nhau, đang đi từ lầu hai xuống, quần jeans màu xanh phối với áo thun trắng, túi jeans trước ngực thêu một con vịt màu vàng.

“Ba ba”

Cảnh Gia Dịch đi đến nửa đường nhìn thấy Cảnh Tư Hàn, vui vẻ chạy nhanh xuống lầu, biến thành nhảy nhảy như chú cóc nhỏ.

Tuy Lạc Kim Vũ đã nắm chặt tay bé, nhưng Cảnh Tư Hàn nhìn thấy hành động của bé có chút nguy hiểm, cất bước đi lên đứng ở bậc cầu thang, không tán đồng nói:

“Đi đằng hoàng”

Cảnh Gia Dịch lại nghe không hiểu mấy từ này là ý gì, cuối cùng còn mấy bậc, bé trực tiếp hai làm thành một, thẳng tắp nhảy xuống dưới. Lạc Kim Vũ sốt ruột la “Cẩn thận”, Cảnh Tư Hàn một tay bế con trai, một tay đỡ mông bé.

“Ba ba cũng đi công viên giải trí với con nha” Cảnh Gia Dịch ôm cánh tay ba ba, ngưỡng đầu nhỏ hỏi.

Cảnh Tư Hàn còn không có kịp mở miệng, Lạc Kim Vũ đứng ở bậc thang đã thay anh trả lời: “Ba ba rất bận! Ngoan, mommy cùng bà nội đi với con là được rồi”

Cảnh Gia Dịch nghe xong, có hơi không vui, cái miệng nhỏ chu chu lên, có thể chứa được một chai dầu. Cảnh Tư Hàn xoa nhẹ đầu bé, ngẩng đầu nhìn Lạc Kim Vũ.

Bởi vì đi công viên giải trí nên Lạc Kim Vũ ăn mặc trang điểm biến hóa thành thiếu nữ.

Gương mặt trắng như sứ, hai má không đánh tự nhiên hồng, làn môi cắn đỏ hồng mọng nước, tóc thắt bím chia đều hai bên đuôi tóc xả buông xuống trước ngực, nhìn rất giống học sinh cấp ba.

Bởi vì cô đứng ở trên cầu thang, cho nên tuy rằng mang dép lê, nhưng lại cao bằng Cảnh Tư Hàn, tầm mắt hai người lập tức va chạm vào nhau.

Tối hôm qua mới mượn rượu ôm người ta khóc lóc thảm thiết, hôm nay Lạc Kim Vũ đã đánh trống lảng, cô rũ mắt vờn tay nhìn Cảnh Gia Dịch, nói: “Đi thôi, chúng ta đi đến sofa ngồi chờ bà nội xuống”

“Tư Hàn đã trở lại rồi sao?”

Giọng nói của Cảnh mẹ vang lên: “Vừa lúc, con lái xe đưa Kim Vũ cùng Dương Dương đi dùm mẹ cái, mới vừa nãy đang thay quần áo không biết sao thấy chóng mặt quá, cũng không biết có phải bị lên huyết áp hay không nữa?”

“Chóng mặt?” Lạc Kim Vũ quay người lại, bước nhanh đi lên cầu thang đỡ Cảnh mẹ đi xuống: “Hiện tại mẹ cảm giác thế nào? Hay để con gọi điện thoại kêu bác sĩ La đến, thôi để con đưa mẹ đi bệnh viện cho chắc”

Cảnh Tư Hàn nhìn Lạc Kim Vũ chạy lại đỡ mẹ mình, ánh mắt đầy quan tâm, trong lòng hơi hơi động, anh cũng giương giọng nói: “Mẹ đi chậm một chút, để con đi lấy xe đưa mẹ đi bệnh viện kiểm tra”

Cảnh mẹ nhìn hai người vẫy vẫy tay, cười nói: “Mấy đứa cần gì phải làm rối lên như vậy, chỉ chóng mặt có một chút thôi, mẹ nằm nghỉ một lát là hết.”

Cảnh Tư Hàn nhủ mày: “Như vậy sao được, nếu không thoải mái thì phải sớm kiểm tra mới hết bệnh”

Cảnh mẹ nhìn thẳng con ngu ngốc của mình, bực mình gằng giọng, nói:

“Bệnh cũ của mẹ không phải con không biết, mỗi năm đều kiểm tra sức khỏe định kỳ, con còn muốn kiểm tra ra cái gì nữa hả?”

“Chắc là do ăn uống không tiêu thôi, chút nữa mẹ kêu má Trương liên hệ bác sĩ La lại đây một chuyến là được? Con chỉ cần thay mẹ làm tài xế chở hai mẹ con đi công viên giải trí chơi là được, lằng nhằng làm cái gì”

Lạc Kim Vũ nghe xong, rất cuộc nhớ tới, sức khỏe của Cảnh ba cùng Cảnh mẹ cũng không được tốt lắm, cho nên má Trương mụ rất chú ý ẩm thực hằng ngày, chế biến mấy món ăn rất là khỏe mạnh, cơ bản không có khả năng xuất hiện tình huống này

Giờ thì cô đã hiểu, hoá ra Cảnh mẹ chỉ muốn tạo cơ hội cho Cảnh Tư Hàn ra ngoài chơi cùng mẹ con cô.

“Mẹ, một mình con dẫn Dương Dương đi được rồi, mẹ cũng đừng nhọc lòng làm gì” Lạc Kim Vũ lập tức nói.

Cảnh mẹ lắc đầu: “Hôm nay là cuối tuần, khẳng định sẽ có rất nhiều người, một người con sao có thể trong thẳng bé được? Hai người thay phiên trông coi sẽ tốt hơn”

Lạc Kim Vũ còn muốn nói cái gì, mới vừa mở miệng đã bị Cảnh mẹ đánh gãy: “Con nghỉ lại đi, lỡ như con muốn đi toilet, đến lúc đó ai giữ Dương Dương?”

“Con

Cảnh mẹ vỗ vỗ mu bàn tay của cô: “Nghe lời mẹ đi”

Lạc Kim Vũ ôm một tia hy vọng cuối cùng, nhìn Cảnh Tư Hàn, giả cười hai tiếng, nói: “Dương Dương ba ba bận rộn như vậy, làm sao có thời gian đâu! Đúng không? Mẹ cũng đừng làm khó anh ấy.”

Cảnh Tư Hàn nghe xong, đáy mắt hiện lên một tia dị sắc. Từ đầu cô ta đã giúp anh tìm lấy cớ, nhìn là biết không muốn anh đi.

Cảnh Gia Dịch dựa vào trên đùi anh, giọng nói rầu rĩ: “Ba ba luôn bận, vậy khi nào ba ba mới có thời gian

Cảnh Tư Hàn khom lưng bé bé lên, giọng nam trầm thấp nghe rất quyến rũ: “Hôm nay có, hiện tại xuất phát đi, như thế nào, con có thích không?”

“Thật sao! Hay quá” Cảnh Gia Dịch lập tức hoan hô.

Lời nói của anh làm Cảnh mẹ ngẩn người, bà chuẩn bị sẵn sàng kịch bản ‘cao ngạo hếch cằm ra lệnh cho con trai’, kết quả nó một câu cũng chưa phản bác, đã đồng ý rồi?

Lạc Kim Vũ cũng mang một gương mặt không tin, đây là Cảnh biến thái sao? Chẳng lẽ giống cô cũng là người xuyên không?

Cảnh Tư Hàn dùng dư quang khoe mắt liếc thấy vẻ mặt ‘kế hoạch thất bại’ của cô, lại cảm thấy vui vẻ yêu đời.

Nhìn xe hơi từ gara chạy ra khỏi Cảnh gia, Cảnh mẹ nhìn không được ca hát vài câu, má Trương đứng ở bên cạnh, nhìn thấy phu nhân vui vẻ, bà cười nói: “Hôm nay, tâm trạng của phu nhân rất tốt nha”

Cảnh mẹ vỗ vỗ cánh tay của bà, thở dài nói: “Tư Hàn rất cuộc cũng giống một người cha rồi”

“Dù sao cũng là cha con ruột, Dương Dương lại ngoan ngoãn đáng yêu như vậy, thiếu gia sao có thể không có chút cảm giác nào được”

Má Trương nói, giọng tay vịn Mai Uyển, hỏi: “Đề tôi gọi điện kêu bác sĩ La đến

Cảnh mẹ giận liếc bà, nói: “Bà còn không biết tôi bị bệnh thật hay giả nữa sao mà còn hỏi?”

Nói chuyện, hai người cười ha hả đi vào nhà

Xe hơi vàng chạy trên đường.

Cảnh Gia Dịch ngồi vào ghế dành cho trẻ em, vui vẻ đá chân qua lại, đây là lần đầu tiên bé đi ra ngoài chơi cùng với ba ba ~ mommy, hơn nữa là đi công viên giải trí cười đùa nhỏ nha!

Đây quả thực là chuyện tốt nhất xảy ra với bé nha! Còn tốt hơn so với việc không mặc tả giấy nha.

Lạc Kim Vũ cầm bình sữa giữ nhiệt của Cảnh Gia Dịch, ngồi ở bên cạnh nghĩ thầm:

Thì ra lần trước cô không có nhìn lầm, Cảnh Tư Hàn thật sự gắn ghế dành cho trẻ em.

Cô nhìn bé vui vẻ đến muốn nhảy tung tung, ban đầu muốn ngậm thương lượng với Cảnh Tư Hàn, kêu anh bỏ hai mẹ con xuống ngay đầu đường, nhưng khi nhìn thấy biểu cảm của bé thì cô nói không nên lời.

Cô không có quyền lợi cướp đoạt hạnh phúc gần ba của bé, cho dù cô là mẹ của bé đi chăng nữa.

Lạc Kim Vũ giương mắt nhìn người đàn ông đẹp trai nam tính đang chú tâm lái xe, thờ dài.

Thôi, nếu Cảnh Tư Hàn đã đồng ý, thì cô coi như quen có thêm một tài xế đi theo là được! Dù sao Cảnh mẹ nói không sai, nhiều người sẽ tốt hơn, bằng không lỡ như có chuyện gì xảy ra, hối hận cũng không kịp.

Nghĩ như vậy, cục tức tích tụ trong ngực Lạc Kim Vũ cuối cùng cũng tan biến, trong lòng vui vẻ cũng có tâm trạng chơi đùa cùng bé, hai mẹ con hi hi ha ha, không khí trong xe nhảy mất náo nhiệt hẳn lên.

Cảnh Tư Hàn từ kính chiếu hậu nhìn một lớn một nhỏ mặc đồ giống nhau như đúc ngồi đùa vui ở băng ghế sau, bỗng dưng cảm thấy trong lòng vô cùng bình tĩnh.

Công viên giải trí là hạng mục mới nhằm nâng cao đời sống cùng kinh tế mà chính quyền Du Thành mở ra, không chỉ có nhiều trò chơi cùng thiết bị hiện đại, còn có thủy cung, nhà bảo tàng, là một nơi vui chơi giải trí dành cho mọi lứa tuổi.

Ước chừng đi khoảng bốn mươi phút, ba người đã tới mục đích tiến quân ngày hôm nay.

Lạc Kim Vũ treo bình sữa giữ nhiệt trên cổ Cảnh Gia Dịch, đuổi tay bé xuống xe. Cảnh Gia Dịch đứng yên để mommy giúp mình chỉnh sửa lại quần áo, đôi mắt đen nhánh không chớp mắt nhìn cửa lớn công viên giải trí được làm theo phong cách cổ tích, hận không thể lập tức bay vào trong.

Lạc Kim Vũ nhét vạt áo vào trong quần, lại vuốt vuốt tóc của bé: “Ok! Đã quay trở lại thành một tiểu soái ca rồi đó”

Cảnh Gia Dịch vừa nghe cô nói “Ok”, lập tức nhin không được, nắm lấy tay Lạc Kim Vũ chạy lại cổng lớn: “Nhanh lên Mommy Cười ngựa nhỏ”

“Chậm một chút ~ chậm một chút! Cẩn thận té bây giờ” Lạc Kim Vũ nắm chặt tay bé, cũng chạy theo bé.

Cảnh Tư Hàn khóa lại cửa xe, nhìn hai mẹ con cười ha ha dần dần chạy xa, gạt mình trong giây lát, thực mau cũng đi nhanh qua.

Trạm thứ nhất đương nhiên là đi thẳng đến nơi cậu bạn nhỏ Dương Dương mong nhớ ngày đêm ~ Vòng xoay ngựa gỗ.

So sánh với những trò khác trong công viên giải trí, thì vòng xoay ngựa gỗ rất ít người lớn, phần đông đều giống Cảnh Gia Dịch, đều là trẻ em lôi kéo theo ba mẹ đến.

Ngẫu nhiên có mấy cô bé muốn làm công chúa cười ngựa chạy lại, chủ yếu là tự sướng.

Lạc Kim Vũ nắm tay Cảnh Gia Dịch, đứng đợi không bao lâu sẽ đến phiên hai người bọn họ, suy xét về tính an toàn, cô lựa chọn ôm bé ngồi chung một con ngựa gỗ.

Vòng xoay ngựa gỗ tốc độ không nhanh, khi chuyển động sẽ lên xuống cao thấp phập phồng, Cảnh Gia Dịch bám móng vuốt nhỏ ôm cổ ngựa cười “hi ha” không ngừng, trong miệng còn vui vẻ kêu: “Giá, ngựa nhỏ, giá, giá, giá”

Cảnh Tư Hàn dựa vào vòng bảo hộ đứng ở bên ngoài chờ, liếc mắt đã nhìn thấy hai mẹ con mặc đồ đôi rất bắt mắt, Cảnh Gia Dịch ngồi ở trên ngựa gỗ, quơ quơ tay nhỏ nhìn anh kêu lên “Ba ba”

Cảnh Tư Hàn bị nụ cười hồn nhiên của bé lây nhiễm, khóe miệng hiếm khi nhếch lên lên, ngay cả đôi mắt đều cong lên một chút, anh giương giọng trở về một câu: “Ngồi cẩn thận”

Cảnh Gia Dịch sao nghe vào được, mommy còn ôm bé mà! Vì thế rất nhanh, bé đã quên mất lời của anh, Cảnh Tư Hàn bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

“Đi cùng con trai đến chơi sao?” Bên cạnh vang lên một giọng nam nghe không trầm lắm.

Cảnh Tư Hàn quay đầu lại, thấy một người đàn ông có vẻ ngoài hiền lành, hơi lùn so với anh, anh mơ hồ mà lên tiếng: “Ừm”

Người đàn ông kia cũng không ngại sự lạnh nhạt của anh, ngược lại vô cùng tự quen thuộc mà chỉ vào đôi mẹ con trên ngựa gỗ, khoe khoang nói: “Đó là vợ cùng con gái của tôi! Xinh đẹp không? Ha ha ha!”

Cảnh Tư Hàn nhìn theo phương hướng anh ta chỉ, khách quan mà nói, nhan sắc của hai mẹ con kia chỉ có thể xem như bình thường, bất quá có lẽ là do tâm trạng tốt, hiếm khi anh trò chuyện cùng người lạ, gật gật đầu: “Xinh đẹp.”

“Anh em thật tình mắt nha” Người đàn ông kia ngửa đầu ‘ha ha’ cười hai tiếng.

Thực mau, ngựa gỗ của Cảnh Gia Dịch cùng Lạc Kim Vũ đã di chuyển lại gần anh, cậu bạn nhỏ Dương Dương đã quen dần với tốc độ cùng độ cao này, lại ý vào có Lạc Kim Vũ ôm ở phía sau, lúc này lớn mật buông lỏng hai tay, nhìn thấy Cảnh Tư Hàn, giơ cao hai tay, vẫy vẫy nhìn anh cầu khen ngợi:

“Ba ba nhìn xem con này”

Cảnh Tư Hàn đang muốn kêu bé chú ý an toàn, cánh tay đã bị người bên cạnh vỗ vỗ, tiếp theo sau nghe được giọng nói đầy kia kinh ngạc của anh ta:

“Nhìn không ra nha anh em, cậu em bao lớn rồi? Tôi nhìn còn tưởng rằng cậu còn nhỏ tuổi hơn tôi nhiều nha”

“Con gái lớn nhà anh đang học cấp hai hay cấp ba?”

“Thằng con trai lớn nhà tôi chắc cũng bằng tuổi con gái của anh, sắp lên đại học rồi, đang cố sức học tập kìa, hôm nay phải học bù nên không có tới

Cảnh Tư Hàn:???

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Nuôi Con Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Chụp ảnh chung

Lạc Kim Vũ nắm tay Cảnh Gia Dịch đi ra ngoài, đến gần Cảnh Tư Hàn mơ hồ nghe được một giọng nam khá lớn tiếng: “Con gái của anh nhìn đẹp thật đó, nhưng nhìn không giống anh chút nào, mẹ của bọn trẻ chắc chắn là một mỹ nhân?”

Cô hơi kinh ngạc, liếc Cảnh Tư Hàn, không nghĩ tới người này ra ngoài còn có thể nói chuyện phiếm cùng người lạ, tuy cô cũng đồng ý với ánh mắt tinh tường của vị đại ca này.

Mẹ của bọn nhỏ xác thật là một mỹ nhân, chỉ là, chẳng lẽ Dương Dương nhìn giống bé gái lắm sao?

Lạc Kim Vũ cúi đầu quan sát bé đang nhảy nhót lung tung, cậu bạn nhỏ ngẩng đầu, hỏi nhỏ: “Mommy nhìn cái gì vậy?”

Lạc Kim Vũ đương nhiên sẽ không nói với bé, một tay bế bé lên lên, hôn hai cái ở trên mặt bé: “Nhìn Dương Dương, tiểu bảo bối đáng yêu nhất của nhà chúng ta”

“Mommy đẹp nhất! Đẹp nhất, nhất đẹp!” Cảnh Gia Dịch xưa nay không hề keo kiệt lời ca ngợi mommy, lôi kéo cô hô to, hận không thể thông báo cho toàn thế giới biết.

Lạc Kim Vũ cười ha ha, nhìn không được dùng trán chạm chạm vào mặt bé: “Miệng nhỏ này sao ngọt quá vậy, sau này cũng không biết lừa được bao nhiêu con gái người ta nữa đây”

Vị đại ca kia tuy đứng xa xa nhưng cũng nghe được cuộc trò chuyện của hai mẹ con Cảnh Gia Dịch, rốt cuộc phát hiện bản thân nghĩ sai rồi, anh sờ sờ cái ót, xấu hổ cười hai tiếng, nhỏ giọng nhìn Cảnh Tư Hàn nói:

“Ai da! Tôi xin lỗi nha người anh em, mắt tôi không được tốt cho lắm, ha ha ha. Thật sự xấu hổ quá, nhưng hình như vợ của cậu em có hơi trẻ, nhìn giống vị thành niên, nên tôi, ha ha ha”

Cảnh Tư Hàn nhìn hai mẹ con đang đi lại gần mình, tầm mắt dán lên người Lạc Kim Vũ quét từ trên xuống dưới, trong lòng đè nén nghĩ: Đúng vậy, cô ấy nhìn qua rất trẻ nhưng không lẽ mình già đến như vậy sao?

“Nói cái gì vậy?”

Lạc Kim Vũ nhìn không được hỏi một câu, cô thật sự tò mò, mỗi ngày đều mang một khuôn mặt lạnh lùng, nhìn ai đều giống như thiếu anh mấy chục triệu, có thể đứng ở đây nói chuyện bình thường cùng một người xa lạ, rốt cuộc là nói về đề tài gì?

Cảnh Tư Hàn nhanh miệng giành nói trước vị đại ca kia, trả lời: “Không có gì, kế tiếp muốn đi nơi nào?”

“Xe điện dừng! Tôi vừa mới mang theo con gái từ nơi đó qua đây, theo tôi quan sát thì chỉ có hai chỗ này là nhiều trẻ con nhất” Vị đại ca này có lẽ là ngưng ngưng chuyện nhận sai người vừa rồi nên rất nhiệt tình đề cử địa điểm vui chơi.

Mà Cảnh Gia Dịch vừa nghe đến “Xe”, cũng hưng phấn, múa may tay nhỏ nói: “Lái xe! Lái xe!”

Bé lao nhao, làm Lạc Kim Vũ đều thiếu chút nữa té ngã, Cảnh Tư Hàn nhanh tay lẹ mắt đỡ cô, kết quả vừa vặn nắm tay cô, lập tức giống như bị bóng nước sôi lật đật quăng ra, mà Lạc Kim Vũ cũng theo bản năng lui ra sau một bước.

Vị đại ca kia nhìn thấy tình huống của hai người, nhin không được “hắc hắc” cười một tiếng, chả trách: “Hiện tại hiếm có vợ chồng trẻ nào mới nắm tay đã thẹn thùng giống hai người đâu!”

Lúc này, vợ của anh cũng ôm con gái đi tới, dỗi nói: “Sao anh lại đi hướng bên này, khó trách vừa rồi em đi hướng đối diện tìm không thấy anh.”

“Anh còn không phải đi theo con nư của hai mẹ con nên mới đi đến tận bên này sao?”

Vị đại ca lập tức bước lên phía trước, từ trong tay vợ ôm con gái vào lòng, một tay ôm con gái một tay ôm vợ, hôn mỗi người một cái. Hôn xong rồi, còn quay đầu lại nhìn Cảnh Tư Hàn nhướng mày, cho cái ánh mắt, như muốn nói:

Nhìn, đây mới là phương pháp chính xác đối xử với vợ cùng con!

*Chú ý: Thông báo từ ad, Từ nay về sau, riêng truyện " Vật hi sinh nữ phụ nuôi con hằng ngày" ad chỉ đăng 1/5 truyện lên diễn đàn, các phần tiếp theo và chương mới nhất ad sẽ đăng trên kênh youtube riêng của ad. Sau 24h, ad sẽ up các phần còn lại lên diễn đàn.

Những truyện sau này ad edit, ad sẽ chỉ đăng trên kênh youtube của ad

Các bạn có thể theo dõi và bình luận truyện ở đó. Dưới đây là đường Link kênh Youtube của mình

<https://www.youtube.com/playlist?list=P... ypUzps5FDK>

Hãy Subscribe, Đăng ký kênh Youtube của ad để đọc các chương mới nhất.

Chân thành cảm ơn.

Cảnh Tư Hàn:

“Đi thôi, đi đến khi xe điện dừng.” Thật sự không nghĩ lại ngồi ở đây lâu, Cảnh Tư Hàn cất bước đi nhanh.

Lạc Kim Vũ không biết anh đột nhiên bị cái gì kích thích, nghiêng đầu nhìn một nhà ba người bên cạnh, vị đại ca kia cười chào hỏi đầy thiện ý, cô nhấp miệng cười chào trở về, cũng xoay người rời đi.

“Nhìn cái gì?” Người vợ ghen nhéo vào eo vị đại ca.

“À!” một tiếng: “Anh nhìn anh chàng soái ca vừa nãy. Thật không thương hương tiếc ngọc gì hết, cứ giữ cái thái độ này, không chừng ngày nào đó vợ con bỏ đi hết lúc đó mới hối hận”

“Lo chuyện bao đồng”

Cảnh Tư Hàn lo cảm cúi đi, phát hiện hai người phía sau cũng không có theo kịp, anh vừa quay đầu lại, thì nhìn thấy Lạc Kim Vũ đang ôm con vui vẻ đứng lại trước cửa hàng nhỏ ở ven đường chọn mua nón cùng cái tóc.

Anh nhấp môi đứng lại chờ, nhưng phụ nữ đã đi mua sắm thì sao có thể một giây chọn xong.

Vì thế anh trơ mắt nhìn Lạc Kim Vũ chọn nón, chọn cái, xong rồi đội cho bé, mỗi kiểu một lần, bản thân cô cũng muốn đội chung kiểu với bé, hai người cùng đội nón rồi thay mang cái tóc, rồi nhìn vào gương, nhìn trái nhìn phải.

Mặc dù rõ ràng rất vừa lòng, nhưng lại bỏ xuống qua một bên, sau đó lại thử cái tiếp theo.

Cảnh Tư Hàn không thể hiểu nổi hành vi này của cô, không phải chỉ là một cái nón sao? Không phải đội lên đầu? Đội đi đội lại có cái gì khác biệt sao?

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Nuôi Con Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.